

Victor Eftimiu
KIMONOUŁ ÎNSTELAT

Coperta colecției de Andrei Olsufiev
Ilustrația de Micu Veniamin

București, 1970

Victor Eftimiu
KIMONOUŁ ÎNSTELAT

Editura Eminescu

CAPITOLUL I

JIM PARKER, ASTROLOG ȘI FACHIR

Două tinere femei, foarte elegante, zvelte și feline ca doi pui de panteră, săriră dintr-un taximetru, la colțul străzii Lincoln și Avenue des Champs-Élysées.

Era o luminoasă după-amiază de iunie. Platanii își împleteau dantelele de umbră pe asfaltul largilor trotuare, iar crengile castanilor, grele de frunze și de fructe sălbatice, se legănau alene, în adierile zefirilor dinspre Bois-de-Boulogne.

Mai erau zece minute pînă la ora trei și cele două femei nu se hotărîseră dacă trebuie sau nu să se aventureze pe treptele care duceau la cabinetul doctorului Jim Parker, astrolog și fachir.

Trecătorii aruncau surîsuri de admirație elegante-
lor pariziene, care vorbeau repede și nu prea păreau să se-nțeleagă : una insista că această vizită era absolut necesară, cealaltă ar fi vrut să renunțe.

La ora trei fără două minute, doamna Ida Hamilton era convinsă că trebuia neapărat să urce pînă la al patrulea etaj al casei care făcea colțul, peste drum. La ora trei fără un minut se aflau în ascensor, la ora trei sunau la apartamentul vrăjitorului.

Cineva, dinăuntru, se uită prin rotogolul de sticlă al ușii și deschise imediat : într-o secundă, tinerele femei nu mai erau în inima Parisului, căci un parfum

exotic, de plantă arsă, le învălu, în vreme ce omul care le deschisese ușa se plecă adînc, cu mîinile încrucișate pe piept, după sistemul oriental. Era un tînăr arap, cu fes, cu opinci brodate și cu un pămătuț galben la vîrfurile lor. Purta șalvari de mătase verde, smoching, cămașă scrobită și mănuși albe, glasate.

Vestibulul era luminat de o candelă roșie, ale cărei raze palide cădeau pe broderii persane și chinezești, pe statui de Buda, pe mobile de lac negru și paravane împodobite cu berze și cu balauri, în relief.

Această viziune asiatică, fumul aromatic și muzica ușoară a unor bastonașe de sticlă care se ciocneau ritmic, undeva, prin apartament, spori emoția tinerelor femei.

Primul gest pe care îl făcu doamna Ida Hamilton fu să dea o bancnotă de cincizeci de franci, întovărașită de zîmbetul cel mai grațios, cerberului negru, ai cărui ochi se căscară de uimire și-al cărui surîs de smalț strălucitor îi ajunsese pînă la urechile vâcsuite.

Vom vedea, în cursul povestirii noastre, cum acest bacșiș copios, dat mai mult de emoție decît din generozitate, a salvat, la un moment dat, onoarea și poate viața doamnei Ida Hamilton, soția lui Bobby Hamilton, celebrul miliardar american, supranumit regele cremelor de ghetă.

Valetul negru le deschise a doua ușa și le introduse în cabinetul magului : era o încăpăre vastă, luminată de candelă verzi și lămpi pe picioare de metal dantelat, cu rigidități de coloană și contorsiuni de șarpe.

După razele roșii din anticameră, verdele cabinetului avea ceva spectral. Lumina zilei se strecura de afară printr-o singură rază, care cădea pe un cap mort așezat pe birou. Acest craniu lustruit prindea

raza solară și o răsfîrîngea în tavan, după ce lumina o cucuvaie împăiată, suspendată deasupra biroului

Arapul se mai înclină o dată și, cu mîinile pe piept, aștepta, supus, ordinele.

— Domnul profesor ți-a spus că venim, nu-i așa ? zise Dorothy.

— Alah e bun, Alah e drept, Alah e mare ! răspunse negrul.

— E acasă ?

— Inșalah !

— Spune-i, te rog, că am venit cu persoana de care i-am vorbit !

Iarăși se frînse-n două Adonis — așa-l chema pe valet — și se retrase, cu fața la cele două vizitatoare, înclinîndu-se mereu, spre ușa celei de-a treia încăperi, unde dispăru.

— Iată, draga mea, cabinetul celebrului astrolog și fachir Jim Parker ! E un adevărat vrăjitor !... Îți ghicește pînă și gîndurile, te mîngîie, ți-arată căile viitorului. Hipnotizează de la distanță. Îți explică visele... invocă spiritele... înlătură orice pericol...

— Sînt foarte emoționată, Dorothy !

— Nu-ți fie frică, n-o să te mănînce ! Dacă nici el nu ți-o găsi colierul, să știi că n-ai să-l mai vezi nici-odată !... Cît spuneai că te-a costat ?

— Bobby l-a plătit cu un milion de franci...

— Dacă Jim Parker ți-l găsește, trebuie să-i dai zece la sută din valoarea lui.

— Cu dragă inimă, Dorothy !... Dar taxa pentru consultație cît e ?

— Pentru clienții pe care îi aduc eu, numai o sută de franci. Te asigur însă că, peste o lună, n-o să ia mai puțin de o mie de franci. Jim Parker nu e cu-

noseut încă la Paris ; cere puțin deocamdată... Dar o să mai vorbim de el, în curînd !...

Și Dorothy, mîndră de vrăjitorul ei, ridică fruntea, într-un surîs, ca o sfidare, plină de încredere în viitorul magicianului.

Cu tot numele lor anglo-saxon, Miss Dorothy și Ida Hamilton erau franceze de origine.

Cea dintîi dansa încă la cabaretul chinezului Li-Fung, iar a doua, Arlette Leblond, renunțase la profesiunea ei ca să se mărite, un an în urmă, cu Bobby Hamilton, bogătașul american.

Regele vacului o adora, o răsfața.

Venise, cu afaceri, la Paris. Cîțiva prieteni îl duseră, într-o seară, la cabaretul favorit al americanilor, „Taverna chineză“, unde se îndrăgosti de Arlette și o ceru, prompt, de nevastă.

Doamna Ida Hamilton era acum foarte bogată și frecventa lumea cea mai bună, în special colonia americană. Dar nu-și uitase vechile prietene.

Și cea dintîi la care s-a dus să se plîngă de dispariția colicrului de perle a fost buna ei camaradă Marion Albalet, zisă Miss Dorothy.

— Înainte de a reclama polițici, draga mea, îi spuse Dorothy, te sfătuiesc să consulți pe profesorul Jim Parker. Acest fachir indian e mai tare ca orice detectiv și-ți va găsi mărgăritarele prin procedee pe care polițiștii nu le cunosc !...

Acum, cele două dansatoare se aflau în cabinetul lui Jim Parker, bune prietene, dar de rîndul acesta, lipsite de sinceritate amîndouă. Fiecare avea o taină : Dorothy nu spusese Idei cine era fachirul, iar Ida ascundea și dînsa ceva camaradei de la „Taverna chineză“.

O voce pițigăiată se-auzi alături. Ușa se deschise și Adonis anunță :

— Domnul profesor doctor Jim Parker !...

Cu mâinile pe piept, în respectuoasă așteptare, valetul negru se înclină adânc, lăsând să treacă o apariție stranie, mai senzațională decât tot ce văzuseră ele pîn-acum : un moșneag mărunț, umblînd pe vine, aproape tîrîndu-se, se repezi în vasta încăpere, saluțînd, vorbind repede, nervos, cu gesturi sacadate, ca și cum ar fi fost electrizat.

Era îmbrăcat ca astrologii de pe cărțile cu „cheia viselor“ : un kimonou albastru, înstelat cu lăuceferi de argint, îl acoperea, tîrîndu-și pulpanele pe covor. În cap, Jim Parker purta tradiționalul bonet conic, foarte înalt, în vîrfurile căruia tremura o stea aprinsă. Două stele de sticlă îi serveau drept ochelari. Avea sprîncenele albe, stufoase și un barbișon alb, lung și ascuțit, sub mustățile subțiri, crescute la marginea buzelor și lăsate-n jos. În mîna dreaptă, vrăjitorul ținea o baghetă, la vîrfurile căreia se aprindea și se stingeă mercur, scăpărînd scînteii, un astru la fel cu cel din vîrfurile bonetului.

— Frumoașele mele doamne, vă salut !... făcu glasul pițigăiat.

— Maestre, dă-mi voie să-ți prezint pe amica mea, doamna Ida Hamilton, soția miliardarului Bobby Hamilton, supranumit regele cremelor de glhet !

— Încîntat, frumoașele mele doamne, încîntat ! Ida plus Bobby ! Ra-ka-vu ! Ra-ka-na ! Avenue Henri Martin, 45 bis. Acum opt zile, doamna Hamilton a luat parte la serbarca oferită misiunii americane, la Cercul Interaliat. O seară de neuitat. Reflectoarele violete luminau pajîstea și arborii secu-

lari ai grădinii. La ora zece douăzeci și patru de minute și trei secunde, doamna Hamilton a constatat că-i lipsește frumosul colier de perle, plătit cu un milion de franci. Este ? Este ! Vă-ntrebați de unde știu cu atîta precizie. A-ki-no ! Ka-ra-ghy ! Priviți steaua din vîrfurile acestei baghete : materia din care e făcută — un super-radio — concentrează forțele globului și le imprimă un dinamism receptiv și hipersensibil.

Li-li-na ! Ka-li-no !

Stimată doamnă Hamilton, colierul dumneavoastră a fost furat de un invitat, Mister Nobody, adică anonimul, necunoscutul. Îl vom descoperi !

— Vai, ce recunoscătoare v-aș fi, domnule profesor ! Am consultat pîn-acum patru detectivi...

— Oh, doamna mea, cine îi mai solicită azi pe detectivi ? Biz-ban-dar ! Dar-ku-biz ! Sherlock Holmes și Mick Pocker au murit de mult, sau poate n-au existat niciodată. Secolul nostru a proclamat falimentul polițistului și triumful științelor oculte. Vă rog să mă iertați dacă, înainte de-a începe orice investigații, am să vă reclam taxa obligatorie. O sută de franci. Mulțumesc ! Luați loc și răspundeți întrebărilor mele !

Magul se instalează la birou și încep interogatoriul :

— Acum opt zile ați participat la serbarea dată în palatul Rothschildzilor, de pe Faubourg Saint-Honoré. Ce rochie purtați în acea seară ?

— Crêpe-de-chine bleu pal ! răspunse Ida, așezată pe un scaun în fața vrăjitorului, ca o acuzată.

— Parfumul ?

— Parfumul meu obișnuit, „Amurg de iunie“.

— Aveați și alte bijuterii ?

— Un inel cu smarald, două cu briliante, cercei cu diamante și o broșă cu rubine

— Verde, alb și roșu. Bun. Bim-bir-li ! Li-la-hum ! Din aceste giuvaeruri nu v-a dispărut nici unul ?

— Nici unul.

— Foarte bine. V-ați dus acolo cu limuzina soțului, nu-i așa ? Bun. Șoferul negru, sau Melvill ?

— Melvill !

— Bun. Purtați vreo blană ?

— Etola de hermină.

— Pantofii ?

— Satin albastru.

— Cum erați pieptănată ?

Ida Hamilton își scoase pălăriea.

— Aveam aceeași coafură, dar ondulată și cu diademă.

— Prea bine. În noaptea aceea, sub rochia bleu pal, aveți sau nu cămașă ?

Doamna Hamilton lăsă ochii în jos, iar Miss Dorothy izbucni râzînd :

— O, maestre !

— Dați-mi voie, doamnele mele, dați-mi voie ! Țin-țin-dir ! Ra-ka-vu ! Cele mai mici detalii sînt cele mai importante ! ridică vocea vrăjitorul.

— În cazul acesta, vă las ! zise Miss Dorothy. N-aș vrea să fiu indiscretă, la revedere, Ida !...

— La revedere ! La 5, nu-i așa, la ceai, la Ritz ! ? îi răspunse doamna Hamilton. Miss Dorothy confirmă :

— Exact !

— Miss Dorothy, am onoarea să vă salut ! se înclină magul.

Jim Parker trase de piciorul bufniței atârnat de-
asupra biroului și Adonis ieși ca din pământ.

— Condu pe doamna !

Rămas numai cu Ida, magul își continuă întero-
gatoriul.

— Să recapitulăm. Acum opt zile, la serata Cercu-
lui Interlat, aveți sau nu cămașă ?

— Nu.

— De ce ?

— O uitasem, peste zi, la amantul meu !

Vrăjitorul se ridică brusc și se îndreptă spre dînsa,
aproape amenințător.

— Am putea cunoaște numele aceluia amant ?

— Da, răspunse doamna Hamilton, bravînd pe
făchir. Îl cheamă Jim Parker !

Și-n același moment, ea se aruncă în brațele larg
desfăcute ale astrologului. În pătimașă lor îmbrăți-
șare, chivăra din capul lui Jim Parker se rostogoli pe
covor și, o dată cu dînsa, pletele cărunte, barbișonul,
ochelarii, sprîncenele stufoase ale maestrului căzură
pe divanul care-i aștepta.

Doamna Ida Hamilton strîngea în brațe acum un
tînăr zvelt, frumos, dansatorul Cellino, partenerul de
la „Taverna chineză“ al lui Miss Dorothy.

CAPITOLUL II

TOM SINCLER DETECTIV

Coborînd cele patru etaje, Miss Dorothy și-ar fi
putut închipui orice, numai această scenă de tea-
tru, nu.

Și nici n-ar fi bănuț cã pe trotuarul din fața casei, notîndu-și ora la care ieșea dînsa de la Jim Parker, un om îi urmărea mișcările, după cum urmărea, de la o vreme, pe vrăjitor și pe toți cei ce îl vizitau.

„Mai mult. După plecarea ei — Miss Dorothy intrase în stațiunea Marbeuf a metropolitanului — curiosul observator dispăru sub gangul aceluiași imobil, unde ocupa, de la o vreme, o garsonieră sub un nume fals.

Acest om era Tom Sincler, iscusitul detectiv american, afiliat de cîteva luni poliției franceze. El venise în Franța în urmărirea unor bandiți temuți, fugiți din Statele Unite, și pe care voia să-i aresteze pe pămîntul european, prinzîndu-i asupra faptului.

Doctor în estetică și filozofie la Boston, Tom Sincler își părăsise cariera universitară ca să se consacre exclusiv poliției.

Avea pasiune pentru această înțelețnicire, iar ceea ce învățase pe băncile facultăților, în loc să-i stînjească noua vocație, îl ajuta foarte mult, căci științele abstracte sînt tot atît de necesare deducțiilor psihologice și strategice, cît sînt de necesare, în domeniul fizic, gimnastica, sportul și arta de-a se grîma, de-a se deghiza.

„Omul cu o sută de fețe“ mai avea și o mulțime de calități spirituale, căci știa să fie inteligent, naiv, aspru, duios, vesel, posomorît, amabil și brutal, după cum îi dictau împrejurările.

Avea însă un fond onest și liric, o mare dragoste de oameni, un dor de-a face bine care-i înfrumuseța toate acțiunile și-i pregătea izbînda.

Stimat și iubit de superiorii săi din America, Tom Sincler era apreciat și de șeful poliției franceze, care îi încredințase cîteva afaceri delicate, în lumea fi-

nancieră, în dansul milioaneilor, jucat la bursa din Paris, în ultima vreme.

Tom Sincler ieşise cu succes şi cu faţa curată din această afacere. Cei implicaţi în diferite crahuri i-au oferit *sume importante* ca „să închidă ochii“. Le respinsese cu un suris amabil, din revolta calmă a temperamentului său profund cinstit. Zece tentative de corupţie. Un moment nu-i trecuse prin cap că trei din aceste încercări fuseseră organizate de însuşi şeful poliţiei pariziene, care voia să-l atragă în cursă, ca să-i pună la încercare onestitatea şi să vadă dacă e un colaborator pe care se poate bizui, sau un vulgar amator de bani.

Încredinţat, de-acum, de corectitudinea lui Tom Sincler, marele şef acordase poliţistului american nu numai un grad înalt, dar şi învoiala de a elibera cărţi de inspector acelor persoane pe care le va socoti utile cercetărilor sale. Toţi agenţii, tot personalul executiv erau, de acum, sub ordinele detectivului american, care cunoştea şi iubea Franţa, de când luptase pe frontul ei, cu patrusprezece ani în urmă. Tom Sincler vorbea franţuzeşte foarte bine; în tranşee învăţase o mulţime de expresii din argoul parizian, care căpătau o savoare nouă spuse cu accentul său transoceanic.

Înainte de a relua firul povestirii noastre, întreruptă în momentul când soţia unui miliardar new yorkez se arunca în braţele amantului ei, e necesar să spunem că Tom Sincler urmărea, în centrul Parisului, o pereche de criminali a căror dispariţie din Statele Unite numai el o bănuise.

Toţi ceilalţi detectivi americani erau convinşi că Harry Pickleston şi nevasta lui operau încă pe teri-

toriul patriei, sub nume de împrumut și chipuri care nu erau ale lor.

Numai Tom Sincler avea indicația că faimoșii bandiți trecuseră în Franța, după ce trimiseseră acolo aurul și bijuteriile furate în douăzeci și cinci ani de operațiuni.

Ca un copoi de rasă, el le mirosise urma.

Nu știa precis, sau mai bine zis nu voia să creadă că cei doi tâlhari își schimbaseră atât de mult înfățișarea și rangul social, că persoanele bănuite de el erau soții Pickleston. Îi trebuia o mare băgare de seamă ca să nu facă gafa de-a aresta sau denunța, din simple prezumții, o familie onorabilă. Ar fi fost sfârșitul carierei sale, ridicolul, triumful camarazilor rămași în America și pe care îi bravase, strămutînd pe Vechiul Continent terenul de luptă.

Tom Sincler își stabilise cartierul general în numeroasa și aleasa colonie americană din Paris.

Printre membrii acestei colonii spera să-i identifice pe Harry și Malvina Pickleston, a căror urmărire era cu atât mai grea, cu cît acești criminali nu se fotografiaseră niciodată, nu fuseseră niciodată prinși de un aparat cinematografic, de instantaneul unui agent.

Știa că Harry Pickleston e un om voinic, brun, pîntecos, cu sprîncenele groase și împreunate, exact contrariul tipului american.

Malvina, soția lui, era mică și slabă, agilă ca o veveriță, cu ochii vii, adevăratul geniu al afacerii, demonul rău al lui Harry. Ei aveau un băiat, David, despre care nu știa dacă e complicele părinților săi sau dacă locuiește măcar cu ei. Dar și despre acest

David Tom Sincler avea informații că trecuse în Europa și nu putea fi departe de autorii zilelor sale.

Iscusitul detectiv avea impresia că a dat și de urma fiului Malvinei și-al lui Harry Pickleston. Nu se grăbea, însă, să jubileze de această descoperire, așteptând momentul favorabil, pregătind el însuși ciocnirea miraculoasă, confruntarea senzațională, din care vor scăpăra scînteile adevărului și victoria finală : tripla arestare.

Acest triumf nu reprezenta numai un succes moral, dar și îmbogățirea lui Tom Sincler. Este știut că polițistul care descoperă hoți și asasini beneficiază, prin tradiție, de cincisprezece la sută sau chiar douăzeci la sută din valoarea obiectelor furate, sumă pe care fericiții proprietari o dăruiesc cu dragă inimă celui ce le-a regăsit averea.

Soții Pickleston dăduseră mari lovituri în America, aveau bogății fabuloase, iar la Paris continuau să lucreze și să câștige pe-o scară întinsă, neștiuți de nimeni, respectați de toată lumea.

Adulmecîndu-le urma, era firesc ca Tom Sincler să-i caute și la „Taverna chineză“ a lui Li-Fung, unde majoritatea clienților e compusă din americani bogați. Prima lor vizită nocturnă la Paris este acest cabaret : acolo regăsesc puțin din aerul patriei, avînd în același timp posibilitatea de-a bea în voie mult visatul vin și lichiorurile în care francezii sînt neîntrecuți.

De altfel îi atrăgea și prieteneasca ospitalitate a patronului, Li-Fung, un bătrîn mic și uscățiv, care ținuse localuri de noapte atît la New York, cît și la Filadelfia și Chicago. Legea prohibiției lovise și pe bietul Li-Fung, care n-ar mai fi putut să-și câștige

existența vinzind limonadă și lapte cald clienților veniți să petreacă.

Iar ca să le furnizeze alcool pe sub ascuns, Li-Fung nu îndrăznea : era prea cinstit, pe de o parte, iar pe de alta, ca străin, nu îndrăznea să calce teribila lege împotriva băuturilor spirtoase.

Preferase să se ducă la Paris unde ținea „Taverna chineză“ într-un cartier puțin frecventat de noctambuli, în spatele Catedralei Notre-Dame, pe cheiul Senci.

Li-Fung cumpărase întregul imobil și transformase casa în stil asiatic, dar în culorile americane, cu drapele înstelate.

Doi chinezi pitici erau postați la prima ușă. Un balaur de fier dantelat, cu ochii din becuri verzi și roșii, atârna deasupra intrării, luminând misterios. De altfel, vestiarul, salonul de dans, lojile, cabinetele particulare, toate aveau ceva exotic, straniu, ca să emoționeze pe vizitatori și să le dea impresia, în special americanilor, că fac ceva oprit de lege, consumând vinuri și băuturi alcoolice într-un local suspect. Fiorul de frică, voluptatea misterului, extravaganța decorului, privirile furișe ale chelnerilor care aduceau șampania sub kimonouri, aruncând priviri speriate spre ușă, ca nu cumva să năvălească poliția și să-i surprindă, toată această punere în scenă, unită cu siguranța că taverna e un local foarte onorabil și că la Paris oricine poate să bea cât îl ține punga și stomacul făceau ca vizitatorii să se îmbulzească și treburile moșneagului să meargă excelent. Rareori găseai o masă liberă după miezul nopții. De altfel, consumațiile erau de prima calitate, iar artiștii care alcătuiau programul, de mîna-ntii : scamatori chinezi, șansonetiști din Montmartre, girls blonde și feline,

cu nume englezești, dar, cum era cazul Idei și al lui Miss Dorothy, pariziene autentice, dansatori italieni sau mexicani — în genul lui Cellino, partenerul blondei Marion Albalet — coruri rusești și, adesea, artiști din varieteurile yankeee.

CAPITOLUL III

ADELAIDA PROTOPOPOVNA BALTAZAROVICI

Printre ultimele numere de senzație era și o tânără slavă, de familie onorabilă, care cînta, cu mult succes, lieduri artistice și se retrăgea, cuviincios, la o masă, așteptîndu-și rîndul.

Această rusoaică atrăsese atenția lui Tom Sincler și-l făcea să vie la taverna vechiului său prieten Li-Fung mai des decît i-ar fi reclamat obligațiile de detectiv. Localul chinezului prezenta un farmec nou pentru iscusitul polițist, căruia îi trebuiră multe eforturi ca să cîștige încrederea și prietenia domnișoarei Adelaida.

Într-o scară, venind ceva mai devreme, el ceru voie cîntăreței să-i vorbească și, cu dibăcia perfectului strateg, o făcu pe dînsa să i se destăinuie. A fost o oră caldă, neuitată, în care doi oameni, într-o comuniune de la suflet la suflet, se apropiau, se regăseau.

Adelaida Protopopovna Baltazarovici își sfîrși spovedania. O ceață ușoară îi învălui frumoșii ochi de un albastru închis, iar buzele roșii, cărnoase înfiripară un suris, care să mascheze cele două lacrimi ce-i voalau privirea.

Povestirea vieții dramatice a acestei tinere femei impresionează adânc pe Tom Sincler.

Era una din refugiatele ruse, fiica unui profesor la Conservatorul de muzică din Petersburg, plecată din țară la vârsta de zece ani.

Singură, fără rude sau prieteni, fără nici un sprijin, Adelaida Protopopovna Baltazarovici trecea prin viață ca o căprioară speriată; frumusețea ei era vinată de mulți, dar tinăra rusoaică își apăra castitatea cu un suris timid, care dezarma, cu vorbe pline de nevinovăție și de amabilitate, care transformau în prietenie sentimentele donjuanilor mai mult sau mai puțin tineri, ce-i râvniseră grațiile.

Fiica profesorului Baltazarovici avea un glas frumos și o educație muzicală aleasă; mulțumită acestor daruri, era apreciată în diferitele cercuri unde se producea, impresionând prin claritatea dicțiunii, prin mimica expresivă și gravitatea notelor de jos, prin sufletul pe care-l punea interpretând vechile cîn-tece slave sau romanțele compozitorilor moderni.

Sub numele banal de Sonia, era unul din numerele cele mai apreciate la „Taverna chineză“, fiind iubită ca propria lor copilă de către Li-Fung și Wing-Taï-Pu, soția patronului.

De altfel, cei doi chinezi se purtau ca niște adevărați părinți cu toți angajații cabaretului. Îi schimbau foarte rar, iar cei ce plecau rămăneau devotați tavernei. Erau primiți cu dragoste înapoi. Nici un cuvânt aspru, nici o observație nu ieșea din gura perechei Li-Fung și Wing-Taï-Pu, numită Susur-de-Izvor.

Arlette Leblond, astăzi doamna Ida Hamilton, părăsise cu mult regret pe bunii bătrâni și nu scăpa nici-

odată prilejul să le facă vizite, întovărășită de numeroșii prieteni ai soțului ei.

Li-Fung, singurul care știa că Tom Sincler face parte din poliție, era, de altfel, o veche cunoștință a detectivului și nu o dată, la New York sau Chicago, îi dăduse informații despre clienții suspecti ai tavernei sale.

Iar acum, cu mîna pe mîna albă a Soniei, sub privirile binevoitoare ale chinezului mărunț și uscățiv, Tom Sincler pîndise, nu o dată, și zărise, în fumul țigărilor, statura voinică a lui Harry Pickleston. Ziua victoriei nu era departe... Dar nu trebuia să se grăbească.

Pentru lămurirea cititorilor, vom spune că atît David Pickleston, cît și părinții săi, bandiții urmăriți de Tom Sincler, erau la Paris, așa cum bănuise detectivul. Mai mult, vă vom spune că i-ați și întîlnit, sub alt nume, în paginile de pîn-acum ale povestirii noastre.

CAPITOLUL IV

O VOCE PE FIR

În momentul cînd Tom Sincler intra în garsoniera sa din rue Lincoln și Miss Dorothy se depărta spre piața Concordiei, în mirosul de cîrpă arsă al metropolitanului, la al patrulea etaj al casei care face colțul cu Avenue des Champs-Élysées, în apartamentul lui Jim Parker, astrolog și fahir, izbucnise o discuție pasionantă între dansatorul Cellino și Arlette Leblond, astăzi Ida Hamilton.

— Mi se pare foarte suspect faptul că Marion a susținut cu orice preț să mă aducă la tine ! spunea Ida, vorbind de Miss Dorothy.

— Nu cred să aibă vreo intenție rea.

— Atunci de ce a insistat să vii aici, în loc să anunț poliția e-am pierdut colierul ?

— Marion a făcut asta ca să mă servească. Știe c-o duc prost cu banii, știe că fac pe astrologul și-mi trimite clienți.

— Nu bănuiește nimic despre legătura noastră ?

— Nu cred. Nu e dînsa atît de complicată, de perversă, încît să ne joace farsa asta la amîndoi...

— Văd că i-ai făcut confidențe. Îți cunoaște numele adevărat ? Știe că ești american și că Cellino e un nume de împrumut ? I-ai spus că ești dansator de ocazie, că te cheamă altfel ?

— Asta ar mai trebui ! Sîntem foarte buni camarazi, mă crede mexican, și-atît !

— Nu e nimica între voi ?

— Ce întrebare !

— Voiam să știu toate acestea, fiindcă trebuie să fiu prudentă. Bob a început să mă suspecteze... Am impresia că sînt urmărită.

— De aceea n-ai venit de-o săptămînă la mine ?

— Desigur ! Și-apoi, mai e ceva. Sînt supărată pe tine.

— De ce ?

— Te-am rugat să nu mai joci cărți și tu te-ai dus la club, la „Steaua Roșie“, chiar în seara cînd ți-am dat colierul, ca să-ți plătești datoriile din ajun ! Ai jucat iar și iar ai pierdut. Spune-mi, cît ți-au dat pe mărgăritare ?

— Două sute de mii !

— Și bărbatu-meu care a plătit colierul un milion de franci ! Curată nebunie ! Dac-ai mai fi așteptat o zi sau două, îți găseam banii și n-aș fi fost nevoită să inventez povestea cu furtul. Nici tu n-ai fi jucat iar și n-ai fi vândut perlele pe-o sumă ridicolă !

— Era o datorie de onoare. N-o puteam amîna !

— Cel puțin, omul care ți l-a cumpărat ni l-ar da înapoi ?...

— Cu un câștig de o sută de mii de franci, poate că da !

— Am să caut cît mai curînd banii ăștia, cît mai curînd !

În loc să-și arate satisfacția că va ieși din încurcătură, Cellino se încruntă din nou, căutînd aiurea cu privirile. Incorijibil, jucase și în ajun, pierduse din nou, pe cuvînt de onoare, de rîndul acesta la Clubul Excentric, unde vine cea mai distinsă societate americană din Paris și unde Jim Parker, zis și Cellino, era cunoscut sub numele său adevărat, Allen Preston, fiul ilustrului savant, rivalul lui Edison, a cărui moștenire Allen o tocuse imediat.

Ca să-și poată ține rangul în lumea bună a metropolei, Allen Preston făcea ziua pe fachirul indian, iar noaptea, dansa într-un cartier depărtat al Parisului, cîștigîndu-și existența într-un mod aproape onorabil.

Pîn-acum își păstrase un nume nepătat.

Astăzi însă i se îmfundase.

Dacă pînă la miezul nopți, nu plătea cei 150.000 franci pierduți în ajun, la Clubul Excentric, era compromis și nu mai putea pune piciorul în nici un salon, în nici un cerc frecventat de compatrioții săi.

— Ce vrei să fac ? întrebă el pe Ida. Să dispar ca un aventurier ? Să-mi zbor creierii ?

Biata doamnă Hamilton își frîngea mîinile. Cei doi tineri, în loc să se bucure de frumusețea și vigoarea lor, de taina apartamentului exotic și de iubirea lor primăvărată, își băteau capul cu cea mai chinuitoare dintre probleme : procurarea unei sume atît de importante, înainte de ora 12 noaptea !

— Allen, eu am să fac tot posibilul să-ți găsesc acești bani, dar nu văd cum... așa de repede... și mai ales acum.

— Ce însemnează „acum“ ?

— Ți-am spus că Bob bănuiește ceva. Săptămîna din urmă, am ieșit în fiecare zi, după-amiază. Ei bine, de două ori a venit acolo unde-i spuseseam că mă duc, el, care n-a făcut asta niciodată ! M-a găsit, bineînțeles. În altă parte m-a chemat la telefon. M-a găsit. Zilele cealalte știu c-am fost urmărită de spionii lui. Spre norocul meu, n-am fost la tine. Acum i-am spus că mă duc la Dorothy, apoi la croitoreasă, apoi la ora 5 la ceai, la Ritz. Dar, înțelegi, nu pot suporta la infinit existența asta ! Nu pot să stau cu săptămîinile fără să te văd... Te iubesc, Allen ! Nu mai pot trăi fără tine ! Ah, dac-ai vrea, cît am fi de fericiți amîndoi ! Am renunța la viața de lux și de minciună. Am pleca în alt oraș, m-aș face iarăși dansatoare... am trăi liberi, cu dragostea noastră !

— Nu se poate, deocamdată, scumpa mea Ida ! Eu sînt sărac... Ar fi o nebunie să te desparți de un arhi-milionar, ca să împarți viața mea chinuită. Așteaptă ! Va veni și norocul nostru într-o zi ! Vom pleca în lume amîndoi !

— Dar pîn-atunci ? se tîngui tinăra femeie, frîgîndu-și degetele din nou. Ce să fac eu pîn-atunci ? Pe omul ăsta, știi bine, nu-l iubesc ! Are aproape

șaizeci de ani și după ce i-am suportat dragostea, trebuie să-i suport și teroarea...

Ochii Idei se întunecară. Începu să tremure, fața îi deveni palidă și mâinile reci la amintirea atitudinii ciudate din ultimele zile a lui Bobby Hamilton.

Pe măsură ce-l evoca, ochii se măreau iar mâinile încereau, parcă, să înlăture o fantomă.

— Nu fac un pas fără să nu-l simt pe urmele mele... Noaptea tresar în somn... Trăiesc numai cu groaza lui. Fiecare poartă care se deschide, fiecare automobil care trece, fiecare telefon care sună...

Fraza fu întreruptă de zbirniitul insolent al telefonului...

Ida scoase un țipăt de groază.

— Nu răspunde... te rog... nu răspunde !

Allen surise de spaima ei copilărească și puse mîna pe aparat. Firul sonor aducea o voce metalică, prea bine cunoscută.

— Glasul lui Bobby !... E-ngrozitor ! Închide, închide telefonul !... aiura fosta dansatoare.

Allen Preston îi făcu un semn cu mîna stîngă să tacă. În vreme ce, cu dreapta, continua să țină aparatul.

— Casa domnului profesor Jim Parker ? întrebă omul de la capătul firului.

— Da ! El însuși !

— Aici e Bobby Hamilton, din New York.

— Încîntat.

— Mă puteți primi chiar acum, domnule Parker ? Aș dori să vă cer o consultație...

— Cu cea mai mare plăcere... Toemai este aici cineva...

Ida îi făcea semne disperate să tacă, în vreme ce Allen o asigura, cu mîna liberă, că știe ce face și va ști cum să întoarcă el lucrurile.

— Atunci peste un sfert de oră sînt la dumneavoastră !... La revedere ! vorbi glasul de pe fir.

— Ia revedere !...

CAPITOLUL V

BOBY HAMILTON, REGELE VACSULUI

Jim Parker lăsă aparatul și se uită lung la Ida.

— Ce-nsemnează asta ? exclamă doamna Hamilton. Mi s-a întins o cursă... Probabil Dorothy ! Sînt sigură că dînsa l-a trimis aici !

— Nu cred ! Ce interes ar avea ? Nu se poate ! În orice caz, o asigură Allen, n-a nimerit-o !... Avem un sfert de oră. Dacă soțul tău vine mai curînd și te găsește aici, îi vom spune „adevărul“ : Miss Dorothy te-a adus la un fachir ca să-ți caute colierul pierdut sau furat... Nu e nimic suspect într-asta !

Ținărul dansator de la „Taverna chineză“ își aranjă deghizamentele și, în cîteva minute, redeveni astrologul Jim Parker, pițigăindu-și vocea și țopăind prin casă ca o maimuță electrică.

El trase de piciorul bufniței-sonerie și-n cîteva secunde, Adonis era în cabinetul magic, așteptînd supus, cu mîinile încrucișate pe piept, ordinele stăpînului său.

— Adonis, ai să conduci pe doamna pe scara de serviciu. Dar, mai întîi, veți urca un etaj și o veți coborî de la al cincilea. Adu pelerina cu giugă !

Arapul ieși. Ida tremura toată.

— Îți dau cuvîntul meu de gentilom că nu se va-ntîmpla nimic ! o asigură Allen. Povestea cu colierul ne servește de minune. Am făcut foarte bine că i-am spus lui Hamilton : „Tocmai este cineva la mine, care...” O să ieșim din încurcătură, n-avea grijă ! La ora cinci am să-ți comunic la Ritz ce-a fost. Alege o masă cît mai aproape de cabina telefonică...

Valetul negru intră cu pelerina, pe care o puse pe umerii elegantei vizitatoare. Ida Hamilton ridică și capișonul...

— Adonis, ai s-o ții de braț pe doamna și-ai s-o urci în al doilea taximetru care-ți va ieși în cale. Ai înțeles ? Am spus în al doilea, nu în primul taximetru !

Arapul se înclină și, în vreme ce Allen Preston, în fața oglinzii, își perfecționa grimajul, luînd înfățișarea fantastică de fachir indiano-tibetano-chinez, servitorul îi executa, întocmai, ordinele, înlesnind plecarea generoasei cliente, evitînd s-o întîlnească cineva pe scară, scăpînd-o de eventualitatea unei confiscări într-un automobil de piață ; primul șofer care se oferî, la marginea trotuarului, fu evitat și Ida Hamilton se urcă într-un alt taximetru. Frumoasa doamnă surise grațios lui Adonis, întinzîndu-i pelerina și mulțumindu-i cu recunoștință.

Cincisprezece minute trecură din momentul cînd Bobby Hamilton anunțase pe Jim Parker că-i va face o vizită și soneria zbirnii în apartamentul care-și reluase înfățișarea obișnuită.

Cu același ceremonial, Adonis introduse în cabinetul doctorului Parker un bătrîn distins, ras complet, cu fața roză, cu părul alb și ondulat, cu ochelari negri, îmbrăcat în haine albe.

Astrologul își făcu aceeași intrare senzațională și, ca să-și stăpînească emoția, încercă să fie glumeț.

Cînd i se prezentă marele industriaș, supranumit „regele cremelor de ghetă“, el comentă :

— De aceea sînteți atît de alb !...

— Legea contrastelor ! surîse Bobby Hamilton. Regele tibișirului e un negru ! Ha ! Ha ! Ha !

— Ha ! Ha ! Ha ! făcu Jim, cam albastru. Cu ce-aș putea să vă fiu de folos, Sire ? pițigăia dinsul, sărind de colo pînă dincolo și încercînd să impresioneze pe american cu bagheta magică, al cărei vîrf stelar se aprindea și se stingea cu promptitudine.

— Ceva foarte important pentru amîndoi ! Dumneata cîștigi cinci sute de mii de franci, iar eu, liniștea sufletului... Ieși afară, arapule ! se răsti bătrînul la Adonis, care trăgea cu urechea pe la colțuri.

Invocînd pe Alah, care e bun, drept și mare, servitorul ieși de-a-ndaratelea. Bobby Hamilton continuă :

— Înainte de-a-ți propune această afacere, te-aș ruga să-mi răspunzi la cîteva întrebări. Dumneata ești astrolog și fachir. Unde ai învățat meseria asta ?

— În India, la academia veneratului Rama-Vișnu-Crișna-Muti.

— În ce constă știința dumitale ?

— Citesc în astre, ghicesc războaiele, cutremurele de pămînt, cicloanele, căsătoriile regale și ale stelelor de cinematograf. Sînt și grafolog. Cunosc hipnotismul, științele oculte, văd ce bancă va da faliment, ce industrie va prospera !

Apoi, subliniind cu intenție, Jim Parker adăugă o replică pe care omul din fața lui nu păru că o pricepe, dar al cărei sens lectorul nostru îl va afla mai târziu.

— Știu și cine este adevăratul inventator al ere-meii „Myosotis“ !

Pasta „Myosotis“, cea mai bună unsoare de ghetă, îmbogățise pe Bobby Hamilton, care trece pe tot globul ca descoperitorul ei.

Omul alb nu făcu nici o mișcare auzind insinuarea.

Jim Parker continuă :

— Înghit pui de crocodil, dansez pe cuțite, mă pun pe foc și nu spun nimic, să mă tai !

— Astă îmi convine mai mult ca toate. Altceva ?

— Descopăr coliere furate. Toemai adineauri a fost la mine cineva care...

— Să trecem. Altceva ?

— Această nucluşă, al cărei vîrf e compus dintr-un super-radio receptiv și hipersensibil, îmi spune unde este apă sau petrol, sub pămînt ; dacă un cec are sau nu acoperire la bancă și cum au făcut avere anumiți miliardari.

— Mă rog, și trăiești bine din toate astea ?

— Destul de greu, deocamdată, dar în India am învățat să postez treizeci de zile-n șir.

— Cărți joci ?

— Cîteodată. Dar pierd totdeauna !

— Ca fachir ar trebui să ciștiți.

— Da, dar nu joc ca fachir !

— All right ! Mă rog, chivăra asta, kimonoul ăsta ?

— Costumul care se poartă la Academia din Calcuta.

Boby Hamilton schimbă brusc vorba și tonul. El întreabă înceet :

— Arapul dumitaie are obiceiul să asculte pe la uși ?

— Se poate una ca asta ? protestă Jim Parker.

Sprinten ca un leopard, regele vacsului sări la ușă și o deschise brusc : Adonis era acolo, spionînd. Văzîndu-se descoperit, el se prefăcu că șterge cu o cîrpă clanța, apoi podelele. Boby Hamilton îl luă de ureche și-l trase în biroul fahirului.

— Băiatule, ține doi franci și du-te de cumpără o cutie de vacs, dar să ceri marca „Myosotis“, fiindcă asta cu care te-ai vopsit se ia pe degete ! Șterge-o !...

Boby Hamilton îi mai trase și un picior la partea care nu gîndește, ceea ce făcu pe Adonis să cadă în genunchi și să iasă de-a bușilea, făcînd mătănii și proclamînd măreția, dreptatea și bunătatea lui Alah.

— Oricît ești dumneata de scamator, mai ai multe de-nvățat de la un bătrîn miliardar ! spuse cu o nuanță de sarcasm Hamilton.

Jim Parker începea să se enerveze, căci nu știa unde vrea s-ajungă bărbatul Idoi.

— Să revenim la chestie ! insistă el.

— Imediat ! răspunse Boby calm. Dar mai întîi, scoate-ți chivăra din cap, să nu-ți fie cald. Scoate-ți și barbișonul ! Lasă, nu mai protesta. Aș dori să vorbim cu fețele descoperite, ochi în ochi, ca doi gentlemen !

Văzîndu-se demascat și ghicind, din tonul partenerului său, că-i vorbește un om hotărît, Allen Preston se supuse.

— Ce dorești ? întreabă el, aproape răstit, după ce-și scoase deghizamentele.

Foarte calm, foarte blind, ca și cum ar fi fost vorba de cea mai suavă propunere, Bobby Hamilton îi șopti :

— Aș dori să te-ncurci cu nevastă-mea !...

Pseudovrăjitorul sări în sus.

— N-am înțeles !

— Aș dori să te-ncurci cu nevastă-mea ! repetă bătrînul, cu cel mai prietenesc surîs.

— Domnule, te rog !

— Și eu te rog pe dumneata ! Nevastă-mea a fost aici acum o jumătate de oră. A adus-o prietena ei Dorothy, ca să-i găsești colierul pe care l-a pierdut acum opt zile la serata Cercului Interaliat. Este sau nu adevărat ?

— Perfect adevărat ! V-am și spus la telefon că se află la mine cineva, care...

— Să trecem ! Părerea mea este că acel colier care m-a costat un milion de franci nu i-a fost furat scumpei mele Ida, ci l-a dăruit singură amantului ei !

Allen Preston nu știa ce să mai creadă. Fierbea. În definitiv, ce voia de la el acel om, care-l chinuia cu tot felul de întrebări, deși părea să știe tot ?! Avea impresia unui prizonier. Cineva îi legase mâinile, se pregătea să-i fure și respirația.

CAPITOLUL VI

ÎNTE DEMNITATE ȘI O JUMĂTATE DE MILION

Dar nu i-au trebuit decît cîteva secunde ca să vadă că Hamilton pornește pe o pistă greșită, sau că începe să-l mintă, ca să-l prindă-n cursă.

— Ida te crede, într-adevăr, un fachir ! continuă bătrînul. Nu știe că ești un bărbat tînăr. Iată planul

meu. Dumneata o inviți de mai multe ori aici, sub pretext că-i ceri lămuriri în privința colierului. Într-o bună zi, faci câteva semne cabalistice cu bagheta, întinerești, te declari amoretat de dînsa și, dacă reușești s-o cucerești, — ești un băiat frumos, ce dracu, nu-ți rezistă nici o femeie ! — eu îți voi remite un cec de 500.000 franci !

— Domnule, drept cine mă iei ? protestă fiul savantului Preston.

— Drept un astrolog și fachir ! se înclină ciudatul personaj. Să lăsăm deoparte demnitatea profesională și să discutăm. După ce-ai vrăjit pe soția mea, îi fixezi o nouă întîlnire. Cu un sfert de oră înainte, eu și doi prieteni venim la dumneata, ne introduci în odaia de colo și așteptăm. Ida sosește. Dumneata începi să-i faci declarații, o amețești, o convingi să se dezbrace. Aici poți să comiți și puțină literatură. Îi vorbești de Venus, ieșind goală din spuma mării, de Frinea-n fața judecătorilor, de Suzana la baie, sau, ca să-nțeleagă mai bine, de Inda la plajă, sau Gloria Swanson făcînd gimnastică suedeză. Ida se dezbracă, bineînțeles, cît mai total. Dumneata cazi în admirație în fața corpului ei gol și începi să strigi : „Ah, ești divină ! Mii de stele și luceferi !...” La acest semnal, eu și cei doi martori intrăm, constatăm adultărul, iar dumneata te duci direct la bancă și încasezi cecul !

Allen Preston era uluit.

— Bine, dar ce-mi propui dumneata e o infamie !

— Dar ce, eu ți-am spus că e pactul Kellog ? îi replică cinicul american.

— Un act lipsit de orice cavalerism ! urlă amantul Idei, roșu de indignare.

— Dacă era un act cavaleresc, mi-l făceai gratis !...
răspunse Bobby Hamilton, calm. Gîndește-te ! O jumătate de milion !

Sîngele rece al multimilionarului dezarmă pe falsul astrolog.

El își dădea seama că orice revoltă era inutilă și că enervarea l-ar fi pus într-o prea mare stare de inferioritate față de soțul frumoasei Arlette Leblond. Posibilitatea de a cîștiga cinci sute de mii de franci îl atrăgea cumplit. Bineînțeles că nu s-ar fi pretat la nici o infamie împotriva adoratei sale, dar nici nu putea să refuze, fără măcar să discute, suma care l-ar fi scăpat de datorii și i-ar fi dat posibilitatea să trăiască fericit cu Ida o vreme oarecare.

„La urma urmei, chiar dacă Ida iese compromisă din afacerea asta, îi voi spăla onoarea luînd-o de nevastă !“ îi șopti la ureche demonul ispitei.

Allen se scutură de acest gînd, respinse, cu dezgust, posibilitatea trădării, totuși, ca să nu pară suspect regelui cremelor de ghete, îl întrebă :

— Mă rog, n-aș putea ști motivele pentru care vrei să faci asta ? Înțelegi ce greu mi-ar fi să atrag în cursă o femeie onorabilă ca doamna Hamilton, să abuzez de încrederea ei, de sentimentele ei, ca s-o dau pradă scandalului public !...

De rîndul acesta, omul alb fu cel care deveni roșu de minie.

El bătu cu pumnul în masă și urlă :

— Onorabila doamnă Hamilton e prea puțin onorabilă ! Are un amant !

Allen Preston, care nu ignora acest lucru, se prefăcu mirat, jucînd comedia indignării.

Dar peste două minute, în urma revelațiilor lui Hamilton, revolta dansatorului Collino deveni sinceră, căci află pe socoteala Idei un lucru care era, într-adevăr, scandalos :

— Onorabila doamnă Hamilton are un amant cu care se-ntilnește-n fiicare dimineață ! insistă soțul, bătînd iar în masă cu pumnul.

Allen, care nu se vedea niciodată cu Ida dimineața, începu să fie curios, de o curiozitate rănită, dureroasă.

Dac-ar fi fost așa ? Dacă perfida Arlette, care își înșela atît de abil bărbatul, își bătea joc și de el, cău-tînd desfătările amoroase, pe care, de la o vreme, venea tot mai rar să le caute în brațele lui Allen Preston ?

Boby Hamilton n-aștepta să i se ceară lămuriri, căci le dădea singur, numeroase și precise, sincere și îndurerate ca o confesiune.

— Profită de faptul că sînt la birou și consumă adulterul. N-am prins-o încă, recunosc, căci e foarte dibace. Am pus detectivi, bărbați și femei, dar i-a dejucat pe toți. Incontestabil, însă, are un amant. Un bărbat blond, cu părul lung. Bănuiesc un pictor rus, dacă nu un pastor olandez !

— De unde vă vine acest gînd ?

— Am găsit, în mai multe rînduri, cîte un fir lung și blond, pe rochia și chiar cămășuța soției mele.

— Nu e un indiciu. Onorabila doamnă Hamilton ar putea avea un amant brun cu părul scurt. Ca să-l mascheze, ar putea lua cîte un fir de păr de la subretele sale și să-l pună pe rochie sau pe rufe ! Își dădu Allen cu părerea, mai mult ca să se liniștească pe el însuși decît să-l consoleze pe nabab.

— M-am gândit și la asta și i-am schimbat subretele. Toate sînt cu părul închis și tunse mărunț. I-am angajat numai negrese. Dar firul blond continuă să apară !

Deductiile lui Bobby Hamilton erau puerile, comice chiar. Dar prins în vîrtejul geloziei, Allen Preston nu le mai vedea absurditatea.

Era mai indignat dînsul, acum, decît sexagenarul încornorat.

— Mă rog, ai spus că amantul presupus al doamnei Hamilton o vede numai dimineța.

— Da, căci după-masă e la cite o prietenă, la ceaiuri, la croitoreasă, la cinematograf ! Am căutat-o și am găsit-o întotdeauna acolo unde-mi spusese că se duce. Dimineța, însă, nu mă pot ocupa de dînsa, căci am prea multe afaceri la biroul meu sau în alte părți.

Allen Preston începea să fie convins, deoarece spusese lui Bobby Hamilton coincideau cu mărturisirile Idei, care se plîngea că e urmărită peste tot.

În culmea enervării, abia stăpînindu-se, tînărul dansator întinse mina lui Hamilton :

— Primesc propunerea dumitale !

— All right ! răspunse bătrînul, cu un larg suris de satisfacție. M-ai obliga însă foarte mult dacă te-ai grăbi. E în interesul dumitale să primești banii cît mai curînd. Știu că trebuie să plătești o sumă importantă la Excentric-Club, pînă la miezul nopții... Aș fi încîntat să te scap eu de această datorie de onoare.

— Domnule Hamilton, dac-aș avea ceva urgent de telefonat, unde v-aș putea comunica ?

— La biroul meu. Mă duc direct acolo !...

— Foarte bine !

Fachirul sună. Adonis se ivi, cu ochii-n pământ și mîinile pe piept.

— Condu pe domnul !

Miliardarul ieși.

Dar n-apucase Bobby Hamilton să-i treacă pragul, că Allen Preston puse mîna pe telefon, vrînd să se convingă dacă vizitatorul său era, într-adevăr, bărbatul Idei. El îl zărise de cîteva ori, dar în treacăt, și nu era sigur dacă nu i se întinsese o cursă, dacă cineva nu uzurpase numele celebrului miliardar.

— Aici e biroul domnului Bobby Hamilton ! i se răspunse. Cine întreabă de domnia-sa ?

— Comisariatul de poliție din Etoile. Patronul dumneavoastră a ieșit de mult ?

— De o jumătate de oră.

— În ce direcție ?

— Champs-Élysées.

— Mă rog, ar putea să mi se spună cum era îmbrăcat ?

— De sus pînă jos în alb !

— Mulțumesc. Ochelarii negri și i-a luat ?

— Totdeauna cînd se-mbracă-n alb, însemnează că afară e soare puternic, deci își ia și ochelarii negri ! îl informă secretarul.

— Mulțumesc ! zise Allen Preston, închizînd aparatul.

„Nu mai încape nici o îndoială că e el !“ conchise magul din rue Lincoln, satisfăcut că luase această precauție. Dar Allen Preston se înșela, căci bătrînul roz, cu părul alb, ondulat, avea într-adevăr o asemănare izbitoare cu regele vacului, dar nu era el, era Tom Sincler.

CE CĂUTA ACOLO TOM SINCLER

Tom Sincler intrase de curînd în relații cu Bobby Hamilton.

Prefectul Parisului, căruia, fără știrea Idei, arhimi-lionarul new yorkez venise să-i ceară un om de încredere, care să descopere colierul de perle furat, îi recomandase un compatriot.

Urmărind marca lovitură — arestarea celor trei bandiți Pickleston — detectivul american nu refuza și alte expediții, care îi aduceau veniturile necesare unei existențe demne, îmbelșugate chiar.

El primise cu atît mai mult însărcinarea dată de regele cremelor de ghetă, cu cît persoanele în joc îl interesau și din punctul de vedere al celeilalte afaceri : printre oamenii pe care îi vedea Ida, foarte des, erau și cei trei spărgători și asasini din Statele Unite.

Ocazie minunată pentru Tom Sincler să vină în contact direct cu cei urmăriți de atîta vreme.

Detectivul american organizase în același timp descoperirea colierului de un milion de franci, precum și arestarea unuia dintre cei trei Pickleston.

Planul de luptă îmbrățișa într-unul singur cele două fronturi.

— Ia un moment dat, va trebui să faci tot ce-ți voi cere ! pusesese el ca primă condiție lui Bobby Hamilton.

Bogătașul declară că se va conforma întocmai dorințelor detectivului.

Tom Sincler, a cărui strîngere de mînă era energetică și-a cărui privire metalică arăta un om hotărît

și franc, cucerii, din primele momente, încrederea miliardarului.

Boby Hamilton îi mărturisii și îndoielile asupra castității doamnei Hamilton, bănuielile sale că fosta dansatoare are un amant.

Îndrăgostit de Adelaida Protopopovna, hotărît să se însoare cu dînsa îndată ce va fi dat lovitura cea mare, crescut în principii rigide de onestitate conjugală, Tom Sincler era intransigent la acest capitol. El simțea o aversiune firească împotriva frumoasei Arlette Leblond.

Spiritul său de moralitate, precum și patriotismul său nu admiteau ca un compatriot să fie încornorat, mai ales de o pariziană. Femeia americană are anumite drepturi, în virtutea unor tradiții unanim respectate ; ca și Boby Hamilton, Tom Sincler nu înțelegea însă că aceste drepturi pot fi uzurpate de femei de o altă naționalitate. Arlette Leblond trebuia prinsă asupra faptului și pedepsită.

Boby Hamilton îl mai informase că numai așa se putea despărți de dînsa. Suma oferită lui Allen Preston era un nimic pe lângă ceea ce ar fi trebuit să plătească Idei în cazul unui divorț prin înțelegere reciprocă.

Pentru buna reușită a planului comun, Tom Sincler dădu miliardarului diverse indicații : cum să se îmbrace, unde să se afle la fiecare cinci minute și cum să vorbească în anumite cazuri. Aceste transformări îl amuzau și îl emoționau pe fabricantul de vaes și-i gidilau instinctul de actor.

El plecase, într-adevăr, cu o jumătate de oră înainte din biroul său, intrase-n gangul din rue Lincoln îmbrăcat în haine albe și cu ochelari negri. Înainte,

însă, de-a urca la Jim Parker, el trecuse prin garsoniera lui Tom Sincler — cu dulapuri pline cu haine, uniforme, zdrențe, pălării, peruci, bărbi false etc. — și rămăsese acolo. Deghizat în Bobby Hamilton, Tom Sincler luase ascensorul și intrase la fachir, în vreme ce regele vacsului aștepta jos, urmînd să joace, foarte curînd, un alt rol în această tragi-comedie americano-pariziană.

Allen Preston se preumbla prin casă, polemizînd cu ființa imaginară a Idei :

— Bravo, scumpa mea, bravo ! Aveai un alt amant ; poate ai și pe-al treilea ! Ar putea fi și pictorul protestant și pastorul rus... sau viceversa. În orice caz, felicitările mele ! Bine știi să te prefaci ! Dar nici Allen nu-i un dobitoc ! Ai să-mi plătești scump asta ! Ai să mă pierzi dintr-o lovitură și pe mine și pe Hamilton !

Dansatorul se îndirjea împotriva Idei, ca să fie împăcat și cu conștiința sa, care-l întreba :

„Nu crezi că cei 500.000 de franci te fac să iei atitudinea asta ? Nu cauți scuze față de tine însuși, pentru infamia pe care ați pus-o la cale ?“

Un analist al sufletului omenesc ar fi remarcat că bucuria de-a avea pînă deseară o jumătate de milion era mai mare la Allen Preston decît revolta că Arlette îl înșela, decît durerea de-a o pierde.

Sînt anumite sume în preajma cărora sentimentele sublime încep să se transfigureze : pînă și conștiința le caută explicații și justificări, cu argumentele cele mai subtile...

Era și cazul lui Allen Preston, om de lume, zis Cellino, dansator, zis Jim Parker, astrolog și fachir.

Reîntoarcerea lui Adonis fu prilejul ca bucuria să explodeze, căci din tot conflictul acela de sentimente izbucni strigătul :

— Slavă ție, rege al tibișirului, am dat lovitura !
În curînd vom avea o avere formidabilă !

— Spune „Înșalah“ ! obiectă arapul, cu un ton acru.

— Lasă-mă-n pace cu prostiile tale. Cît îți datorez pîn-acum ? zise Jim Parker.

— Opt mii de franci...

— Să zicem zece mii și-am încheiat socotelile ! îi acordă stăpînul cu mărinimie.

— Deocamdată ce-ai putea să-mi dai ?

— Uite ce e, Adonis, drăguțule, n-am decît suta de franci a doamnei. Bărbatu-său a uitat să-mi plătească vizita ! Îți dau și ție jumătate...

— Da' de ce nu doi franci ?! rînji arapul mai acru.

Și, scoțînd din buzunarul șalvarilor o basma galbenă, cu semiluna, la colțuri, începu să-și șteargă obrazul de vopsea.

Dungi roze, fișii albe se iveau acum printre urmele de cremă neagră cu care se unsese devotatul servitor.

— Adonis ! Îmi faci una ca asta mie, drăguțule ? îl implora Allen Preston.

— M-am săturat să tot fac pe arapul dumitale ! Mă ții cu cincizeci de franci la cîte o săptămînă ! Mă duc la alt stăpîn ! Aici nu-mi miroase a bine, prea se vorbește de milioane.

— Adonis, te implor cîteva zile numai, și am scăpat ! Nu mă lăsa tocmai acum !

— Aștept încă trei zile ! consimți valetul. Deocamdată, dă-mi suta de franci s-o schimb, să-mi scot niște gulere de la călcat... Mă-ntorc în zece minute.

— Să vii tot negru, ai auzit ? Am speranțe mari !
— Negru, vînăt, albastru, cum poțtești. Am s-a-
jung verde de-atîtea speranțe !

CAPITOLUL VIII

BENVENUTO FORSTER, ALT DETECTIV

Adonis ieși, iar bietul Jim Parker începu din nou să se grimeze, lipindu-și barbișonul, trăgîndu-și dungi întunecate-n jurul ochilor și pälindu-și buzele.

— Mi se pare că mă fac degeaba fachir pe ziua de azi, fiindcă n-o să mai vie nici un client.

În același moment, soneria se auzi, iar Allen Preston, înseninat, văzu persoana de la ușă sub forma unei bancnote de 100 de franci.

Se duse singur să deschidă, sărind și ținăind, aruncînd cuvinte cabalistice, cu rezonanțe indiene și chineze. Prin rotogolul mic de sticlă care-i găurea ușa, el zări un domn cocoșat, cu părul și cu barba roșie, tipul intrigantului de melodramă, al polițistului prost deghizat.

Neverosimilul personaj intră și se adresă în limba engleză, cu un ton ferm :

— Bună ziua, Allen !

Jim Parker se uită împrejurul său, ca și cum ar fi căutat persoana interpelată.

— Allen Preston, bună ziua ! repetă omul roșu, tot în englezește.

De rîndul acesta însă, Jim Parker vorbi într-o franțuzească fantezistă, cum șade bine unui fachir.

— Pardon, domnule, poate la etajul de sus. Aici stă profesorul Jim Parker, de la Academia din Calcuta.

— Vă rog să mă iertați, răspunse cocoșatul... Am greșit ușa ! Căutam pe Allen Preston, să-l previn că i s-a întins o cursă...

Apoi, prefăcându-se că pleacă :

— Un etaj mai sus, nu-i așa ?

— Un moment ! îl opri academicianul din Calcuta. Cu cine am onoarea ?

— Benvenuto Forster, detectiv privat.

Allen Preston începu să rîdă.

— Ce fel de detectiv ești, scumpule ? Ghébos și cu părul roșu ? Dar bine, domnule, dumncata ești pisica cu clopoței... Și un copil ar băga de seamă că porți barbă și cocoasă falsă !

— Nu e vina mea că m-a făcut Dumnezeu cocoșat și nici vina lui Dumnezeu că-mi scot cocoșa din cînd în cînd ! rînji așa-zisul Benvenuto Forster. Am surprins un complot împotriva dumitale și sînt gata să...

— Toate bune, scumpul meu Forster, îl întrerupse vrăjitorul, dar te rog un lucru : să nu-mi ceri să-mi scot barbișonul, fiindcă m-am plictisit tot punîndu-l și lipindu-l de azi-dimineață ! Hai să vorbim așa cum sînt, deghizat !... se spovedi tînărul, renunțînd să mai joace teatru în acea zi a loviturilor de teatru cele mai neașteptate.

— All right !... hohoti cocoșatul cu satisfacție.

— Așadar, ai descoperit un complot împotriva mea ?

— Exact. Ți-l spun și dumitale, dacă-mi dai cinci-zeci de mii de franci.

— O să am exact cincizeci de franci peste cîteva minute.

— O să ai exact cinci sute de mii pînă deseară !

— O știi și p-asta ?
— Știu tot !
— Dar să-ți ții gura știi ?
— Știu, dacă-mi iscălești scrisoarea asta prin care mă autorizezi să ridic, de la Banca Centrală, cincizeci de mii de franci în contul dumitale.

Allen Preston parcursese scrisoarea și întrebă mirat :

— De ce la Banca Centrală ?
— Acolo o să încasezi cecul lui Bobby Hamilton.
— Asta n-o știam pîn-acum ! Poftim ! zise el, după ce semnă angajamentul. Și-acum spune.

Cocoșatul se ridică și-l anunță grav :

— Allen Preston, zis profesorul Jim Parker, zis dansatorul Cellino, pînă mîine vei fi arestat !

— Și de ce mă rog ?

— Dacă nu plătești deseară 150.000 franci la Clubul Excentric, în calitate de Allen Preston, și dacă nu înapoiezi doamnei Hamilton colierul vei fi arestat, scumpul meu Jim Parker ! Din fericire, vei avea o jumătate de milion, vei plăti tot și-ți mai rămîn multe mii de franci !

— Stai că nu-i am încă !

— Fă așa ca să-i ai pînă deseară ! insinuă Forster, privindu-l galeș, ispititor.

— Mă rog, și cine o să mă aresteze ?

— Asta mă privește !

Omul cu kimonoul înstelat se revoltă :

— E un șantaj, Forster ! Ai aflat taina mea și vrei să mă denunți dumneata. Iată complotul !

— Crede tot ce poțtești ; eu te sfătuiesc un singur lucru : precipită cursa doamnei Hamilton. Să n-ai nici un scrupul. Femeia asta are un amant. Cheam-o aici chiar azi. Isprăvește odată ! Banca e deschisă

pînă pînă la ora 7. Acum e ora 5 fără un sfert. Avem toată vremea. Deseară la Club îți vei plăti datoria ca un gențilom. Înainte, vei fi scos colierul și-l vei trimite domnului Bobby Hamilton. Toate se vor aranja cu bine pentru toți. Nu fi copil, lucrează repede.

— Ce trebuie să fac? întrebă Allen, învins, văzînd că e imposibil să lupte cu acel pseudococoșat, cu acel personaj neverosimil, care era așa de bine informat și-l îndruma cu o luciditate infernală.

— Telefonează lui Hamilton să vie numaidecît aici cu cei doi prieteni. Odată sosiți, telefonează-i doamnei Hamilton că o aștepți. La ora cinci și jumătate, comedia s-a sfîrșit.

— Nici diavolul în persoană n-ar vorbi mai bine! zise Allen, punînd mîna pe telefon, hotărît să sfîrșească odată cu povestea asta.

— Alo! Dați-mi Opera 44/32. Alo! Biroul domnului Hamilton?! Cu domnia-sa am onoarea să vorbesc? Bună ziua, Mister Hamilton. Aici profesorul Jim Parker. Puteți veni imediat la locuința mea?... Foarte bine! Aduceți și cei doi prieteni de care-a fost vorba!... Numai unul? Un moment!

El întrerupse convorbirea ca să se adreseze lui Forster:

— Spune că nu poate veni decît cu un singur martor... Vrei să fii dumneata al doilea?

— Dacă crezi... de ce nu?

— Stimate domn, se adresă Jim celui de la capătul firului, puteți veni numai cu prietenul dumneavoastră. Am o persoană discretă care ar putea fi al doilea martor. Foarte bine. Vă aștept!

Închise aparatul și măsură de sus pînă jos pe Benvenuto Forster.

— După cum văd, ești în curent cu toate. Te po-
menești că știi și programul ?

— Dacă nu s-a modificat în ultimul moment, ia-
tă-l ! îi răspunse omul roșu. Doamna Hamilton vine
la dumneata. Domnul Hamilton cu cei doi martori
sînt alături. Scenă de dragoste. Frumoasa Ida a ră-
mas în costumul Evei. Dumneata strigi : „Mii de stele
și luceferi !“ Noi apărem din camera alăturată, con-
statăm adulterul, iar Bobby Hamilton îți întinde cecul
miraculos !...

— Bine, domnule, dar dumneata ești Satana în
persoană ! .

— Sînt un detectiv ca o mie alții și nimic mai
mult ! rînji cocoșatul.

Apoi se instalează comod într-un fotoliu, scoase ta-
bachera din buzunar, oferă o țigară omului cu trei
nume, aprinse și el una și, aruncînd rotogoale de
fum în tavan, zise :

— Să așteptăm pe Bobby Hamilton !

— Să așteptăm pe Bobby Hamilton, replică amfi-
trionul, a cărui inimă bătea mai tare ca de obicei.

Tăceau amîndoi, învăluind bufnita împăiată și bro-
deriile cu animale fabuloase în fumul albastru al țî-
garetelor... Aroma tutunului se amesteca cu parfumul
de plante arse ce se înălța din cădelnițe invizibile.

În decorul exotic, Allen Preston se simțea mult
mai străin decît personajul din fața lui, care fuma
cu gesturi lente, ca și cum ar fi fost la el acasă și
n-aștepta nimic neprevăzut.

Falsul fahir, dimpotrivă, era cuprins de-o agi-
tație necunoscută. Îi părea că se va sfîrși acolo, în
fața acelui necunoscut cu barba și părul roșu. El trăia
ca într-o halucinație, neștiind cine mințea și cine era

sincer, bănuind pe toată lumea, pe Dorothy, pe Ida, pe soțul ei și pe străniul oaspete, înfundat într-un fotoliu. Care era identitatea acestui om ? Dar el însuși, victimă a atîtor înscenări, el cine era, într-adevăr ? Fiul savantului Preston, devenit fachir și dansator, trăia în acele momente vieți multiple... În cap, îi vijăiau coliere furate, mese de joc, pictori ruși, pastori protestanți, formule cabalistice, muzica de dans a „Tavernii chineze“, trădarea Arlettei, vizitele celor doi compatrioți, precum și revolta suspectă a vale-tului său negru, care întârzia să vină cu gulerele și cu cei cincizeci de franci.

Allen Preston avea impresia că țigareta oferită de Benvenuto Forster e otrăvită cu buruieni amenințătoare, căci în fumul ei dansau toate scenele care erau să urmeze de aci înainte... Din toată povestea asta, el se vedea arestat și aruncat pe paiele unei celule, după ce compromisese pe Ida, cu totul nevinovată.

Minutele treceau foarte încet și nimeni n-apăsă butonul soneriei. De ce întârzia atîta Bobby Hamilton ?

Sub ferestrele ermetice închise, vuia Parisul, cu miile de automobile și camioane, cu goana pictonilor, cu întrecerile cumplite ale luptei pentru existență. Aici, însă, nu pătrundea nimic, erau cu mii și mii de kilometri departe ; nu s-auzea decît respirația celor doi oameni și, din cînd în cînd, zvonul bețișoarelor de sticlă, ce se ciocneau, undeva, prin apartament, agitate parcă de vîntul ușor al unor miraculoase grădini indochineze. Lămpile verzi aruncau lumini spectrale pe statuia lui Buda, pe berzele și balaurii ce păreau că înviază în penumbra misterioasă.

GENTILOMII COMPILEAZĂ

Un zgomot de glasuri pe coridor anunță sosirea lui Bobby Hamilton (în realitate Tom Sincler), care venea însoțit de un secretar autentic al miliardarului. Tom Sincler nu găsisese ceva mai bun de făcut decât să tragă de urechi pe Adonis și să-i care picioare-n spate, fiindcă nu cumpărase crema „Myosotis“.

— Tinere, vād că iar ți-ai lustruit obrazul, dar nu e vacs din fabrica mea ! Mai ține doi franci și cumpără o cutie de la magazinul din rue Washington. Haide, șterge-o.

Un nou picior, aruncat în șalvarii verzi ai negru-lui, îl făcură să se ducă de-a berbeleacul pe scări, în vreme ce ascensorul urca spre al cincilea etaj, încărcat cu patru agenți în civil, aduși de Tom Sincler. Ei aveau cheia apartamentului lui Jim Parker și trebuia să năvălească acolo la un semnal convenit cu detectivul.

— Alah e bun ! Alah e drept ! Alah e mare ! psalmodie pe scări arapul, care, curios să afle ce se pregătește sus, se repezi într-o suflare pînă-n rue Washington, să cumpere blestemata cutie „Myosotis“ a regelui vacsului, soțul frumoasei doamne care-i dăruise mai adineauri cincizeci de franci și zîmbetul cel mai grațios.

Adonis intenționa să se reîntoarcă foarte curînd, să se strecoare în apartamentul stăpînului său și, ascuns pe după vreo mobilă, să urmărească peripețiile capcanei puse la cale de astrolog și de miliardar.

Boby Hamilton intră și prezintă fahirului pe secretarul său. La rîndul său, Jim Parker îi recomandă pe cocoșat.

— Domnule Hamilton, iată prietenul meu, Benvenuto Forster, care binevoiește să fie al doilea martor !

Boby Hamilton îi strînse mîinile cu efuziune :

— Vă mulțumesc din adîncul inimii, scumpul meu domn ! Să vedeți despre ce e vorba. Soția mea are un amant. Cum eu n-o pot prinde cu el, ne-am înțeles cu domnul profesor Jim Parker...

— Da... da... întrerupse Benvenuto Forster. Doctorul Parker mi-a explicat tot...

— Așa ? Mulțumesc ! Unde o să stăm noi trei, maestre ? întrebă inventatorul cremei „Myosotis“.

— Colea ! le arată Jim Parker, conducîndu-i în camera sa de dormit, acolo de unde ieșea el de obicei, anunțat de Adonis, cînd avea clienți în birou.

Odată musafirii instalați, Jim Parker ceru hotelul Ritz, rugînd pe portar să poștească pe doamna Hamilton, care trebuia să se găsească la ceai, la o masă foarte apropiată de cabina telefonică.

Într-adevăr, Ida, care anunțase că va fi chemată la ora cinci, n-aștepta decît un semn al portarului ca să și fie la aparat.

Cu o voce pe care fosta dansatoare abia putu s-o recunoască, atît era de alterată din pricina emoției, fahirul o asigură că n-a fost nimic grav și că, dorind să-i comunice lucruri foarte importante, o roagă să vină număidecît în rue Lincoln. Ida Hamilton n-ar fi vrut să părăsească hotelul, căci Miss Dorothy nu sosise încă. Dar insistențele amantului ei o făcură să lase cîteva cuvinte de scuză prietenei sale și,

urcînd în cel dintîi taximetru din place Vendôme, ajunse, în cîteva minute, pe rue de Rivoli, apoi în Avenue des Champs-Élysées, inundată de feceria declinului solar.

În vreme ce frumoasa Arlette Leblond își ferea ochii de strălucirile miriadare ale astrului care începea să lunece în dosul Arcului de Triumf, scăpărînd scînteii de aur printre focurile de argint de pînă acum, cei patru bărbați, unul mai emoționat decît celălalt, în așteptarea victimei — sau a criminalei, dacă vreți — vorbeau ca niște conspiratori care mai aveau ceva scrupule.

— Credeți-mă, spunea Bobby Hamilton, îmi bate inima... sînt numai remușcări, dar n-am încotro! Femeia asta... pe care am adorat-o... mi se rupe inima să mă despart în asemenea condiții, dar nu pot, nu mai pot trăi în minciună!...

La rîndul său, Jim Parker încerca, oarecum, să se sezuze:

— Nici mie nu-mi convine, credeți-mă, să mă pretez la cursa asta, dar în fața unei acțiuni morale, orice sentiment de milă trebuie să dispară. Șiretenia femeiască va fi demascată de rîndul acesta, învinsă! Și-apoi Shakespeare spune, prin gura lui Richard III: „Conștiința e arma cu care lașii vor să intimideze pe cei puternici!”

Regele cremelor de ghetă găsi de cuviință să reamîntească fahirului că doamna Hamilton va trebui să fie goală, altminteri cei doi onorabili martori nu vor putea crede în frivolitatea ei.

— Incontestabil, afirmă Benvenuto Forster... Conștiința, orice ar spune Shakespeare, nu-mi permite să acuz o femeie înainte de a ști că s-a dezbrăcat de

bunăvoie în camera unui domn singur și care nu e medic !

— Bineînțeles, interveni și secretarul domnului Hamilton, care amesteca în toate preocupările sale imagini poetice, reminiscențe literare și nu voia să fie mai prejos de astrolog. Dacă doamna Hamilton nu va fi complet nudă, sau cel puțin nudă sub un kimonou, ca Monna-Vana, noi nu putem jura pe onoare sau pe cruce că am asistat la un adulter !

Secretarul miliardarului vorbea pe un ton cam exaltat, aproape pasionat... Perspectiva de-a contempla frumusețea totală a soției patronului îl făcea să-i vibreze glasul și să-i tremure picioarele, străbătute de-un fior delicios.

Pariziana aceea suplă, ispititoare, care venea citodată în biroul lui Bobby Hamilton, avea legănări de val sub rochiile și mantourile ei elegante... Trebuie să aibă un corp sculptural și nu va fi puțin lucru pentru un tânăr contabil să-și surprindă patroana complet goală, rușinată, amenințată, înfricoșată... O vedea cum își acoperă ochii cu un braț și sinii cu cealaltă mână, lăsându-și restul corpului pradă privirilor sale lacome. Secretarul miliardarului se întreba dacă în multășteptatul moment va trebui să-și scoată luncetele ca să vadă mai bine, sau numai să le steargă de aburi ?!...

--- N-aveți nici o teamă ! îi asigură Jim Parker, căruia Bobby Hamilton îi dezlipea, cu delicatețe, barbișonul. Strigătul „mii de stele și luceferi !“ nu va fi adresat decât unei femei gata să intre în baie. Doamna Ida Hamilton va fi goală sub acest kimonou înstelat, pe care-l aruncă chiar de pe acum pe paravanul acesta !

Jim Parker își însoți vorba cu gestul.

El își șterse cu unt de cacao și hîrtie de vată galbenul și zbîrciturile de pe obraz, se pudră în fața vizitatorilor săi amuzați, își trecu o pijama de mătase vișinie și, auzind soneria, se duse să deschidă, după ce invitase pe cei trei să treacă în dormitor.

CAPITOLUL X

CAPCANA

— Ce s-a întîmplat, pentru Dumnezeu ? întrebă Ida, la ușă.

— Stai colea... scumpa mea ! Îți bate inima... nu vorbi... odihnește-te puțin...

— Ce-a căutat Bobby aici ?

— O simplă coincidență. A venit și el la vrăjitorul Parker... a văzut că detectivii nu mai fac două parale și mi s-a adresat mie ca să descopăr perlele furate.

Doamna Hamilton răsufă ușurată...

— Știe c-am fost și eu aici ?

— Da. Am avut prudența să-i spun că prietena ta, Miss Dorothy, te-a adus la mine, că mi-ai dat toate informațiile privitoare la colier.

Allen vorbea încet, ca și cum s-ar fi temut să nu fie auzit. Ida remarcă acest lucru, dar amantul ei o asigură că Adonis are obiceiul să tragă cu urechea și că de dînsul se ferește.

O trase pe divan — colțul cel mai depărtat de camera unde se aflau cei trei spioni — și o-ntrebă dacă s-a gîndit la datoria lui „de onoare“.

Simțind în brațele sale pe Ida, Allen Preston fu cuprins din nou de dragoste și de remușcări. Îi era penibil acum să-și continue rolul.

Dacă Ida i-ar fi găsit măcar cei 150.000 franci datorăți la Excentric-Club, ar fi renunțat poate s-o dea pe mâna călăilor.

Cum însă biata femeie nu avusese posibilitatea să facă rost așa de curînd de acești bani, perfectul gentilom care era dansatorul Cellino începu să se gîndească iarăși la amantul blond al Arlettei și să-și fortifice conștiința la ideea că mizerabila trebuia pedepsită.

— Te-am chemat să-ți spun că știu tot, că ești o mincinoasă, o ființă fără suflet! Ai un amant... vorbea repede Allen, nelăsînd-o să-i răspundă, prefăcîndu-se indignat de protestările ei. Ai un amant blond... Nu o dată ți-ai petrecut degetele prin părul lui... Te întîlnești cu el în fiecare dimineată... Un pictor rus... știu eu!... Un pastor protestant... Are părul lung și ochii albaștri...

— Allen, ai înnebunit? îl întrebă Ida neștiind ce să creadă.

Simțindu-se îndeajuns de indignat, simțind că ofensa ce i se adusese îl îndreptăța să joace simulacrul dragostei, ca s-o prindă pe ticăloasă în cursă, Allen schimbă tonul și începu să-i vorbească pașionat:

— Dar nu-i nimic!... Te iubesc! Sînt nebun! Am uitat tot! M-ai scos din minți! În brațele tale, uit toate supărările... banii pierduți, angajamentele de gentlemen, omul pe care-l iubești, minciunile tale!

El îi prinse bustul și-i înăbuși gura și urechile sub sărutări, acele sărutări care o făceau să-și piardă capul și care erau secretul frumosului dansator.

— Te vreau ! continua el, sărutînd-o după fiecare exclamație. Ești o minciună toată, dar nu pot trăi fără tine. Rămii aici pînă diseară... Vreau să fii a mea... Să uităm de restul lumii... Aruncă rochia asta, care pune o barieră între frumusețea ta și mine !

— Nu se poate ! Nu se poate ! protesta Ida.

— Vreau să mă îmbăt de tine... Numai respirînd parfumul corpului tău, îmbălsămat ca un amurg de iunie, voi putea să uit ce mă așteaptă ! Descară, eu n-am să mai fiu un gentilon, nici măcar un om... Pînă descară, vreau să fiu fericit ca un condamnat la moarte, căruia i se oferă alcoolul cel mai tare și mai fin ! Tu ești beția mea, Ida ! Nu-mi refuza această mîngîiere supremă !...

Doamna Hamilton era amețită... Niciodată amantul ei nu fusese mai aprins.

— Nu știu unde mi-e capul... N-ar trebui să mai stau aici o clipă și totuși... nu pot să rezist ! abia putea dînsa să spună.

— Haide, rochița ! o implora Jim Parker.

— Nu pot așa... în fața ta !... surise Ida, pudică.

Intr-adevăr frumoasa dansatoare se dezbrăca totdeauna în dosul paravanului, învăluindu-și apoi splendidul corp în kimonoul înstelat, căptușit cu velur negru ; catifeaua caldă îi mîngîia pielea catifelată și corpul alb al Idei era mai alb, mai luminos, pe fondul acela negru.

Allen Preston se gîndea cu regret că va trebui să renunțe la sărbătoarea acelor linii și forme statuare, profanînd goliciunea Idei în fața celor trei fauni, ce-și adulmecau prada în camera de-alături.

Foșnetul mătăsurilor, în dosul paravanului, se auzea ca un val ce expiră pe nisip, într-un voluptuos amurg de vară, la marginea mării.

- - Vreau să te văd ca Venus ieșind goală din undele înspumate ! declama fachirul, într-un acces de lirism oportun. Vreau să fii goală ca Frinca în fața judecătorilor, sau ca Gloria Swanson pe plajă !...

— Ești stupid, Allen ! rîse Ida, filiflindu-și rochița deasupra paravanului.

Brațul ei alb făcea curbe armonioase în văzduh.

— Și-acum, să-ți văd cămășuța !

La rîndul ei, cămașa fină, roză, cu poalele ușor dantelate, cămășuța cît o năframă de mică, filifi ca un drapel de pace deasupra capului Idei.

— Acum ciorapii !

La rîndul lor, ciorapii, foarte lungi, inseriseră un zbor de șarpe dezumflat și căzură-n dosul paravanului.

— Și-acum restul ! porunci Allen.

— Nu mai e nici un rest ! îi răspunse dînsa, bohotind și trăgînd kimonoul...

Allen Preston era nerăbdător... I se părea că Ida întîrzie prea mult în dosul paravanului...

— Vino, adorata mea !... Nu-nțelegi nerăbdarea mea ?... Cît ai să mă faci s-aștept ?

Mai puțin grăbită decît el — ca și cum ar fi vrut să întîrzie cît mai mult scena penibilă ce avea să urmeze — doamna Hamilton înaintă, calmă și superbă, în mantia japoneză care-i acoperea goliciunea.

— Vino ! o chemă Allen, prinzîndu-i mîna și trăgînd-o spre divan. De-ai ști cît te iubesc... Pasiunea mea... unica mea... ești sublimă... ești divină... Ești acoperită de stele... mii de stele și luceferi !...

Jim îi cuprinse mijlocul, o-ntinse pe divan, ridicînd glasul ca să fie auzit alături, o săruta și exclama în extaz :

— Mii de stele și luceferi !

În aceeași clipă cineva strigă-n odaie :

— Jim Parker, putem intra ?

Ida se desprinsese din îmbrățișare, îngrozită :

— Dumnezeule ! E glasul bărbatului meu ! Lasă-mă....

Voi să fugă — fără să știe unde — dar Allen o prinse de mână. Cineva întoarse butonul electric. Lumina inundă încăperea.

Trei oameni se uitau la Ida, înaintînd spre dînsa.

— Foarte frumos ! i se adresă unui din ei. Onorabila doamnă Hamilton în brațele unui fahir ! Din momentul acesta, Ida, ai încetat să mai fii soția mea. Iată cui am dat numele meu ! Domnii mei, vă rog să consemnați adulterul !

— Dar, domnule, se adresă Ida celui ce venise... eu nu te cunosc... cine ești dumneata ?

Într-adevăr, oricît ar fi fost de reușită masca lui Tom Sincler, el nu putea să fie luat drept Bobby Hamilton de însăși nevasta acestuia.

— Ha ! Ha ! izbucni detectivul, văzînd că n-o putuse înșela. Cum o să vrei să mă recunoști ? Probabil că nici nu semăn cu bărbățul dumitale ?!

— De semănat semeni foarte mult, dar nu ești Bobby Hamilton ! Cine ești ?

— Sînt Mister Nobody, personajul misterios, omul fără nume !

De rîndul acesta, Ida se adresă lui Allen Preston :

— Domnule Parker ce se-ntîmplă aici ? Acest om are capul bărbatului meu, dar nu este el !

— Adineauri, totuși, ai strigat, „glasul bărbatului meu“ ! replică Jim.

— Glasul lui era, dar omul acesta nu e bărbatul meu ! Bobby Hamilton nu este aici !

— Bobby Hamilton este aici, doamnă ! tună vocea miliardarului.

Și-n același moment Benvenuto Forster își smulse barba și peruca roșie, în vreme ce, de sub haină, Tom Sincler îi scotea cocoșa : omul care se prezentase lui Allen Preston ca detectiv nu era altul decât regele vasesului.

Ida era înmărmurită. Nu mai puțin surprins era, acum, astrologul-dansator.

— Bobby, dumneata ești ?! exclamă doamna Hamilton.

— Da, eu ! La violențele dumitale a trebuit să răspund cu altă violență.

— E o cursă infamă ! Nu-nțeleg ! ce vrei de la mine !

— Vreau să divorțăm, doamnă !

— Admirabil, domnule fachir ! izbucni Ida, adresându-se amantului ei. Mă atragi aici, împreună cu complicii dumitale, mă chemi la telefon, sub cuvânt că mi-ai găsit colierul și-acuma, iată, îmi înscenezi infamia asta !

— Nu e nici o înscenare ! interveni Bobby Hamilton. Ești o femeie nerușinată pe care am prins-o goală în brațele amantului ei !

Ida izbucni în hohote de râs.

— Amantul meu aventurierul acesta ? Goală, eu, goală în casa unui străin ?

— Cît cinism !... rânji Hamilton.

Apoi, cu o voce blândă, insinuantă, perfidă, de om care știe ce știe :

— Ai curajul să arunci kimonoul ?

Încurcată, Ida răspunse, fără prea multă convingere :

— Am îmbrăcat acest kimonou... fiindă domnul Parker... m-a informat că așa fac toți clienții domniei-sale... ca să le poată ghici... să le poată citi în stele.

Tot blînd, insinuant, ironic, demonic chiar, regele vasesului repeta :

— Ai curaj să arunci acest kimonou ?

Foarte liniștită, Ida răspunse :

— De ce nu ?

Cu un gest lent, elegant, ca și cum ar fi predat unui lacheu mantia de hermină, soția miliardarului lăsă să-i cadă de pe umeri veșmîntul cu luceferi, aparînd de sub el complet îmbrăcată, așa cum era cînd intrase la Jim Parker.

CAPITOLUL XI

FEMEILE SÎNT MAI ȘIRETE !

Stupefiați, cei patru bărbați se dădură cîte un pas înapoi, scoțînd patru exclamații, una mai comică decît alta.

Nu le venea să creadă ochilor. Cel mai uimit era Allen Preston, care o văzuse dezbrăcîndu-se, zărise veșmintele Idei fluturînd în văzduh și acumă contempla o femeie îmbrăcată de vizită.

La vederea celor patru mutre plouate, Arlette Leblond izbucni într-un hohot de rîs, care se prefăcu, îndată, într-o explozie de mînie.

— Felicitările mele ! Haide, Bobby Hamilton, mai spune că m-ai găsit goală în brațele unui amant !

Complotul nu v-a reușit, domnilor ! Atâția bărbați împotriva unei singure femei ! Ce cavalerism ! Ha ! Ha ! Ha !

Regele vaesului căzu în genunchi, ca un trubadur din evul mediu, cerîndu-și iertare în termenii cel mai patetici și plini de prețiozitate.

— Te-am iertat și pentru totdeauna ! îl aruncă Ida-n față, cu dispreț. Din momentul acesta, nu mai sînt nevasta dămitale. Îmi reiau libertatea !

— Ida ! Te implor ! Am fost păcălit de un aventurier ! imploră Bobby.

— Infamie ! strigă Allen Preston. Dumneavoastră m-ați atras pe mine în cursă !...

Cel mai indignat însă era secretarul miliardarului : pregătit sufletește să contemple formele sculpturale ale soției stăpînului său, după ce-și pusese și-și scosese de zece ori luncetele, ca să vadă mai bine, după ce suflase pe sticle și le ștersese în nenumărate rînduri, iată-l amestecat într-o farsă stranie, iată feceria intimă a frumoasei patroane interzisă ochilor și simțurilor sale averse !

Nemaiputîndu-și conțeni revolta, el începu să urle :

— Domnilor, aș dori să știu cine minte în toată afacerea asta, fiindcă eu înnebunesc !... Înnebunesc !...

Tom Sinder îl bătu pe umeri.

— Un moment, tinere ! Mai avem ceva cu domnul ! Domnule Allen Preston, zis Cellino, zis Jim Parker. Din moment ce formalitățile n-au fost îndeplinite, dă-mi voie să rup cecul de 500.000 franci, pe care ți l-am făgăduit.

El făcu bucățele un petic de hîrtie ; la rîndul său, Bobby Hamilton, care jucase rolul lui Benvenuto For-

ster, rupse și el angajamentul semnat de fahir, prin care acesta îi oferea cincizeci de mii de franci din jumătatea de milion.

— Și-acum, Allen Preston, îl amenință adevăratul Bobby, dacă în douăzeci și patru de ore nu-mi înapoiezi colierul doamnei Hamilton, întreaga societate pariziană, întregul New York vor afla cine este fiul ilustrului savant Fenimore Preston !

-- Rivalul lui Edison ! completă Tom Sincler.

Miliardarul continuă să pledeze :

-- Iată, scumpa mea, cine răsuțește capul femeilor ! Sper că pe viitor vei deschide ochii mai bine !

Ida se uită lung la Jim, izbueni în plîns, își acoperi fața cu mâinile.

Astrologul se apropie de dînsa, vrînd să se explice, să se scuze, dar fosta dansatoare îl măsură din cap pînă-n creștet, aruncîndu-i cu dispreț :

— Bună ziua, domnule !

Apoi, cu fruntea sus, cu un zîmbet de triumf, cu nările încă vibrînd de indignare, Ida Hamilton părăsi apartamentul, lăsînd în urma ei o diră de parfum „Amurg de iunie“, care ameți și mai mult pe tînărul secretar, îndrăgostit acum la nebunie de soția stăpînului său.

Acesta coborî însoțit de aghiotant în apartamentul lui Tom Sincler, să-și refacă chipul, să redevină celebrul miliardar, unul din regii Americii, în vreme ce Allen Preston și detectivul se uitau unul la altul, dînd din umeri, neștiind ce să spună, cum să-și explice lovitura de teatru a Idei, care nu fusese goală sub kimonou.

Explicația era foarte simplă : ajungînd la hotel Ritz, la ora cinci fără cîteva minute, dînsa găsise un bilețel, scris în englezește :

„Stimată doamnă,

„Vi s-a întins o cursă în rue Lincoln. Veți fi chemată la telefon și invitată acolo. Duceți-vă. Faceți tot ce vi se va cere, afară de un lucru : să nu vă dezbrăcați. Evitați cît mai mult să rămîneți goală. Imi veți fi recunoscătoare.

Binevoitor“

Precum veți fi ghicit, acest bilețel fusese trimis Idei de bunul arap Adonis, recunoscător pentru surîsul ei amabil și pentru cei cincizeci de franci oferiți cu două ore mai devreme.

Adonis, care surprinsese conversația, tîrgul dintre stăpînul său și pseudobărbatul Idei, salvase onoarea frumoasei pariziene. Patru gentilomi new yorkezi voiau s-o piardă și un biet negru, plin de cavalerism, o mîntuia !

Avertizată, Ida Hamilton, la rîndul ei, jucase comedia dragostei, se dezbrăcase, într-adevăr, arătînd pe deasupra paravanului veșmintele ei ușoare lui Allen Preston. Apoi cu dexteritatea femeii moderne, cu repeziciunea dansatoarei, își trăsese ciorapii, își pusese cămășuța și rochia, ca să se acopere apoi cu kimonoul. Astrologul și fachirul, care lucra cu puterile oculte și cu magnetismul stelar, nu-și dăduse seama de stratagemă... Căzuse în propria lui cursă, ca și ceilalți... E greu să lupți cu șiretenia sexului slab, oricît de fachir ai fi, oricît ai fi de celebru polițist !

Fără îndoială că asistînd la succesiunea de scene din apartamentul lui Jim Parker, la triumful unei tinere femei asupra a patru bărbați, dintre care un detectiv de talia lui Tom Sincler, rivalii acestuia, inspectorii de poliție din New York, ar fi jubilat văzînd pe agerul lor coleg tras pe sfoară.

Lui Tom Sincler, însă, puțin îi păsa de colierul doamnei Hamilton, de onoarea conjugală a regelui vaesului și de completul fiasco al înscenării lor. Venind în casa lui Jim Parker, el avea cu totul alte scopuri : urmărirea și arestarea lui David Pickleston.

Iar David Pickleston era colea, la doi pași de ei, sub divanul unde era să se consume dezonoarea doamnei Hamilton.

Tom Sincler îi urmărise mișcările toată vremea de cînd ticălosul se strecurase, ca o fantomă, în apartament și se ascunsese sub divan.

Prefăcîndu-se că pleacă, detectivul se apropie de ușă, o deschise, fluieră ușor, apoi se reîntoarce și se rezezi la picioarele care se vedeau sub divan și-l trase de acolo pe David Pickleston, ca pe un simplu motan neascultător.

Capcana întinsă doamnei Hamilton n-avea alt scop decît arestarea celebrului bandit, arestare operată în doi timpi și trei mișcări de către omul care purta încă părul alb, ondulat și ochelarii negri ai regelui vaesului, omul pe care un singur moment David Pickleston nu-l bănuise.

Acel om era Tom Sincler, detectivul căruia îi scăpase de șase ori din mînă pînă acum în America și care-l aresta acum, a șaptea oară.

Patru cadavre fuseseră pescuite în Sena de cînd Tom Sincler urmărea în capitala Franței pe cei trei spărgători și asasini din familia Pickleston.

Aceste cadavre, care nu purtau nici o urmă de violență, aparțineau unor americani foarte bogați, veniți în trecere la Păris. Cel dintîi era al unui bărbat de patruzeci de ani. Apoi o tînră pereche. Apoi o femeie de vreo treizeci de ani. Toate aceste persoane erau îmbrăcate în haine de seară, foarte elegante; în degete, cele două femei purtau bijuterii. Poliția nu găsise nimic suspect în aceste morți: din informațiile culese, reieșea că primul american se aruncase de pe podul Arhiepiscopiei, pe la orele două noaptea.

Drumeții întîrziați văzuseră un om cu joben, esca-ladînd parapetul. El pieri în unde. Nu i se zărea decît pălăria, luncînd la suprafața apei. Această pălărie, cu inițialele mortului, fu găsită a doua zi, în dreptul Tuileriilor, aruncată de apă, la țarm. În aceeași zi, ghemuit de unul din pilaștrii podului Saint-Michel, fu descoperit și cadavrul.

După vreo săptămînă, în zori, niște vînzătoare de zarzavat de pe Quai des Fleurs remarcară o tînră femeie, foarte elegantă, care se certa, în englezește, cu soțul sau amantul ei. Păreau doi străini bogați, care se reîntorceau de la vreo petrecere și-și făceau scene de gelozie. La un moment dat, ajungînd pe Pont-au-Double, începură să se îmbrîncească... Vînzătoarele de zarzavat nu puteau spune dacă femeia voia să sară în apă și tînrul care o însoțea o împie-

dica, nici dacă bărbatul încercase să-și arunce el tovarăşa în Sena şi femeia se împotriva. Era un sfârşit de noapte vinătă, ploioasă şi nu li se puteau distinge mişcările. Cert este că amîndoi străinii căzură în fluviu şi se duseră la fund, ca să fie pescuiţi a doua zi destul de departe.

A patra persoană din America, Alina Van Offen, tînăra şi frumoasa văduvă a celebrului bancher new yorkez, se înecă în toiul nopţii şi parcă era un făcut : cu toată acţiunea promptă a serviciului de salvare, atît de bine organizat la Paris, nefericita nu putu fi găsită decît sub formă de cadavru, cîteva ore mai tîrziu.

Toate aparenţele acestor înecuri pledau pentru sinucidere, cu excepţia, poate, a tinerei perechi, cînd bărbatul voise să-şi arunce soţia în apă şi căzuse el însuşi victimă a tentativei de asasinat. Dacă era, într-adevăr, un criminal, îşi luase pedeapsa şi justiţia omenească n-avea de ce să se mai amestece în marea împăcare postumă.

Colonia americană fu adînc impresionată de aceste bizare dispariţii, cu atît mai mult cu cît cei patru înecaţi nu erau oameni de rînd şi nici nu-şi manifestaseră vreodată intenţia de a-şi da sufletul în jurul maiestuoasei Catedrale Notre-Dame. Fără îndoială, apropierea venerabilului locaş poate împinge sufletul la colocvii cu eternitatea, dar regretaţii cetăţeni ai Statelor Unite aveau pentru aceasta destule biserici şi capele pe malurile Hudsonului, ca să mai rîvnească a trece oceanul şi a face cunoştinţa graţioaselor ablete ale Senei, ciugulitoare de nasuri omeneşti şi refractare undiţelor.

Un singur om nu admitea sinuciderea şi acest om era acelaşi care susţinuse la New York că soţii Pi-

kleston și fiul lor David părăsiseră Noul Continent, ca să opereze în Franța.

Tom Sincler fu izbit de faptul că cele patru sinucideri avuseseră loc noaptea și cam în același loc, adică nu departe de „Taverna chineză”. Nu era lucru curat la mijloc.

Faptul că nici unul din cei înecați nu se zbătuse cîtuși de puțin la suprafața apei, ci se cufundase dintr-o dată, lăsînd numai pălăria sau mantoul să curgă o dată cu undele vizibile, în josul apei, îi părea iarăși straniu.

Dar ceea ce, într-adevăr, era suspect era împrejurarea că al patrulea cadavru, acela al văduvei bancherului Van Offen, fusese găsit între podul Arhiepiscopiei și Pont-au-Double, iar puținii trecători întîrziați, ca și agentul postat acolo, declaraseră că femeia se aruncase de pe parapetul nordic al lui Pont-au-Double. Era deci imposibil ca milionara americană să lunece împotriva curentului. Toate corpurile sînt duse de valuri, cum e firesc, și sînt găsite mai mult sau mai puțin departe de locul unde s-au înecat, dar totdeauna în josul apei. Întîia oară, fără să fie tîrît de vreun rechin monstruos sau de-o vulgară penișă, un cadavru ar fi bravat undele, ca să se oprească în susul apei.

Ciudată fantezie, într-adevăr, chiar pentru o văduvă milionară, care n-are nimic mai bun de făcut decît să rătăcească noaptea pe străzile sinistre din jurul insulei Saint-Louis, cînd la fiecă ieșire de locul public se găsesc trăsurî cîte poștești !

Obsedat de ideea că familia Pickleston operează în inima Parisului, Tom Sincler era 90 la sută convins că celebrii bandiți nu sînt străini de aceste morți misterioase. Geniul lor rău inventase și-n America

multe crime de acestea, pentru care însă nu erau urmăriți de justiția Statelor Unite, din lipsă de dovezi.

Dar polițistul nostru n-ar fi fost cel mai ager detectiv, doctor în mai multe materii de la Boston, dacă n-ar fi căutat întunericul acolo unde alții nu vedeau decât limpedea lumină.

Printre numeroasele presupuneri ale lui Tom Sincler, cea care prindea consistență era ipoteza că cei patru americani fuseseră aruncați într-un canal foarte apropiat de Sena, după ce li se luaseră bărbatilor pălăriile și femeilor voalurile sau mantourile de mătase.

Acest canal era practicat în subsolul unei case și se vărsa în fluviu. Apele sale, însă, puteau fi împiedicate să se împreune cu ale Senei printr-un stăvilă care se ridica și se lăsa după voie. Odată individul răsturnat, cu ajutorul unei trape, în acest canal, un complice al asasinilor, îmbrăcat ca mortul, purtând clacul lui, juca farsa aruncării în fluviu, pe un pod oarecare.

Cum toată lumea se repede să vadă pe înecat, spre parapetul nordic al podului, în josul apei, îndemnatul înotător o lua spre sud, tăind curentul și, protejat de bezna nopții, ieșea pe țărm, departe, în vreun loc întunecat, cum sînt atîtea pe malurile pariziene.

Mai mult. Acest complice — erau cel puțin doi : o femeie și un bărbat — ar fi putut să aibă închiriată o penișă — cum avea Tom Sincler însuși — în care să se îmbarce ca marinarii de pe Sena și să locuiască nesupărați de nimeni. Astfel de plute sînt numeroase la Paris.

Era exclus însă ca cei doi înotători să fie Harry sau Malvina Pickleston, căci amîndoi bandiții se apre-

plau de şaizeci de ani şi n-ar fi riscat pneumonii la vîrsta şi la averea lor.

Să urmărim presupunerile lui Tom Sinclér.

Odată comedia sinuciderii jucată pe poduri, în faţa a cît mai numeroşi martori (simulatorii trebuiau să atragă atenţia rarilor trecători că va urma un salt mortal), cei doi complici, sau numai unul din ei, anunţau pe patronii casei crimelor că pot da drumul zăgazului. Adevăratul înecat intra în Sena şi-şi încheia cariera pămîntească în voia valurilor, în vreme ce actorul se dezbrăca de rol şi se încălzea cu conştiinţa datoriei împlinite.

Nimănui nu i-ar fi trecut prin gînd că e la mijloc un asasinat. Faptul că cele două femei înecate purtau în degete inele preţioase iar bărbaţii portmonourile încărcate, faptul că nici o urmă de cuţit sau de revolver nu se găsea pe cadavre, constatarea medicilor legişti că moartea venise prin înecare, precum şi mărturiile agenţilor, trecătorilor nocturni, care surprinseseră momentul sinuciderii, făcură autorităţile să treacă la voluminosul dosar al faptelor diverse aceste patru banale cazuri de autosuprimare.

Cazurile, însă, nu erau atît de banale pentru Tom Sinceler care ştia că cei patru americani fuseseră în noaptea morţii lor la „Taverna chineză“, îi zărise la mese, foarte veseli şi nu-i făcuseră un moment impresia de oameni care peste cîteva ore se vor oferi în ospăţ peştişorilor Senci...

Detectivul se ducea în fiecare noapte la cabaretul lui Li-Fung, în primul rînd, ca să urmărească artiştii şi clienţii suspecti şi să identifice anumite procedee ale bandei Pickleston, cu felul lor de a lucra în America.

În al doilea rînd — de la o vreme, acest motiv trecuse pe primul plan — el se simțea atras în „Taverna chineză“ de prezența Adelaidei Protopopovna Baltazarovici, de care era din zi în zi mai îndrăgostit.

Avea momente cînd îi venea să renunțe la orice investigații polițenești și să se consacre exclusiv idilei cu frumoasa cîntăreață rusă.

Ar fi scos-o din acel local de noapte, ar fi dus-o departe, mireasă neprihănită, ar fi trăit cu dînsa pe Coasta de Azur sau într-unul din fermecătoarele orașele din împrejurimile Parisului.

Dar nu se putea.

Ambiția de a reuși, de a încheia cu bine acea gigantică întreprindere — descoperirea celor mai temuți bandiți ai Statelor Unite și-a comorilor adunate de ei — îl îndemnau să nu se lase pradă moliciunilor ispititoare ale inimii... Mai era vreme...

Adelaida însăși, care era atît de fericită să-și găsească un sprijin în viață și care nutrea o vie simpatie și o admirație fără margini pentru Tom Sincler, îl îndemna să-și continue expediția, îl încuraja, era sigură de triumful logodnicului ei. Mai mult ! Ea însăși se oferise să-i devină colaboratoare.

În scurtă vreme, Adelaida Protopopovna deveni cel mai devotat și mai sigur aghiotant al lui Tom Sincler și nu o dată, îmbrăcată bărbătește, luase parte la unele manevre ale detectivului.

Faptul că acel american cu privirea de oțel, cu mîna de fier, cu părul de la tîmple cărunt și cu ceva copilăresc, totuși, în figură, anunțase atît lui Li-Fung cît și soției acestuia Wink Tai-Pu, zisă Murr-de-Izvor, că s-a logodit cu Sonia, făcea ca viziunile și întîrzierile sale în tavernă să nu pară suspecte personalului de serviciu și artiștilor.

În felul acesta, Tom Sincler ținea socoteala tuturor clienților, a dansatorilor, a cîntăreților și a servitorilor care se perindau în cabaret.

Îl interesau, în special, cei aflați de mai multă vreme în slujba lui Li-Fung: aceștia erau susceptibili de a fi complicitii lui Harry Pickleston, care lucra foarte aproape.

Unul dintre cei mai vechi colaboratori ai patro-nului era dansatorul Cellino. Urmărindu-l cîteva zile, polițistul află cu ușurință că frumosul tînăr era una și aceeași persoană cu bătrînul fachir din rue Lincoln. În două rînduri, cu măști diferite, detectivul se prezentase la magician. Îl consultase. Aflase viitorul, mai aflase și cum este aranjat apartamentul — lucru ceva mai important decît profețiile. Studiasse în treacăt și pe valetul colorat, care purta numele atît de măgulitor, Adonis. Mai află Tom Sincler că iscusitul astrolog putea fi întîlnit, sub numele său adevărat, în cele mai distinse cercuri americane din Paris.

Allen Preston locuia nu departe de apartamentul închiriat sub numele de Jim Parker. El avea două odăițe la etajul de jos al unui imobil din Avenue Victor Emanuel, ducea o viață regulată, intra pe la trei dimineța, ca să nu se mai reîntoarcă decît seara, la șapte și jumătate.

De la trei la șapte ziua, el îmbrăca kimonoul înstelat al astrologului, la ora opt lua baia și se punea la frac ca să cîneze la Excentric-Club sau la, Steaua Roșie unde juca pocher și baccara pînă la miezul nopții, cînd devenea Cellino, partenerul zvelt și mult admirat al lui Miss Dorothy de la „Taverna chineză“.

Aceasta era, în linii generale, viața chinuitului tânăr, care se ducea uneori seara la teatru, sau lua masa la venerabila sa mamă, văduva lui Fenimore Preston, rivalul lui Edison.

Doamna Preston ședea într-o pensiune de familie lângă Comedia Franceză și, cu toate că era singură la Paris, se vedea foarte rar cu fiul ei, a cărui viață aventuroasă n-o aproba.

Allen Preston trimitea mulți clienți din societatea americană atât lui Li-Fung cât și vrăjitorului Jim Parker.

Despre acesta vorbea, mai ales, femeilor, care erau într-adevăr uimite de știința și profețiile astrologului din rue Lincoln.

Bineînțeles, nu bănuia nimeni că fiul savantului Preston era una și aceeași persoană cu moșneagul pițigăiat, care țopăia în decorul indo-chinez de la colțul lui Avenue des Champs Elysées. Cunoscând multe amănunte din viața clientelor sale, Jim Parker putea să le uimească, să le pună pe ginduri.

Toate acestea însă nu-l interesau atîta pe Tom Sincler și ar fi renunțat complet să urmărească pe astrologul-dansator, dacă nu l-ar fi atras, cu o putere irezistibilă, Adonis, valetul negru al lui Jim Parker.

Acest arap de contrabandă, pe care Tom Sincler îl auzea vorbind cu portarul casei din rue Lincoln, avea un glas cunoscut, intonații familiare. Îi amintea într-un chip straniu pe fiul Malvinci și al lui Harry. Pe aceștia nu-i văzuse niciodată, dar pe David îl urmărise multă vreme, îl prinsese de șase ori și de șase ori îi scăpase. La a treia întâlnire a lor, David Pickleston lovise în frunte cu un box pe Tom Sincler și-l lăsase în nesimțire.

Cicatricea se zărea și azi deasupra timpiei stîngi a detectivului. La a șasea întîlnire, se luptaseră amîndoi corp la corp, cu pumnii, cu picioarele, cu dinții. Tom Sincler mușcase de ureche pe bandit și-i rupsesese sfîrcul.

— L-am auzit vorbind și i-am recunoscut glasul. Vorbește franțuzește cu accent american, deci nu e nici marocan, nici senegalez. Dacă voi constata că nu e negru veritabil și dacă va primi picioare-n spate fără să protesteze, înseamnă că are ceva pe conștiință.

Toate aceste deducții însă nu vor fi confirmate decît dacă voi constata că una din urechile individului are sfîrcul mușcat !...

În cazul acesta, nu mai încapе îndoială că am dat de David Pickleston !

CAPITOLUL XIII

SUFLETELE CĂLĂTORESC

Ceea ce îngrijora puțin pe detectiv era faptul că nu mirosise niciodată urma tînărului bandit în preajma părinților săi. Adonis-arapul își petrecea mai toată vremea în apartamentul din rue Lincoln, unde ședea chiar în lipsa stăpînului său ; el locuia într-o odăiță la etajul IV, odăiță ce răspundea în însuși cabinetul profesorului.

Dacă David Pickleston ar fi fost complicele părinților săi, nu ar fi dus sărăcia pe care o-mpărțea cu proaspătul astrolog.

Tom Sincler nu excludea nici posibilitatea că David Pickleston ignorează prezența părinților săi la Paris ; aceștia, de asemenea, n-aveau de unde să știe

că unicul lor copil se afla în același oraș cu dînșii ; de altfel, nici în America, cei trei spărgători nu ope-
rau împreună, iar la Paris își transformaseră atît de
bine chipurile cîteșitrei, încît ar fi fost imposibil să
se recunoască întîlnindu-se întimplător.

Detectivul era aproape sigur că arapul fahirului
este David, după cum era sigur că recunoscuse sub
noua lor înfățișare pe soții Pickleston. El aștepta
confirmarea acestor certitudini.

Intrînd, în acea după-amiază de iunie, în casa lui
Jim Parker, și trăgînd de ureche pe Adonis, se con-
vinse că individul e uns cu cremă neagră și că-i
lipsește unul din sfîrcurile urechilor. Nu putea fi
altul. David era prins !

Nici prin gînd însă n-ar fi trecut apașului că acel
miliardar american, cu părul alb, care-i trage picioa-
re-n spate și-i oferă doi franci să cumpere vacsul
„Myosotis“ este una și aceeași persoană cu Tom Sin-
cler, teribilul detectiv căruia-i scăpase din gheare de
șase ori, dar n-ar mai fi vrut să-i cadă-n brațe a
șaptea oară.

Polițistul îi trimisese vorbă că nu-l va mai da pe
mina justiției, ci-l va executa singur, oriunde s-ar
afla, cu atît mai mult cu cît David Pickleston era
condamnat, de cîteva ori, la moarte, în lipsă, de tri-
bunalele Statelor Unite.

În momentul cînd își simți piciorul încheștat în-
tr-o mîină de fier, arapul se înfioră pînă-n creștet :
ar fi jurat pe sufletul tuturor pick-pokeților din iad,
că numai Tom Sincler știa să strîngă așa.

Scos de sub divan, el nu se liniști vîzînd că Bobby
Hamilton îl trăsese la lumină : tot degetele lui Tom
Sincler îi strîngeau brațul.

— Sus mîinile ! îi porunci Tom.

Adonis se supuse.

Inspectorul de poliție își scoase peruca și David recunoscu, la colțul frunții, urmele răniilor făcute de el.

— Și-acum, David Pickleston, spune-mi dacă vrei să mori legat la ochi, dacă ții să fii îngropat cu obrazul negru și dacă ai ceva de comunicat părinților tăi... În cîteșitrele cazurile, sînt la dispoziția ta. Îți dau cinci minute să te speli și alte cinci minute să scrii autorilor zilelor tale. Am să le predau chiar eu scrisoarea și-ți dau cuvîntul meu că n-am să citesc ce le comunică. Grăbește-te însă, băiatule, fiindcă, peste zece minute, te înapoișc. Domnule Preston, te rog arată ajutoarelor mele camera servitorului dumitale și ajută-i să percheziționeze !

Patru polițiști intraseră-n apartamentul fachimului. Precedați de Jim Parker, ei pătrunseră în odăița din fund.

Unul din agenți — cel mai mustăcios — se desprinsese din grup și se strecură într-un colț întunecos al cabinetului, urmărind cu revolverul în mînă pe David Pickleston, gata să-l suprime dacă va încerca vreo violență asupra șefului.

— Alah, e bun, Alah e drept, Alah e mare ! proclamă pentru ultima oară Adonis cel negru. Tom Sincler nu e nici bun cît Alah, nici atît de mare, dar poate fi tot atît de drept ca Alah ! Tom Sincler nu va face nici un rău lui David Pickleston, căci David Pickleston a făcut azi o faptă bună. Dacă Tom Sincler înapoișcă pe David Pickleston, Alah va trimite pe David Pickleston în paradis !

— Ți-ai mîncat două minute degeaba ! zise Tom Sincler, uitîndu-se la ceas. Mi se pare că ai să ajungi tot negru în paradisul lui Alah, fiindcă nu mai ai

vreme să te speli. Nu-ți mai rămîn decît minutele necesare să scrii lui Harry și Malvinei.

— Mămica și tăticu ?

— Tătică-tu și mămică-ta !

— Să-i ia dracu' pe amîndoi !

— Fiu denaturat, cum vorbești așa ?

David Pickleston începu să plîngă :

— Din pricina lor am apucat eu pe drumul ăsta ! Exemplul rău m-a făcut ce m-a făcut ! Nu i-am văzut de trei ani, dar viața lor ticăloasă mă inspiră și azi ! Blestemată să le fie cenușa, unde vor fi putrezind acum !

Tom Sincler, despre care știm că era dublu-dotor de la Boston, construi, în cîteva zeci de secunde, un întreg sistem de deducții și de aforisme, în care căuta să integreze personalitatea delinquentului.

— Ce faptă bună zici c-ai făcut ? întrebă el.

— Am salvat onoarea unei femei și nu există american adevărat care să n-aplaude acest lucru...

Adonis povesti cum surprinsese cursa întinsă doamnei Hamilton și cum îi trimisese un bilețel la Hotel Ritz, îndemnînd-o să nu se dezbrace cînd va fi în casa fahirului.

— Tom Sincler, poți să mă execuți imediat, fiindcă n-am nimic de scris părinților mei ! Nu i-am văzut de ani întregi, nu știu dacă mai trăiește și-i reneg cu tot disprețul !

— S-o scurtăm, David Pickleston. Dacă ți-ai vedea părinții, i-ai recunoaște ?

— Desigur !

— Ai depune împotriva lor ?

— Ba bine că nu !

— M-ai ajuta să-i arestez ?

— Încearcă-mă și ai să vezi !

— David Pickleston, crezi în metempsihoză ?

— Aș crede, dac-aș ști ce este..

— Metempsihoza e transmisiunea sufletelor. Tu, care-n altă viață ai fost un porc, un măgar și-o mai-muță, ai putea deveni un cetățean onorabil. Primești ?

— Primesc !

— Ei bine, atunci sufletul meu de polițist să treacă în sufletul tău de pick-pocket !

— Tom Sincler, dumneata care-n altă viață ai fost heruvim, ciocîrlie și turturea, ești o vulpe bătrână. Sufletul dumitale să treacă într-al meu. Îți dau cuvîntul meu de spărgător că, dacă mă scapi de scaunul electric, te ajut să scarpini pe tăticu' și pe mămica !

— All right ! conchise Tom Sincler, lăsînd să-i cadă mîna înarmată.

Cei trei agenți ieșiră din cămăruța în care locuia Adonis.

— Percheziția s-a făcut, domnule inspector, n-am găsit nimic interesant..

— Încadrați pe domnul și așteptați-mă jos !

Agentul care păzise toată vremea pe detectiv se apropie de el și-i șopti :

— Ei bine, Tom ? !

— Nu încă !

— Nu-l căutai pe David Pickleston ?

— Ba da. Cu ajutorul lui, vom prinde și pe ceilalți... Fii cu ochii-n patru. La revedere, pe deseară, la tavernă...

— Pe deseară, Tom !

Tom Sincler strînse — mai mult mîngîie — mîna albă și frumoasă a agentului mustăcios, care nu era altul decît Adelaida Protononovna Baltazarovici deghizată.

Rămas cu Jim Parker — cei patru polițiști coborau scara, ducînd pe David Pickleston — Tom Sincler îi spuse :

— Ai avut o zi agitată, dar mi-e teamă că noaptea va fi mai agitată... În orice caz, fără supărare, nu-i așa ?

— Servitorul dumitale ! se înclină Allen Preston, încîntat c-a scăpat atît de ușor, deși chestia datorilor și-a colierului nu fusese încă rezolvată, deși amenințarea lui Bobby Hamilton atîrna asupra capului său ca o sabie a lui Damocles.

Fachirul strînse mîna prietenească ce i se întindea, iar detectivul ieși, după ce aruncase o privire semnificativă asupra mantilei înstelate, aruncată pe divan, kimonoul care va continua să joace un rol important în cursul povestirii noastre.

CAPITOLUL XIV

SE STRICĂ VREMEA...

Întîiul act al acestei piese s-a încheiat cu prinderea lui David Pickleston.

Ar fi normal ca actul al doilea să se termine cu arestarea unuia din autorii zilelor sale, iar al treilea cu a celuilalt autor. Să nu ne mirăm dacă nu se va întîmpla tocmai așa, să nu vă surprindă dacă, la un moment dat, îl veți vedea pe însuși Tom Sincler prins în capcană, dacă nu asasinat...

Acest al doilea act va urma foarte curînd, mai puțin interesant, ce e drept, decît al treilea, dar plin de peripeții și el.

Politiștul va reuși să pună mîna pe Harry și Malvina Pickleston sau va cădea el însuși în cursa pe care le-a întins-o ?

Iată întrebarea !

Dacă stratagemele lui Tom Sincler i-au reușit să pună mîna pe David Pickleston, nu însemnează că va veni de hac, așa de ușor, și părinților acestuia.

Numai în melodrame, viciul este pedepsit și virtutea recompensată, numai autorii de romane senzaționale fac pe detectivul favorit să iasă învingător din toate încercările. Bineînțeles, însă, că nu ne vom lăsa mînați de goana după originalitate, răsturnînd lucrurile, contrariind așteptările cititoarelor și dînd finaluri paradoxale unei povestiri autentice.

Ochelarii negri ai miliardarului Bobby Hamilton au prezis întotdeauna furtună. El nu-i pune decît atunci cînd cerul de vară e arzător din cale-afară. Din moment ce și Tom Sincler a arborat acest paratrăsnet solar, înscamnă că vraja a fost dublă, că norii se vor acumula în cantități respectabile, bine aprovizionați cu tunete, fulgere și apă.

Într-adevăr, înserarea acelei frumoase zile de iunie fu întristată de un zid de plumb care se ridica între Arcul de Triumf și amurg.

Un vînt umed, cu miros de fîn plouat, de pădure mucedă, venea de pe colinele Senei, dinspre Long-champs și Mont Saint-Valérien, un vînt amețitor, care-mpingea de la spate și ajuta norilor să urce veriginos, în vreme ce cu o repezeală egală limuzine, taximetre și motociclete se reîntorceau în Paris, ducînd la adăpost pe cei înfricoșați de furtună. Ofensiva cerească începuse. După un bombardament de mare calibru, urmă o imensă mitraliere cu grindină,

În timpul căreia oraşul răspundea platonice, aprinzându-şi becurile.

La ora şapte şi jumătate, zidul de plumb crăpă la bază lăsînd să se vadă, pe o largă fişie orizontală, roşul aurit şi tragic al asfinţitului, care, după zece minute, se stînsese de la sine, fără să mai aştepte noile rezerve de nori ce se ridicau din pămînt, asemeni corintelor teatrelor antice.

Era noapte bine. Ca oricărei reprezentaţii, furtunii îi stă mai bine noaptea. Luminînd contururi de nori — năluciri de bizare continente, proiecţii cereşti ale unor nedescoperite Americi — fulgerele erau atît de dese şi de lungi, încît păreau acum fulgere numai pauzele negre dintre ele.

Întregul orizont, întreaga boltă căptuşită cu tuci erau un imens incendiu violet şi alb deasupra clădirilor, turnurilor, arcurilor, monumentelor, care, luminate brusc şi parţial, căpătau aspecte noi, inedite.

Intermitenţele, secunde de haos dintre fulgerele colorate şi prelungi creau tenebre sinistre, fulgere negre pe care abia le suportai, aşteptînd să se aprindă văzduhul, cît mai repede, să înceteze acel întuneric activ şi dramatic.

În pîlpîiri şi sfîrîituri pripite, noruleţi se rupeau din grupul principal şi goneau în vînt ca nişte năframe sfîşiate, ca nişte dantele arse, ca baniere şi oriflame zburate din vîrfuri de turn, peste creneluri şi arcade, în miros aprins de praf de puşcă.

Tunetul era foarte departe, cu toată apropierea spectacolului.

La un moment dat, începu să plouă orizontal.

Cascadele cădeau violent, compact. În zadar căutai sîrmele lichide ce leagă cerul de pămînt în ploile obiş-

nuite, firele dese pe care focul trăsnetului le încinge și le prefăce în argint topit, fier înroșit sau riuri de perle. Lichidul se prăbușea în tone, ca din uriașe butoaie desfundate, fără măsură, fără ritm, fără armonic, fără acel răpăit egal și amplu al frumoaselor ploii de vară. Ceva grandios și dezechilibrat se petrecea acum, o furtună de băragan, nu de metropolă arhitectonică.

Rezerve neconținute escaladau înălțimile și, după trei ore diluviene, ploaia avea impetuoșități de debut, iar bubuiturile care se apropiau anunțau forțe noi, ofensive proaspete, irezistibile.

Abia pe la ora 11 își găsi furtuna forma ei obișnuită, așternându-se pe tunete care urmau, cu exactitate, fulgerelor, pe trăsnete cu zigzagul biblic și rezonanțe pline, în etaje.

În lungi zăbrele oblice și dese, ploaia zidea ferestrele-nchisori, frîngea de asfalt bastonașe de cristal, prefăcîndu-le în bășici și aburi, la cîțiva milimetri deasupra solului, iar pîrîiașele ce adunau această minusculă feerie lichidă alergau, zvelte și disciplinate, spre canale. Așternută astfel, în tiparele ei milenare, această primă zburlică a verii urma să țină întreaga noapte, maiestuos și sigur.

Parisul era pustiu. Numai în jurul „Tavernei chineze”, o stranie forfoteală de oameni, sub mantale și glugi de piele, anima ciudat acel colț al orașului. Vreo două duzini de agenți, comandați de Tom Sincler, înconjurau casa, se postau în locuri de observație, se introduceau prin uși secundare în imobil.

Alții erau rezemați de balustrada cheiului, iar cîțiva pîndeau pe pluta lui Tom Sincler, trasă foarte aproape de mal și legată prin scări de frînghie cu parapetul.

Inspectorul de poliție pregătise un întreg arsenal de luptă, căci pusese la cale pentru noaptea aceasta chiar captura periculoaselor fiare, urmărite de atîta vreme.

Pentru edificarea lectorului, vom spune că nici printre clienții „Tavernei chineze“, nici printre servitorii lui Li-Fung, nici printre artiștii care se perindau de un an și mai bine, nu se aflau cei doi bandiți căutați de Tom Sincler.

Poate că vestitul polițist, încăpățînîndu-se să-i găsească acolo, știa mai multe decît noi, sau, poate, se înșela, pur și simplu, cum v-ați înșelat și dumneavoastră un moment, crezînd că Bobby Hamilton, regele vacsului, nu e decît numele de împrumut al lui Harry Pickleston sau că Allen Preston, zis Cellino, zis Jim Parker, e fiul perechii blestemată.

După cum am dat de David sub negreala lui Adonis, tot așa vom descoperi în curînd și pe Malvina și Harry ; după cum v-am mai spus odată, i-ați întîlnit, sub altă înfățișare, în primele capitole ale acestei istorisiri.

CAPITOLUL XV .

TAVERNA CHINEZĂ

Ploaia aceea violentă picase de minune, căci împiedica pe clienți să viziteze cabaretul. Tom Sincler n-avea nici un interes să dea o reprezentație polițistă americanilor veniți să petreacă în „Taverna chineză“.

Era mult mai bine să se lucreze cu discreție și prompt. El instalase, de altfel, un agent în uniformă care să întoarcă din drum taximetrele ce s-ar fi oprit

acolo, anunțind pe noctambuli, că, din pricina furtunei, spectacolul și consumațiile erau suspendate în seara aceea.

Cabaretul se deschidea, de obicei, la miezul nopții. Abia atunci sosseau artiștii, iar clienții mai târziu. Tom Sincler și doi companioni se prezentară mai devreme, sub balaurul de fier dantelat ce lumina cu roșu și verde intrarea. După sonerii prelungite, detectivul începu să bată cu măciulia bastonului în ușa tavernei. Nici un răspuns. Li-Fung n-avea poftă să deschidă.

Cum însă servitorul chinez care parlamentase cu inoportunii anunță pe patroni că e Tom Sincler, aceștia înjurînd printre dinți își făcură un glas de miere și se repeziră singuri să deschidă. Ei poftiră pe detectiv înăuntru. Susur-de-Izvor, o femeie voinică, de aproape șaizeci de ani, care nu o dată își pălmuia bărbatul la supărare, era foarte politicoasă cu restul muritorilor. Căutînd scuze lui Tom Sincler, îl lăsă în seama lui Li-Fung.

— Nu sînt îmbrăcată... Soțul meu o să vă țină de urît!... anunță Wing-Taï-Pu într-o perfectă americană, pe care o învățase la New York, unde trăise ani întregi. Urmat de Bobby Hamilton, inspectorul de siguranță intră la braț cu un necunoscut. „La braț“ e un fel de a vorbi, căci tînărul negru care-l însoțea era legat de brațul stîng al detectivului cu două curele bine încheiate.

David Pickleston, căruia peste zi Tom Sincler nu-i permisesese decît să îmbrace un costum obișnuit în locul smochingului negru și-al șalvarilor verzi, era agățat așa de aproape șase ore. Trebuia să-și potrivească pașii și dorințele după ritmul indicat de celălalt.

Această poziție incomodă îl enerva, îl exaspera. Nu știa ce urmărește blestematul de polițist purtîndu-l

cu el în toate părțile, silindu-l să-și potrivească mersul în măsura sa și să nu facă decît mișcările impuse de el.

— Poftiți aici ! îi invită Li-Fung, cu behăitul său de căpriță amabilă, arătîndu-le o masă retrasă, luminată de o singură lampă. Nu trebuie să se vadă lumina din stradă. Cabaretul chinez doarme pînă la miezul nopții, după cum luna răsare pe muntele Si-Sin, după ce soarele a apus în dosul colinelor Cîrip-Cîrip !

Li-Fung le oferi spre mîncare cîte un cuib de rîndunică, ceea ce Tom Sincler refuză cu energie, temîndu-se să nu fie de pupăză.

El ceru trei limonade, insistînd ca lămîia să fie tăiată și stoarsă în fața lor. Doi chelneri chinezi executară ordinul cu mare grabă, fugind de colo pînă colo, cu pași mărunți și cu mici chiote de supunere și gingășie.

Tom Sincler ședea pe un scaun lipit de-al lui David Pickleston, care dădea semne de vădită nemulțumire.

— Ce e, suflete, de ce n-ai odihna ? îl întrebă detectivul binevoitor.

— Eu nu-nțeleg cît o să mai țină gluma asta, Tom Sincler ? De șase ore mă porți așa, legat de dumeata. Înțelegi, asta nu-mi prea convine !

— Ne convine sau nu în mod egal la amîndoi, iubite Adonis !... zîmbi detectivul.

Nu-mi poți răpi plăcerea de a te ști lipit de sînul meu... De cînd umblu după tine, ticălosule !

Apoi, adresîndu-se lui Bobby Hamilton, care ședea abătut la alt colț al mesei, încercă să-l înveselească.

— Te uiți la noi, domnule Hamilton ? Noi sîntem

frați siamezi. Detectivul și spărgătorul. Poliția și crimă. Nu putem trăi unul fără celălalt. La mii de kilometri, sîntem legați unul de altul. Dacă te țin așa de strîns de mine, scumpul meu Adonis, o fac pentru plăcerea filozofico-estetică de-a realiza, de a prelungi un simbol. Cînd voi mai avea, oare, acest prilej?...

Tom Sincler expuse o-ntrăagă teorie a dificultății muritorilor de a pune față-n față forțele care conduc omenirea, insistînd asupra faptului că nimic nu e mai departe de un lucru decît ceea ce decurge din acest lucru.

Dar nici regele vacului, nici sclavul uns cu vacs — al cărui nume Tom Sincler evita să-l pronunțe în acel local — nu păreau că gustă, în mod special, teoriile detectivului, fiind preocupați de propriile lor probleme.

David Pickleston ar fi vrut să se vadă liber, Bobby Hamilton era îngrijorat de dispariția scumpei sale Ida, care nu mai dăduse semne de viață de cînd părăsise apartamentul lui Jim Parker. Nerăbdător să afle prin Li-Fung de urma ei, miliardarul n-avea spiritul destul de predispus spre considerații de ordin general.

CAPITOLUL XVI

O LIMONADĂ SUSPECTĂ

Profitînd de faptul că Tom Sincler scotea pe omul legat de el să ia puțin aer, sau să-și spele mîinile pe culoarul din stînga, în fund, Bobby Hamilton chemă pe Li-Fung și-i spuse :

— Poftim zece franci. O să avem nevoie de dumneata în noaptea asta. Te rog să ne dai tot concursul și te vom răsplăti din belșug. Deocamdată, spune-mi : ți-aduci aminte de o dansatoare Ida ?

— Ida... Cum să nu !... Arlette Leblond... Excelentă fată ! Am pierdut-o... S-a măritat cu dobitocul de Bobby Hamilton, regele vacsului !

— Regele vacsului nu este așa de dobitoc, Li-Fung, cum îți închipui ! replică miliardarul, jignit că n-a fost recunoscut numaidecât, cu toate că mai fusese de câteva ori în acel local cu diferiți prieteni din New York și cu Ida, chiar. Dacă te-ai fi uitat pe vreo cutie „Myosotis“, ai fi văzut chipul meu pe capac !

— Spirite cerești,enerate Confucius, trăsniți-mă ! exclamă Li-Fung, ridicând mâinile și tirându-se pe podele. Lumina verde ți-a schimbat fața și nu te-am recunoscut. Iartă-mă, mister ! Iartă-mă !

— Fără supărare, Li-Fung, îl consolă Bobby. Te rog să-mi vorbești tot așa de deschis și de acum încolo. Spune-mi, Idei îi plăcea mult să danseze aici ?

— O, da ! A plîns cînd ne-a anunțat că se mărită. Celelalte fete o-ncurajau, îi spuneau c-ar trebui să sară-n sus de bucurie, că un bărbat miliardar nu se găsește pe toate drumurile. Mă rog, tot ce vorbeso dansatoarele în asemenea ocazii !

Cu ochii umezi, bătrînul chinez, împreunîndu-și mâinile, rugă pe regele vacsului să-i spună dacă doamna Hamilton s-a mai gîndit în lunile din urmă la prietenii ei, la taverna unde fusese atît de iubită.

— Nu ne-a uitat ?

— Nu, Li-Fung. Mi-a vorbit de multe ori de dumneata, de cabaretul ăsta, de camaradele ei. Uneori, îmi spunea cu melancolie : la ora asta, se aprind

lampionele în taverna lui Li-Fung. Luthul începe să răsune, dansurile pornesc, cîntece și glume umplu văzduhul !...

Boby Hamilton scoase un suspin involuntar. Li-Fung îl privi cu duioșie.

— Să mă ierți, Mister, dar vorbiți de doamna Hamilton cu oarecare părere de rău... nu cumva...

— M-a lăsat, Li-Fung, m-a lăsat ! izbucni regele cremelor de ghețe nemaiputînd să se stăpîncească. Azi-dimineață era în casa mea, iar acum...

— A plecat ?

— Da. Azi, la orele cinci și jumătate. Mi-a spus că-și reia libertatea și seara n-a mai venit la masă. Am căutat-o pretutindeni. Iată-mă și la dumneata. Tot mi se pare că o să vină aici, chemată de glasul amintirilor !

— Ce bucurie ar fi pe noi toți dac-am revedea-o !

— Și eu aș fi fericit, Li-Fung ! Aș convinge-o, poate, să se reîntoarcă !...

Dialogul dintre chinez și american fu întrerupt de intrarea perechii Tom Sincler și falsul arap.

Acesta nu părea încîntat de mica excursie făcută. Își pusese în gînd să-l plictisească pe detectiv cu nevoia de a se duce mereu afară, de a se deplasa neconținut, doar-doar se va hotărî celălalt să-l dezlege. Dar blestematul de polițist nu părea de loc stînjinit.

— Vreau să-ți impun prezența mea, Adonis, vreau ca tot fluidul din mine să treacă-n tine, să mă ai în piele, cum spun francezii. După ce voi avea convingerea că am gonit din tine maimuța și porcul ancestral...

— Ca să treacă libelula și turtureaua ! îl întrerupse David, rînjind galben.

— Exact !

După ce mă voi fi convins că orice tentativă de fugă a pierit din tine și că te-ai purificat de toate amintirile diverselor tale metamorfoze, inclusiv cea de spărgător și de valet negru, după ce voi simți că ești plin de Tom Sincler, ca de-o beție de morfină, îți voi da drumul, scumpul meu Adonis! Mai mult : te voi face colaboratorul meu cel mai prețios, un alter-ego ! Deocamdată, îmi dai voie să-ți ofer o citronadă ?

Îi arată paharele puse pe masă și băură cîteșitrei, spre marele dezgust al lui Bobby Hamilton, care, american 100%, nu înțelegea să stea la masă și să-și ciocnească paharul cu un negru, fie acesta numai înnegrit.

La rîndul său, David Pickleston nu era dispus să aprecieze nici spiritul, nici înțelepciunea inspectorului de poliție.

— Aș prefera să mă dai pe mîna justiției, să sfîrșim odată, protestă el. Cum o să mă țin, cum o să mă spăl, legat de dumneata ?

— Cu mine-n brațe, păunașule ! Nani ! Nani ! De ce te strîmbi ?

— Limonada asta are un gust groțos !

— Protestez ! strigă Li-Fung cu vocea lui pițigăiată. Limonada mea e de cea mai bună calitate, a fost preparată chiar în fața dumneavoastră.

— Li-Fung are dreptate, interveni Tom Sincler. Și eu o găsesc excelentă, dar dacă lui Adonis nu-i place, îl vom duce s-o dea înapoi, să-i treacă greața. În fundul culoarului, la stînga, nu-i așa ? După dumneavoastră, domnule ! încheie detectivul, punîndu-se, cu grație, la dispoziția lui David, care găsise un nou prilej să-l deranjeze.

Profitînd de lipsa celorlalți, Bobby Hamilton continua să-l descoce pe chinez :

- Ia spune-mi, prietene, aveai dumneata pe vremuri un dansator Cellino... Ce s-a făcut ?
- Îl am și acum. Vine după miezul nopții.
- Astă-seară o să vină ?
- Desigur, Cellino e un băiat foarte serios. N-a lipsit niciodată. Vine la timp și pleacă cel dintîi. Iată un artist de mîna-ntîi.
- Dar ștregărița de Miss Dorothy ?
- Excelent copil.
- E cea mai bună prietenă a soției mele. Poate ne va spune dînsa unde e scumpa mea Ida !
- Tom și David intrau în pas milităros, țepeni unul lingă altul. Buzele roșii ale arapului schițau o strîmbătură, iar detectivul surîdea.
- Li-Fung, n-ai cumva o pană de păun sau de pasărea paradisului ?
- De unde să le scot, domnule inspector ?
- Ai dreptate. Nu trăim în paradis, ci într-un oraș modern, prozaic... Mă mulțumesc, în cazul acesta, cu simplă pană de găină.
- ?
- Aș dori să gîdil puțin omușorul camaradului meu alăturat, căruia citronada îi stă ca o șopîrlă acră în gîtlej și n-o poate reda libertății. Stau la dispoziția dumitale, scumpul meu frate siamez, oricînd.

CAPITOLUL XVII

ÎN LEGĂTURĂ CU PROVIDENȚA

Adonis renunță să mai iasă pe culoar, la stînga, văzînd că toate efortările sale de a-și exaspera tîrîrul erau inutile.

— Crezi în providență, suflet rătăcit ? îl întreabă Tom.

— Aș crede, dac-aș ști ce este...

— Ți voi explica altă dată. Ei bine, providența a vrut să fii servitorul negru al unui fahir, căci dacă ai fi fost alb, tatăl tău, cu care vei fi pus față-n față foarte curînd, te-ar fi recunoscut imediat, s-ar fi trădat, ar fi șters-o vîzîndu-te cu mine. Așa îl vei recunoaște numai tu și-mi vei spune dacă într-adevăr e el. Cît despre iubita-ți mamă, va fi ceva mai greu s-o identifiți, căci are un aspect exotic și venerabil, de care sper că o vom dezbăra chiar în noaptea asta !

Li-Fung se reîntorcea, surîzător, ținînd cu grație, între două degete, o pană de cocoș, smulsă din chivăra unui artist, care făcea pe șeful unui trib de piei-roșii. El oferi pana lui Tom Sincler, care o primi și o ținu între degete cu același gest grațios. Întinzînd pana de cocoș mîinii stîngi a lui David (dreapta acestuia era paralizată de curelele care o strîngeau), Tom Sincler luă atitudinea unui cavaler ceresc în fața unei mici prințese de neam străvechi. În același moment însă detectivul tresări. În vreme ce afară se descărca un trăsnet prelung, intră un domn voinic, foarte elegant, cu barba neagră și cu ochelari colorați. Personajul, în frac, avea mișcările greoaie, vulgare ; era însoțit de o femeie mică, îmbrăcată în valuri de mătase, ca nobilele indiene. Cei doi vizitatori se așezară la un colț opus al mesei unde luaseră loc Tom, Bobby și Adonis ; femeia ședea cu spatele la dinșii. Se vedea numai chipul brun, măsliniu al omului cu barba foarte neagră, un fel de nabab persan. Scoțîndu-și ochelarii, străinul descoperi

frunte îngustă peste care se împreunau două sprâncene foarte groase și negre. Tom Sincler le recunoscu.

Li-Fung se repezi să-l seryească — niște clienți de seamă trebuie serviți totdeauna cu exces de amabilitate.

Fără să piardă din ochi grupul cel nou, detectivul continua să zeflemisească pe David, în indiferența lui Bobby Hamilton.

— Fiu al rasei Pickleston, nici o fibră a singelui tău nu tresare în acest moment ?

— Nici una ! răspunse David polițistului, fără să înțeleagă întrebarea.

Ca și lui Bobby Hamilton, tot așa și lui David Pickleston puțin îi păsa de acei străini ciudați, care bravaseră furtuna ca să bea o sticlă de șampanie în „Taverna chineză“.

Preocupat de gândul regăsirii frumoasei și tinerei lui soții, regele vacsului consulta mereu ceasornicul ; era exasperat că minutele treceau foarte încet și nici un artist din cei așteptați nu sosise încă. Dar mai era vreme.

Anunțată de un serv pitic că au sosit oaspeți noi, necunoscuți în local, Wing-Taï-Pu, zisă Susur-de-Izvor sosi și dînsa, maiestuoasă și superbă, sub kimonou, făcînd reverențe bogatului asiatic. Nabalul măsliniu își mîngîia barba, privind cu aerul unui nou-venit plin de curiozitate lampioanele și decorațiile cabaretului, în care nu luminau decît cele două lămpi ale meselor ocupate ; restul era cufundat în misterioasă penumbră.

Nu știm ce va fi gîndit Tom Sincler despre cei doi vizitatori nocturni. Era însă curios că ei pătrunseseră

în local, când agenții postați la ușă aveau ordinul să nu lase decît pe artiști.

Clienții necunoscuți nu fuseseră anunțați că, din pricina ploii, cabaretul va fi închis în acea noapte?

Cu un surîs enigmatic la colțul gurii voluntare, Tom Sincler își continua dialogul cu Adonis, în indiferența miliardarului.

— David Pickleston, regret un singur lucru : că nu te-ai făcut polițist. Ai o inteligență de o calitate mai alcasă ca a borfașilor de rînd. Ca detectiv, ai putea face mult mai mult bine societății decît îți faci personal ca spărgător. Și-apoi, ai un suflet de elită. Ai salvat o femeie. M-ai umilit pe mine, care eram gata s-o pierd. Unul din motivele pentru care te țin strîns legat de mine este și amintirea aceasta. Caut pocăința. Vreau să te simt pe inima mea, greu ca o re-mușcare...

Negrul de contrabandă nu se lăsă nici el mai prejos, căci replică filozofului de la Boston :

— Și cu regret din toată inima, Tom Sincler, că-n loc să te faci polițist, nu te-ai făcut pick-pocket. Cu inteligența dumitale, ai fi cîștigat milioane. Ca detectiv, cîștigi prea puțin. Societatea nu te răsplătește după cum meriți !

— Poate că mai e vreme ! insinuă Sincler.

— Pentru mine, vai, nu mai este vreme să mă fac polițist ! oftă David.

— Nu se știe ! Multe s-au mai întîmplat ! Dacă nu te-am predat comisarului pîn-acum, înseamnă că aveam un scop. Sînt în stare să te scot basma curată, dacă-mi dai pe mîna pe șefii bandei cu care ai operat la Filadelfia... pe părinții tăi...

Și Tom Sincler aruncă o privire piezișă spre masa cealaltă.

— Jur pe salvării lui Mohamed — fiindcă pe orice lucru serios aş jura, nu m-ai crede — că n-am lucrat niciodată cu banda din Filadelfia ! N-am omorît pe nimeni ! Mi s-au atribuit crime pe care nu le-am făcut ! Am fost condamnat la moarte pe nedrept ! Voi şti cum să mă răzbun pe cei care au lăsat să se creadă că erau ale mele omorurile săvârşite de ei !... protestă David, cu un mare accent de sinceritate în glas, punctînd cu o lovitură a pumnului stîng fiecare frază din această patetică tiradă.

— All right ! aprobă Tom, prinzînd cu mîna dreaptă stînga spărgătorului. Te voi face agent de siguranţă. Obligaţia e luată din amîndouă părţile. Martor ne e mister Bobby Hamilton !

— Domnii mei, tîrgul acesta mi se pare foarte original, da-ţi voie să mă îndoiesc de eficacitatea lui !... interveni miliardarul, care constatase cu un oftat, privindu-şi ceasornicul, că mai erau patruzeci de minute pînă la miezul nopţii. Tom Sincler, nu ţi-e teamă că domnul acesta, odată liber, o va lua la să-nătoasa ?

Ofensat, David Pickleston măsură pe miliardar :

— Dumneata nu cunoşti cuvîntul de onoare al pick-pokeţilor, domnule Hamilton !

— Dacă David Pickleston a bătut palma cu mine, înseamnă că ştie ce vrea. În duelul nostru, eu am fost cel mai tare.

— Recunosc cu lealitate c-am fost învins şi mă supun ! completă David. Cînd mi se oferă asemenea situaţie, de ce-aş refuza ? Ce pot să fac la Paris, unde am tras pe dracul de coadă ca valet al unui fahir ? Furturi şi spargerii ? Dar eu nu ştiu să mă lupt decît cu poliţia Statelor Unite, cum m-aş putea măsura cu

francezii ?? Tom Sinc er, este o mare m ndrie pentru mine să am asemenea st p n !

Cei doi colegi   i str nser  cu efuziune m inile libere.

— Ne-am   teles ! Te numesc subagent special. Te vei numi Bordeaux 333.

— Mulțumesc. Bordeaux 333. Dar cartea de poli ist ?

— O vei avea numaidec  t. Deocamdată, ține fluierul ! Domnule Hamilton, contăm pe discre ia duminale.

— Nu mai   cape îndoială. Dar vă mărturisesc că nu mai   teleg nimic !

— Nici azi n-ai   teles nimic din ceea ce s-a petrecut în casa lui Jim Parker, dar cred că-n noaptea asta se vor lămuri multe. Am venit aici să dăm de urma doamnei Hamilton   i-a colierului. Dacă pleci cu am ndou  e  i mul umit ?

—   c ntat ! Mai ales că so ia mea e complet nevinov t .

— Să zicem. Lucrul acesta, în orice caz, nu l-a  putea jura pe onoarea mea de poli ist.

— Scumpa mea Ida nefiind goală în bra ele fa chirului, adulterul n-a putut fi constatat. N-am nici un motiv de divor .

— Părerea mea este că Adonis, fostul arap al fa chirului, ne-ar putea spune dacă doamna Hamilton era sau nu metresa lui Jim Parker.

— Vă   şela i ! protestă noul agent, afiliat poli icii franceze. Ca spărgător, v-a  fi putut trăda secretele fostului meu patron. Ca detectiv, însă, onoarea mi-o interzice !

—   n cazul acesta, hot r i inspectorul,    i ridic pentru moment delega ia de subagent secret. Adu fluier-

rul ! Aşa ! David Pickleston, te-am degradat ! Eşti un simplu pick-poket. Ai să ne spui dacă doamna Hamilton avea sau nu relaţii cu Jim Parker !

Miliardarul interveni cu vehemenţă :

— Domnule Pickleston, onoarea îţi dictează să rămii în rolul dumitale de poliţist şi să fii gentilom ca orice poliţist !

Cavalerismul lui Adonis îşi găsisese maximum de expresie într-o frază sublimă, punctată cu lacrimi :

— Tom Sincler, din moment ce m-am ridicat pe scara valorilor morale, nu mă poţi sili să mă cobor din nou în mocirla societăţii ! Ar fi inuman !

— Bravo, Adonis ! replică detectivul. Am vrut să te-ncerc şi m-am convins că eşti într-adevăr un om de onoare ! Poftim fluierul ! Bordeaux 333 !

— Mersi ! Bordeaux 333 ! răspunse David Pickleston care-şi simţea în jurul frunţii o aureolă de divinitate.

Boby Hamilton iradia şi el de-o fericire cceastă, savurînd deliciile incertitudinii de-a fi sau nu încoronat.

Tom Sincler îi aduse la realitate pe amîndoi :

— Domnii mei, toate aceste consideraţii cavalerieşti vă onorează, dar, cum nu ne aflăm la Academia de Ştiinţe Morale, ci în taverna mult venerabilului Li-Fung, s-o scurtăm !

Noi am venit aici să descoperim un colier de perle şi să redăm societăţii pe onorabila doamnă Hamilton. Auziţi ? Această sonerie, aceste bătăi violente în uşă vestesc începutul comediei. Să fim gata. David Pickleston, să trecem alături, să-ţi iscălesc cartea de poliţist şi să ne deghizăm. Domnule Hamilton, în interesul cercetărilor noastre, vino şi dumneata cu noi !

N-apusese Tom Sincler să stingă lampa și să intre în camera vecină, că un alt bec se stinse în local : nababul persan sau indian și femeia asiatică ce-l acompania întoarseră și ei nasturele lampionului. Boxa lor intră în umbră ; cei doi clienți exotici nu se mai vedeau... Afară, tuna și ploua cu găleata.

CAPITOLUL XVIII

UNDE VEDEM PE CELLINO

Cu toate furtunile care intimidau oîteodată clientela, luna iunie era cea mai rentabilă pentru Li-Fung. „Taverna chineză“ își recruta majoritatea oaspeților printre americanii de nord. Ei plecau din Noul Continent pe la sfîrșitul lui mai, ca să părăsească Parisul după 14 iulie.

Ceea ce atrage pe yankei spre Paris nu sînt dantelele de piatră cenușie a catedralelor, nici faimoasa viață de noapte pe care-o pot găsi atît la New York, cît și la Berlin. Colinele împădurite ale Franței, codrii ei adînci, iată ce-i recheamă, cu mii de brațe înflorite, de dincolo de imensitatea Oceanului.

Fără pădurile ei, Franța n-ar fi paradisul visat de oamenii mașinilor, ai palatelor zgîric-nori, ai podurilor de fier, care trec peste ape triste, tulburi, cenușii, unsuroase, lipsite de acel verde campestru pe care fluviile Franței, începînd cu Sena, îl rostogolesc chiar în inima orașelor, printre ziduri de granit.

Emoția amintirii ar fi fost mai intensă, mai poetică, dacă loviturile din poarta cabaretului nu l-ar fi chemat la apriga realitate.

— Omul care bate așa e prea impetuos ca să fie un american ! gîndi Tom Sincler.

Dar polițistul se înșela : omul care insista să intre era un compatriot, Allen Preston.

Ras complet, cu ochii albaștri, noul-venit devenea în fiecare seară foarte brun, își punea o mustăcioară neagră și mici cotleți lingă urechile cu inele de aur ; nu l-ar fi recunoscut nimeni sub masca pasionatului partener al lui Miss Dorothy.

După cum doamnele din aristocrația americană nu recunoșteau în vrăjitorul Jim Parker pe însuși acela care le trimitea la acest vrăjitor, tot așa, noctambulii trimiși la taverna lui Li-Fung de către Allen Preston nu l-ar fi identificat în ruptul capului pe fiul ilustrului rival al lui Edison sub costumul de dansator meridional.

Foarte elegant în fracul său, cu capa pe umeri, cu elacul pe cap, cu mănuși albe-n mîna și-n dreapta cu un baston cu măciulia de argint, Cellino venise mai devreme, dorind să vorbească fără martori lui Li-Fung. La insistențele sale, însuși patronul alergă să-i deschidă.

— Hei, ce elegant sîntem astă-seară !... Pare-am fi un gentlemen care se duce la club ! zise mult veneratul patron.

— Ai ghicit, Li-Fung ! Mă duc la Clubul Excentric, unde pot fi văzut în orice seară, de ani întregi, în compania celor mai distinși americani din Paris. Dac-am venit la ora asta, înseamnă că se petrece ceva neobișnuit.

— Să cunoaștem și noi acel lucru neobișnuit ! se pițigăi chinezul.

— Li-Fung, fiecare om poartă o mască. Masca mea este a dansatorului Cellino. În realitate, mă

numesc Allen Preston și sînt fiul marelui savant Fenimore Preston. Dumneata care-ai trăit atîta la New York trebuie să fi auzit de el...

— Rivalul răposatului Edison !

— Exact !

— Eu sînt un gentilom cunoscut și stimat în cea mai aleasă societate. Dar sînt pe cale să pierd acest nume, să dispar din lumea bună, dacă nu-mi dai un ajutor...

— Cu plăcere, dar cu condiția să nu fie amestecată poliția. N-am văzut nimic, nu știu nimic, nu dau nici o mărturie !

— N-avea grijă !

Ți-am adus deunăzi un colier de perle pentru care mi-ai dat 200.000 franci.

— Dacă face...

— Face mai mult, știi bine !

Li-Fung se uită împrejur cu teamă. Amîndouă mesele care fuseseră ocupate adineauri erau întunecate. Aprinse. Nimeni. Se uită în salonașul de alături : văzu pe Tom Sincler, pe Bobby Hamilton și pe însoțitorul lor negru. El căută din ochi perechea străină. Dar nici asiaticul voinic cu barba neagră, nici femeia mărunță care-l însoțea nu mai erau acolo. Pe unde ieșiseră ?

CAPITOLUL XIX

SUS MÎNILE !

Insistențele lui Cellino nu dădeau răgaz lui Li-Fung să-și ducă mai departe investigațiile mintale privitoare la strania pereche dispărută.

— Colierul meu face mult mai mult, știi bine ! El aparține soției unui miliardar. Soțul a aflat că e în posesia mea și mi-a spus că dacă în douăzeci și patru ore nu i-l dau înapoi, mă va denunța. Allen Preston va fi compromis pentru totdeauna. Așa mi-a spus.

— Și el are dreptate ! behăi bătrînul. Știu ce vrei să-mi propui. Mi-ai adus 250.000 franci și vrei să-ți înapoiez colierul. Regret, dar nu-l mai am aici !

— Să nu ne grăbim ! îl întrerupse Cellino. În primul rînd, nu ți-am adus nici un franc, fiindcă n-am de unde, iar în al doilea rînd, colierul e aici, trebuie să fie aici ! Cînd ți l-am încredințat, te-am rugat să-l păstrezi, căci l-aș putea libera dintr-un moment în altul... Să fim înțeleși !

Li-Fung, luat repede, începu să se codească :

— Scumpul meu Cellino, lucrurile astea eu nu le prea pricep... Să-ntreb pe Susur-de-Izvor... Poate să știe dînsa ! Susur-de-Izvor, libelula mea, ia poftim ! miorlăi el la ușa unei alte încăperi. Poftim aici, puțin ! Cellino are să-ți facă o propunere dulce ca un pui de rîndunică și armonioasă ca un acord de luth !...

Wing-Taï-Pu își făcu apariția. Ceremonios, Cellino îi sărută mîna bărbătească :

— Bună seara doamnă ! Trebuie să lucrăm repede. Am venit să-mi dați colierul !

— Cît ai adus ?

— Nimic.

— Vrei să-ți dăm perlele fără nici o garanție ?

— Da. Și nu numai atît ! Îmi veți da și două sute de mii de franci pe deasupra.

Li-Fung începu să ridă, mărunț și subțire, bătîndu-și genunchii cu palmele.

Wing-Taï-Pu, dimpotrivă, era încruntată.

— Ai înnebunit, băiete !... protestă dînsa. De ce nu ceri opt sute de mii de franci, sau patruzeci de milioane sau cincizeci de miliarde... e totuna !

— Atîta-mi trebuie, atît vă cer ! răspunse Cellino, hotărît, aproape tăios. Ştiu că-i aveţi ! Trebuie să mi-i daţi !

— Să zicem că-i avem. Ce ne dai în schimb ?

— Cuvîntul unui om de onoare !

Li-Fung şi cu Wing-Taî-Pu se uitară împrejur.

— Spune-i să poftească ! zise femeia.

— Cine să poftească !

— Omul de onoare !

— Am spus cuvîntul meu, cuvîntul lui Allen Preston !

Wing-Taî-Pu nu înţelegea cine este Allen Preston.

— Fiecare om poartă o mască, draga mea, se crezu Li-Fung obligat să-i explice. Graţioasa mea undă murmurătoare, Cellino este masca unui om de lume !

— S-o poarte sănătos ! se răsti Susur-de-Izvor. Eu nu văd unde vrea s-ajungă !

Allen Preston explică :

— Îmi trebuie colierul să-l dau înapoi stăpînului, îmi trebuie 150.000 franci să plătesc la Excentric-Club şi-mi trebuie 50.000 franci ca să joc, să cîştig toţi aceşti bani. Astă-seară sînt inspirat. Vi-i aduc înapoi, plus cei 200.000 pe care mi i-aţi împrumutat pe colier, plus jumătate din cîştig ! Dacă nu-mi daţi aceşti bani, îmi zbor creierii !

— Zboară-ţi-i sănătos, puiule ! Auzi vorbă ! rînji Susur-de-Izvor.

— Da, replică Cellino, dar n-o să-mi trîntesc un glonte-n cap înainte de-a fi spus poliţiei anumite lucruri !

— S-auzim !... exclamă într-un glas cei doi chinezi.

— Că-n Franța, traficul cu cocaină e interzis !

— Asta știe toată lumea ! chicoti Li-Fung.

— Că poliția pariziană urmărește fumătoriile de opiu, tripourile clandestine și negoțul de carne vie !

— Și asta o știe toată lumea ! rise, la rîndul ei, Wing-Taï-Pu.

— Că la Paris n-are nimeni voie să tăinuiască lucruri furate, s-adăpostească bandiți, să aibă o casă plină de femei răpite și o pivniță unde putrezesc cadavre !

Li-Fung și Susur-de-Izvor se puseră pe un rîs convulsiv.

— Ha ! Ha ! Ha ! Și asta știu toți copiii, darmită copoii poliției !

— Da, urlă Cellino, dar nu știe nimeni că există la Paris o casă unde se practică toate astea sub lampioane chinezești ! Vreți acum să știți și numele acelei case ? E taverna venerabilului Li-Fung !

La auzul acestui nume, cei doi bătrîni, ca și cum ar fi fost învoiți, săriră asupra lui Allen Preston.

Wing-Taï-Pu îl apucă de gît, să-l sugrume, iar Li-Fung, strecurîndu-se între picioarele lui Cellino, încercă să-l răstoarne. În același timp, ei căutau să-l scoată de acolo, tîrîndu-l spre o încăpere din fund.

Musculos și suplu ca orice dansator, Allen Preston, după o scurtă luptă, reuși să se smulgă din strînsoarea lor și, trăgîndu-se trei pași înapoi, cu spatele lipit de zid, scoase un revolver pe care-l îndreptă spre agresori.

— Sus miinile ! porunci el.

Auzind zgomot, cei din camera învecinată voră să se scoale, să vadă ce este, dar Tom Sincler le făcu semn să-și vadă liniștiți de deghizamente, să lase lucrurile să-și urmeze cursul.

CAPITOLUL XX

CA FLOAREA PIERSICULUI...

Patronii cabaretului ridicaseră mîinile și surîdeau gales lui Cellino, ca și cum n-ar fi fost vorba decît de-o glumă.

— Unul din voi va rămîne aici, celălalt va intra să-mi caute colierul și banii. Dacă nu, se va ști mîine în tot Parisul ce ascunde casa asta ! Se va ști că la etajul întîi jefuiți la cărți oamenii pe care îi îmbătați jos. La al treilea etaj, aveți un lupanar clandestin, la al patrulea se fumează opiu, se ia morfină și cocaină; la al cincilea, locuiesc apașii, complicii voștri, iar în subsol aveți celule unde zac prizonieri bogați și-un canal plin de cadavrele celor asasinați. Să nu vă pună dracul să-mi faceți ceva, fiindcă, dacă nu ies de-aici într-un sfert de oră, prietenii mei care așteaptă afară au ordin să vă denunțe ! S-a sfîrșit cu voi.

— S-a sfîrșit cu tine, dansator nemernic, care ne mănînci pîinea și vrei să ne răsplătești în felul ăsta ! Ieși afară, că altfel îți crăp capul cu scaunul ăsta !

Mai puțin impulsiv decît soția sa, care nu se putea stăpîni, Li-Fung o numi libelulă scînteietoare și-o rugă să se potolească.

— Cellino e un băiat de inimă ! spuse chinezul, dulce și unsuros ca o mie de cuiburi de rîndunică. Nu

lua în seamă toate prostiile pe care le spune ! Eu zic să-i dăm banii și colierul... Un simplu împrumut, drăguțule, nu-i așa ?

— Vă dau cuvîntul meu de gentilom că aveți tot ce mi-ați dat, plus un câștig pe deasupra ! Iar dacă Dumnezeu nu-mi va ajuta nici în noaptea asta la club, am să mă-nfrățesc cu dracul și mă fac omul vostru pe viață și pe moarte !

— Nu s-ar putea mai puțin ?! se tîngui Li-Fung. Ia gîndește-te ! 200.000 franci ! Plus cei 200.000 pe care ți i-am dat ! De unde să scoatem atîția bani ?

— Nici o lescăie mai puțin ! Voi sînteți cei mai bogați oameni din Paris. Nu mă siliți să vorbesc ! Haide, grăbiți-vă, că n-am vreme !

Li-Fung începu să mîngîie kimonoul autoritarci sale soții :

— Haide, izvorașule !... Du-te și caută cele dorate, du-te, armonie de trestii, legănare de evantaie, freamăt de luth sacru...

Legănîndu-se greoi, Susur-de-Izvor ieși s-aducă banii și colierul.

— Uite cum se duce ! o contemplă Li-Fung, plin de admirație. Ca floarea piersicului pe un pîrîu !

— Ca hipopotamul pe gîrla sacră... bombăni Cellino. Crocodil ! Balenă ! Rincocer ! şuieră el printre dinți.

-- Floare de lotus ! îl corijă Li-Fung. Apoi familiar : Fie că ne-ai tras o spaimă, Cellino !

— Voi mi-ați tras mie o spaimă ! Ați vrut să mă strîngeți de gît ! Idioților ! Peste un sfert de oră vă cotrobăia casa toată poliția Parisului !

Li-Fung începu să se bată iar cu mîinile pe pulpe, chicotînd :

— Ki ! Ki ! Ki ! Da' cine ți-a spus prostiile cu opiu, lupanare și cadavre ?

— Prostii ! Infamii ! rectifică Cellino. Ar fi de crezut așa ceva în mijlocul orașului ? Sus mâinile !... urlă el, observînd că Li-Fung își pipăia în mod suspect kimonoul.

Chinezul se prefăcu că-și netezește mustața și-și frecă nările.

— Mă mănîncă nasul...

— Vezi să nu mănînci bătaie !...

— Și, zău, ia spune-mi cum ai auzit toate astea ? Cine ți-a spus ? Mai vorbesc și ceilalți artiști ? Ar fi o mare nenorocire să intru în gura lor ! Auzi ! O casă onorabilă ca a noastră !

— Artiștii nu vorbesc nimic, deocamdată. Dar am auzit, întîmplător, că există la Paris o casă — ar putea să nu fie a voastră — unde se petrec toate astea. Se mai spune că această casă e unită cu Sena printr-un canal în care sînt aruncați cei omoriți de stăpîni... Sub acest canal ar fi zidită o boltă, în care sînt ascunse avuții imense. Dar astea sînt povești din o mie și una de nopți și numai proștii ar putea să le creadă ! Sus mâinile !

Iarăși făcuse Li-Fung ceva suspect cu mâinile, căutînd în buzunarul pantalonilor.

— Mă cam doare bătaia ! zise chinezul, ridicînd piciorul și pipăindu-l.

— O să se schimbe vremea !... rinji Cellino, ascultînd cum tuna afară și cum vijilia ploaia.

— Cînd ne dai banii înapoi ?

— Peste o oră.

— Dar dacă pierzi iar ?

— Nu pot să pierd la infinit ! În orice caz, păgu-

bași nu vă las ! V-am spus : îmi vînd sufletul Să-tanei ! Știți bine cîți clienți v-am adus pînă acum ! Ei bine, sînt capabil să vă furnizez minori care să-și toace averea la cîrți, morfinomane, miliardari buni de asasinat, tot ce poftiți, numai să mă plătesc de voi !... Așa am ajuns. Dar nu mi-am pierdut nădejdea ! Trebuie să fiu bogat într-o zi !

Li-Fung începu iar să-și poarte mîinile de-a lungul corpului, ca și cum ar fi căutat să pipăie o armă. Allen Preston avu impresia că șiretul chinez exagerează gestul, ca să-i atragă atenția și să i-o fixeze asupra lui. Asta însemna că ceva necurat se pregătește la spatele lui Cellino.

Într-adevăr, Susur-de-Izvor, în mînă cu o eșarfă pe care voia să i-o arunce în jurul gîtului, veni, însoțită de doi servitori pitici, gata să suprimе pe dansatorul favorit al localului.

Acesta, însă, se întoarse brusc, și lipindu-se de Li-Fung, ca să nu-l aibă în coastă, ridică revolverul asupra celorlalți trei.

— Sus mîinile !

Cu o voce mai blindă ca murmurul unui pîriu, Wing-Taï-Pu îi răspunse :

— Cum o să ridic mîinile care sînt încărcate de perle și bancnote pentru frumosul Cellino ? Iată colierul și iată cei 200.000 franci. Gîndește-te, copilul nostru drag, ce avere ai în mîinile tale și cît trebuie să te iubim ca să-ți împrumutăm atîția bani !

— Și eu vă iubesc pe voi, și n-o să vă pară rău. Haide, dați mai repede !

Întinzîndu-i de cîteva ori și luîndu-i înapoi, hătărîndu-se cu greu să se despartă de acca avuție,

Wing-Taï-Pu îi dete, în sfârșit, banii și perlele, în vreme ce Li-Fung se lamenta :

— Vino, Susur-de-Izvor, vino să vedem dac-a mai rămas o bucată de pîine în biata noastră casă de bani !

— La revedere, copil răsfățat ! spuseră amîndoi într-un glas, frîgîndu-și mîinile de durere.

— La revedere ! le aruncă Cellino, precipitîndu-se spre ieșire.

CAPITOLUL XXI

COLIERUL REGĂSIT

Cei doi chinezi intrară în camera lor, ca să mediteze asupra ciudatelor zvonuri, reproduse de Cellino, și să-și ia măsurile necesare. În momentul cînd mai avea doi pași pînă afară, Allen Preston se pomeni că între el și poartă apare Jim Parker, astrologul și fahirul din rue Lincoln, adică el însuși, fantoma celui de peste zi.

Același kimonou înstelat, același bonet țuguat și punctat cu un luccafăr, aceeași baghetă cu vîrf de astru luminos.

— Piei drace ! exclamă Cellino.

Dar demonica apariție n-avea nici o intenție să dispară, ci-i tot ieșea în cale la fiecare mișcare nouă.

— Lasă-mă-n pace, domnule ! protestă Allen Preston, grăbit din cale-afară.

— De ce fugi de mine, Jim ? insista acel alter-ego al lui Allen.

— Habar n-am nici de dumneata, nici de Jim al dumatăle !

Dar celălalt nu se dădu bătut :

— Se poate una ca asta !? Nu te-am făcut eu fachir și astrolog ? Discipol ingrat, de ce te porți așa cu mine ?

— Dar, în definitiv, cine ești dumneata, domnule ?

— Eu sînt Rama, drăguțule ! Eu sînt veneratul Rama-Vișnu-Crișna-Muti, din Calcuta.

— N-am auzit !...

— Se poate ?! Cine ți-a dat bagheta cu hiper-radio la vîrf, profesorașule ? Cine te-a învățat să descoperi coliere furate ? Nu te-am făcut eu pacifist și umanitarist, serafimule ? Fachir fără inimă, l-ai uitat pe maestrul tău, Rama-Vișnu-Crișna-Muti ?

Tot vorbind și sărind, exact cum făcea și Allen Preston în apartamentul său exotic, necunoscutul care se dădea drept academicianul din Calcuta aprindea și stingea mereu luceafărul electric al baghetei.

— Să sfîrșim comedia asta. Cine ești și ce poftesti ?

— Nuieľușă mea miraculoasă a simțit în buzunarul dumatăle un colier care nu-ți aparține. Hocus-pocus, Brahma și Confucius, vaca are coadă, coada n-are vacă, Ali-Mali, Uși-Viși, Cara-nic gida, a-ha-hâ-a-ha-ha și pe urmă uite-așa, scoate colierul lui Bobby Hamilton !

Cellino înțelese cu cine are a face. Un singur om era capabil să-i copieze kimonoul, să-și facă unul la fel, să se grimeze exact cum se grima el. De aceea, îl întrebă :

— Bobby Hamilton te-a trimis. Tom Sincler ?
— El însuși. Scoate colierul și caută-ți de treabă.
— Nu l-am luat nici de la dumneata, nici de la dînsul !

Allen Preston voi să treacă. Detectivul i se puse în cale :

— Colierul ! Altminteri nu te las să pleci !
— N-am să i-l dau decît doamnei Ida Hamilton, sau lui Bobby în persoană !
— Pe doamna Hamilton n-o am la îndemînă, dar pe regele vacsului ți-l pot scoate în doi timpi și trei mișcări, cu sau fără lustru ! Așteaptă-mă un moment !

Apropiîndu-se de camera unde-și lăsase companionii și unde Li-Fung îi ținea la dispoziție un dulap plin cu deghizamentele necesare profesiei sale, Tom Sincler mai făcu de cîteva ori niște semne cabalistice, spre enervarea lui Allen Preston, căruia nu-i ardea de farmece și de jocuri cu bagheta.

— Hocus-pocus, insistă astrologul de ocazie. Ra-Ka-vu ! Ra-Ka-mu ! Mahabara — Maharaja ! Belali-Ben-gali, ia dă-te-neoace, Bobby ! Apoi, lui Cellino : Să nu te miri văzînd un marinar bătrîn : e regele vacsului !

Dansatorul nu putu să nu izbuenească-n rîs la gîndul noii transformări a celebrului magnat al industriei americane.

— Ascultă, Tom Sincler, ai să-l înnebunești pe bietul Bobby tot deghizîndu-l !

— Nu mă las pînă nu-l fac detectiv și pe ăsta ! rîse Tom. Ce-mi dai să-l vezi și pe Adonis al dumitale ca marinar ?

Într-adevăr, de alături se ivi arapul, care părea mai negru în albeața imaculată a costumului.

Împăratul cremelor de ghețe, cu o barbă albă în jurul gîtului, avea aerul unui autentic lup de mare.

— Domnule Hamilton, zise Tom Sincler, profesorul Jim Parker are să-ți spună un cuvînt !...

Allen Preston se înclină ceremonios, apoi, cu o ținută marțială, de gentilom, se adresă lui Hamilton :

— Bună seara, domnul meu ! Cercetările mele ingenioase mi-au permis să descopăr colierul de perle al onorabilei doamne Hamilton. Vă rog să i-l oferiți, împreună cu omagiile mele respectuoase !

— Pe sfîntul Patrik, e chiar acesta ! izbucni Bobby Hamilton, cu un accent vulgar, de nestăpînită bucurie, în vreme ce vîntura frumoasele mărgăritare. Ce fericită va fi și scumpa mea Ida cînd îi voi dărui superbul colier ! Îți mulțumesc din toată inima, domnule profesor !

Bogatul industriei, fără nici un simț al demnității sale, al ierarhiei sociale, se tot curba în fața tînărului.

Abia atingîndu-i degetele, Allen Preston dădu să iasă, cînd fu împiedicat din nou : de rîndul acesta, îi ieșise în cale fostul său valet, care-i strîngea mîna și-l lua cam de sus :

— Jim Parker, te felicit din toată inima ! Ai făcut o acțiune morală, vei binemerita de la societate. Așa, fiul meu ! Supraveghează-ți conștiința, condu-ți toate acțiunile vieții în mod onest și sufletul dumitale va fi împăcat, trecutul răscumpărat !

— Ce, Adonis, te-ai făcut predicator ? îl întrebă Allen surizînd.

— Nu. Am primit marea lumină. Sînt un stîlp al societății. Mi s-a luat un vâl de pe ochi. Am re-născut !

— Bravo, Adonis ! Dar vezi să nu ți se ia un alt vâl de pe ochi și să te-nforci de unde-ai plecat !

— N-avea grijă, Jim Parker ! Cînd vei avea nevoie de mine (și aici, David începu să plîngă, brăzdînd cu lacrimi arzătoare stratul de vopsca ce-l po-leia) nu uita că maurul și-a iubit stăpînul. Maurul nu va pleca !

Allen Preston nu mai auzi ultimele cuvinte ; era în stradă, sub ploaia care nu mai contenea.

El se urcă în taximetrul ce-l aștepta de atîta vreme, în vreme ce David Pickleston, apărut de umbrela unui agent pe care-l fluicrase, se ducea din om în om, dîndu-le indicații din partea șefului.

CAPITOLUL XXII

O MICĂ SOCOTEALĂ

Rămas singur cu regele vacului, detectivul îi spuse :

— Domnule Hamilton, lucruri mari se pregătesc. Ne aflăm într-un cuib de bandiți. Se vor face multe arestări. N-o să fie ușor. Se vor trage focuri de revolver, va curge sînge. Ai curaj să suporti toate astea ?

— Pentru scumpa mea Ida, sînt în stare să înfrunt și flăcările iadului !

— Foarte bine. În cazul acesta, n-ar strica să facem o mică socoteală.

Miliardarul nu înțelegea.

Tom Sincler se crezu obligat să-l lămurească :

— S-ar putea ca eu să mor în această luptă cu apașii, s-ar putea să dispar pentru o vreme oarecare, să mă prefac mort, ca să pot urmări alți criminali. S-ar putea să mori chiar dumneata ! afirmă el, uitându-se-n ochii lui Hamilton, căruia îi clănțneau dinții. De aceea, te-aș ruga să facem socotelile.

— Să mă ia dracu dacă-nțeleg ceva !

Tom începu să se impacienteze :

— Domnule Hamilton, sper că dumneata nu cunoști pe detectivi numai din foiletoanele ziarelor ? ! Numai acolo polițiștii sînt un fel de apostoli ai societății și lucrează de pomană. Eu mi-am pierdut o grămadă de vreme, mi-am pus viața în pericol pentru dumneata. Aș dori să fiu plătit !

— Nu voiam să te jignesc ! îi răspunse Bobby. Ca toți avarii, căuta motive nobile ca să-și justifice viciul.

— Jignește-mă ! Jignește-mă ! îl încurajă Tom.

— Poftim o sută de franci !

— Suma aceasta, dacă nu mă-nșel, o datorezi fachi-rului căruia nu i-ai plătit vizita de azi. Cît despre mine, dacă m-aș hrăni cu cremă de ghetă, cu banii ăștia mi-aș cumpăra exact cîteva cutii „Myosotis“. Cum însă vacsul nu se mănîncă, te rog să-mi dai ceea ce mi se cuvine, adică douăzeci la sută din valoarea obiectului găsit, două sute de mii de franci.

— De ce nu cinci sute de mii, scumpul meu Sincler ?

— N-ar fi drept, n-ar fi cîstit.

— Și două sute de mii e cîstit ?

Bobby Hamilton începu să se indigneze :

— Domnule inspector, eu m-am ridicat prin propria mea muncă și cunosc valoarea banului. N-ai să mă tragi tocmai dumneata pe sfoară !

Detectivul fierbea. Tonul lui Hamilton nu-i convenea. Își dădea seama că ar fi trebuit să facă tirgul înainte, ca să nu mai primească obiecțiile inelegante ale fostului lustruitor de ghetе din New York. Știindu-se cu mărgăritarele în buzunar, acesta se lăsa greu și ridica glasul. Tom Sincler n-avea ce să-i mai facă !

Văzînd că inspectorul nu ripostează, Bobby prinse curaj și entuziasmîndu-se de propriile sale argumente le lăsa să curgă impetuos :

— În definitiv, ce ai făcut dumneata pentru mine ? Mi-am expus și eu viața, m-am deghizat și eu, mi-am pierdut vremea prin tot felul de taverne... Dumneata crezi că este de demnitatea mea să mă fac cocoșat și cu părul roșu, cum am fost azi, cînd mi-ai impus să devin Benvenuto Forster ? Și crezi dumneata că stă frumos unui om ca mine să se îmbrace în marinar bătrîn, să cînte romanțe rusești pe care nici măcar nu le cunoaște ?

Tom Sincler ripostă :

— Dacă dumneata ai fost cocoșat și cu părul roșu, nu uita că și eu m-am deghizat cu ochelari negri și cu părul alb ca Bobby Hamilton !

— Este o onoare pentru dumneata să ai aparența unui rege al Statelor Unite...

— Recunosc că am avut acest mare noroc, dar trebuie să recunoști și dumneata că această favoare nu mă poate hrăni. Mîine poate că am să joc rolul lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă că mi-a pus Dumnezeu mîna-n cap pentru toată viața !

— La urma urmei, de ce atîta vorbă ? Perlele nu mi le-ai adus dumneata, le-am primit din însăși mîna lui Preston, așa că...

În vreme ce marinarul-miliardar perora, Tom Sincler, înclinat din frageda copilărie spre filozofie, comenta în mintea lui, cu un surîs amar pe buze, acest caz de ingraturitudine și șiretenie omenească.

„Iată cum răsplătește un nabab munca devotată a unui detectiv cinstit și sărac!“

Satisfăcut de micul său discours, Bobby Hamilton înclina spre o împăcare.

— Înțelegi și dumneata, Tom Sincler, că 200.000 de franci e prea mult. Să mergem pînă la o mie, hai să zicem două mii de franci !

— Mulțumesc, i-o tăie detectivul scurt. Credeam că am de-a face cu un gentleman și văd că ești tot văcsuitorul de la intrarea metropolitanului în Franklin-Square ! Dumneata ai să regreti, Bobby Hamilton, nu eu !

Și, în vreme ce Bobby Hamilton întorcea capul, Tom Sincler, cu dexteritatea unui perfect pick-pocket, îi șterpeli colierul din buzunarul pantalonilor.

În momentul acela, David Pickleston intra în cabaret. El surprinse gestul șefului său. Nu-i venea să creadă. Era încremenit.

— Metempsihoza !... exclamă el, explicîndu-și această nemaipomenită faptă a lui Tom Sincler, prin influența sufletului de apaș care trecuse în el în clipa cînd sufletul de stilp al societății se instala în David Pickleston.

— Ai spus ceva, Bordeaux 333 ? îl întrebă Tom.

— Nimic... nimic... biîgui bietul Adonis, adînc rănit în proaspăta-i virtute.

— Ai luat contact cu oamenii noștri ? mai întrebă superiorul său.

David era încîntat de primirea pe care i-o făcuseră agenții.

— Le-am arătat cartea de inspector Bordeaux 333. M-au salutat cu respect. E o senzație delicioasă ! Întîia oară mă salută policemanii. Pîn-acum, mă luau de guler !...

CAPITOLUL XXIII

DE LA SUBLIM LA RIDICOL

— Domnule Hamilton, și dumneata, Adonis, veți ieși în stradă, veți ocoli cîteva case și, zece minute după ce s-a aprins balaurul de la poarta cabaretului, o să intrați aici, să cereți alcooluri tari, să întrețineți o atmosferă de neliniște. Restul mă privește !

Boby și David ieșiră, salutînd cu mîna la beretă, ca marinarii.

— Hei, Li-Fung, strigă Tom, bătînd din palme. Cei doi patroni chinezi se iviră, ca doi șacali ce stau la pîndă, gata la orice.

— Aprindeți luminile ! E miezul nopții !

Într-adevăr, turnul Catedralei Notre-Dame suna cele douăsprezece lovituri, care cădeau lugubru în noaptea încărcată de apă și de electricitate. Alte clopote bătură în același timp, împletindu-și sunetele funerare deasupra orașului, asasinat de pumnalele ploii.

Omul îmbrăcat în kimonou, cu barbișon de mag, se adresă chinezului :

— Nu e nevoie să-ți spun cine sînt, scumpul meu Li-Fung !

— Domnul inspector Tom Sincler să se găsească aici ca-n împărăția marelui Confucius ; demonii buni

să-i danseze jocuri sacre, floarea de lotus să i se deschidă-n drum ca o...

— Etcetera ! îl întrerupse detectivul. Eu sînt un număr nou în programul dumitale, sînt fachirul din Calcuta, astrologul ! Ne-am înțeles ? !

— Petale de migdal și zefiri celești să adie pe capul tău venerabil, Tom Sincler ! zise Li-Fung...

— N-o să fie prea mult scandal, nu-i așa, domnule inspector ? Casa noastră cinstită trebuie să fie liniștită ca o mînaștire ! Vă rog să arestați cu cea mai mare discreție și fără focuri de revolver ! interveni Wing-Taï-Pu, dîndu-și aere de delicatețe virginală și de princiară distincție.

— N-avea nici o grijă, Susur-de-Izvor, răspunse Tom Sincler, cu aceeași prețiozitate a cuvîntului și-a mișcărilor. Urechile dumitale parfumate nu vor simți nimic, prințesă palidă, zveltă libelulă, privighetoare din Hai-Sin !

Cu multe precauții și menajamente, cei doi patroni ai tavernei se interesară de ceea ce se pusesese la cale. Ei nu voiau să stînjenească prin nici o indiscreție acțiunea poliștilui.

— Uite ce este. De cîtăva vreme, s-a răspîndit zvonul că sînteți putred de bogați. Lucrul acesta vă privește, dar privește și o bandă de spărgători, care și-a pus în gînd să vă prade în noaptea asta. Dar Tom Sincler veghează. Toată strada e plină de agenții mei. Sînt poliști în toată casa, chiar acolo unde nu vă gîndiți. Va fi o capcană strașnică. Vă rog să-mi dați tot concursul ca să ieșim cu bine din afacerea asta !

— Șapte mandarini, zece cutii de ceai și o mie de străbuni, ce ne facem ? miorlăi Li-Fung.

Astrologul-detectiv bătu cu pumnul în masă și tună :

— Zece mandarine și-o cutie de piper, n-avea nici o grijă ! Să nu te mire nici o măsură pe care o voi lua. Totul e să păreți vesel, artiștii să nu știe nimic, toată lumea să cînte. Ai pe cineva sus ?

— Unde ?

— În apartamentul unde se fumează opiu !

— Opiu, aici ? protestă Li-Fung. Șapte pagode și-un brahman nu știu nimic !

Iar Tom îi replică :

— Șapte brahmani și-un purice sacru, m-am înșelat ! Credeam că e vorba de casa dumitale... Așa spuneau tîlharii : vom ataca întîi pe cei din fumătorul de opiu !... Se vede că am înțeles greșit... nu e vorba de taverna lui Li-Fung... Noapte bună !

Inspectorul își scoase kimonoul, prefăcîndu-se că pleacă.

— Pe barba veneratului Confucius, nu-nțeleg nimic ! se tîngui bietul bătrîn.

— Pe fluviul Galben și fecioarele muntelui Cip-Cip, poate să știe Susur-de-Izvor ceva ?... îi iscodi Tom Sincler.

Wing-Taï-Pu îmbrînci pe Li-Fung :

— Nu mai face pe idiotul ! Nu vezi că ne-a prins ? Dă-i cheile !

Oftînd din fundul rărunchilor, chinezul scoase o legătură de chei și le oferi detectivului :

— Uite casa noastră, averea noastră, toată e-n mîna dumitale, Tom Sincler. Fie-ți milă ! Îți dau cuvîntul meu de cinste că mîine vom desființa acel blestemat salon !

— Nu mă privește ! îi asigură detectivul american. Eu nu sînt în poliția de moravuri — treaba co-

legilor parizieni — pe mine mă interesează banda de spărgători pe care vreau s-o arestez în noaptea asta ! Păstrează-ți cheile. Am să ți le cer mai târziu. Dar, ia spune-mi, cheia de la bolta cu lucruri furate e tot în inelul ăsta ?

— Șapte balauri și-un derviş, nu știu despre ce cheie e vorba, se tîngui chinezul.

Energie, Tom Sincler îi replică :

— Șapte derviși și-un pui de balaur, știți despre ce e vorba ! Știm cîteșitrei. Știu și cei doisprezece spărgători, care în momentul acesta se strecoară și ocupă toată casa ! Li-Fung, te-a luat dracul !

— Vișnu, Brahma și Confucius, sînt pierdut ! gema Li-Fung.

— Ține-ți gura. Mai avem un sfert de oră. Hai să inspectăm localul. Ia-o înainte !

Li-Fung continua să se vaiete.

— Kamadeva, Sakia-Muni, îndură-te !

— Ăștia sînt indieni, dobitocule ! i-o reteză Tom, care începuse să se enerveze de prefăcătoriile bătrînului tăinuitor de lucruri furate, onestul negustor, care, sub aparența unei nevinovate taverne, ținea cea mai ticăloasă speluncă din Paris. De mîine-ncolo, să te pui pe învățat mitologia chineză, fiindcă te cam încurci !

— La ordinele dumitale, Tom Sincler ! îl invită Wing-Taï-Pu. Ce parte a imobilului vrei să vizitezi ?

— Aș dori să cunosc subsolul... Mă interesează mai mult decît restul casei !

— Poftim ! îl invită Li-Fung, conducîndu-l lîngă orchestră și deschizînd o porțiță de aceeași culoare ca a tapetului.

El începuse să coboare o serie de trepte înguste și întunecoase.

Tom Sincler îl urma.

Abia pierise kimonoul detectivului, că, de după mese, umblind pe brînci, apărură cei doi pitici chinezi.

Susur-de-Izvor, trăgînd un cuțit de sub larga mantie înflorită, le dădu, cu o voce șuierătoare, cîteva ordine scurte, pe care devotații servitori urmau să le execute aidoma, în cîteva minute.

— Băgați de seamă. La a șaptea treaptă, cu îl lovesc. Tu-l dezbraci, tu îi scoți peruca și barbișonul. Pe urmă îl aruncați în canal. Tu te-mbraci în kimonoul lui și-l înlocuiești la numărul de fachir. Ați priceput ?

— A șaptea treaptă ! zise un pitic.

— Al șaptelea cer ! completă celălalt.

— Ki-Ki-Ki ! riseră amîndoi, urmîndu-și stăpîna.

Lucrurile se întimplară întocmai după planul convenit.

— Să venim și noi, Li-Fung ! strigă Wing-Taï-Pu, alergînd pe urmele soțului ei, care, prin întuneric, pipăind pereții, cobora, cu mari precauții, scara cu miros de mucegai.

Ajunși la a șaptea treaptă, Wing-Taï-Pu repezi cuțitul între umerii lui Tom Sincler, care se prăbuși. Cei doi chinezi îl dezbrăcară, dar nu le fu atît de ușor, căci detectivul se apăra, îmbrîncind pe unul, lovind pe altul, în brațe cînd cu Li-Fung, cînd cu cei doi pitici, cînd cu uriașa patroană.

Se auzeau scrișniri din dinți, zgomot de chei, lovituri înfundate, țipete scurte, înjurăturile lui Tom, care rezista, pînă cînd se pomeni prins de opt brațe și aruncat pe un capac de fier. Acest capac se mișcă puțin, apoi se întoarse brusc. Tom Sincler auzi sub el un vuiet de apă, simți o răcoare umedă și căzu

în valuri, cu un plescăit surd : îl aruncaseră-n canalul subteran, unde-și găsiseră moartea atîția și atîția americani.

Dar Tom Sincler nu era făcut să dispară cu una cu două. El nu era amețit de băutură sau de opiu ca celelalte victime ale chinezilor.

Lovitura de cuțit își ratase efectul, căci detectivul purta o cămașă de zale.

Excelent înotător, el reuși să se țină la suprafața apei, gîndindu-se cu mult necaz că toată acea desfășurare de forțe, toate precauțiile sale fuseseră inutile. În zadar postase două duzini de agenți în jurul casei, în zadar începeau să intre, luînd loc la mese, șase perechi de agenți secreți, îmbrăcați de seară, ca niște clienți americani.

În zadar deghizase pe unul din cei mai valoroși subalterni ai săi în prinț oriental, cu barba neagră și sprîncenele împreunate, care se strecurase împreună cu tovarășa sa polițistă — femeia în văluri indiene — la primul etaj al casei, de unde urma să dirijeze operațiile.

Lipsiți de șeful lor, cei aproape patruzeci de oameni ai siguranței veniseră inutil la tavernă, căci nu cunoșteau nici planul de bătaie, nici măcar pe cine voia să aresteze Tom Sincler, necum chipul lui Harry și al Malvinei Picklestone.

Așteptînd să se obișnuiască cu întunericul — lampa de buzunar o lăsase-n kimonoul smuls de bandiți — prizonierul acvatic se gîdea la tot felul de lucruri, care n-aveau nici o legătură cu aventura lui.

O satisfacție intimă îi gîdila, totuși, vanitatea de polițist : dăduse, într-adevăr, de urma canalului pe

care-l presupunea legat de Sena, cînd cercetase cele patru suspecte sinucideri de americani.

Bineînțeles, ar fi preferat să nu descopere niciodată acest canal, decît să-i facă cunoștința în împrejurări atît de neplăcute pentru el.

Tom Sincler era incredințat că, în momentul acesta, un complice al chinezilor, îmbrăcat în pardesiul său, cu pălăria sa pe cap, se arunca de pe un pod apropiat, simulînd sinuciderea detectivului. Cadavrul va fi pescuit în Sena a doua zi.

Această perspectivă nu-l entuziasma de loc. Tom Sincler blestema — sau binecuvînta — mania de-a filozofa în orice împrejurări. Acuma, chiar, el se gîndea la lucruri care n-aveau nici un raport cu situația-i momentană. Își aducea aminte de teoriile unui camarad de tranșee, care susținea că pămîntul nu e perfect rotund, fiind turtit la cei doi poli, ca o mandarină.

Acest camarad își făcuse o frumoasă situație în Statele Unite, popularizîndu-și teoria în conferințe, articole și filme de cinematograf.

În viață, nu trebuie să ai decît o idee, dar s-o urmărești, dacă nu cu frenezie, cel puțin cu tenacitate ! conchidea Tom Sincler, pipăind pereții, fie culcat pe valuri, fie călcînd apa.

Așteptînd să moară sau să-i vină un ajutor neprevăzut, Tom Sincler recunoștea, cu toată francheța, că pasul de la sublim pînă la ridicol el îl făcuse din plin, ajungînd, din înălțimea aspirațiilor sale, în subsolul tavernei blestemată a chinezului Li-Fung.

Chinezul mărunț, cu glasul tremurător ca un be-băit de căpriță, ascundea, sub mustățile bine lipite și sub kimonoul verde, cu balauri roșii, pe însăși Malvina, soția lui Harry Pickleston.

Cunoscînd acest amănunt, nu va fi greu de dedus că Wing-Taï-Pu, supranumită Murmur-de-Izvor, femcia puternică a slăbănogului Li-Fung, nu era decît teribilul criminal Harry Pickleston. Sub acest neprevăzut deghizament, ticălosul scăpa celor mai ingenioase cercetări.

O obligație cavalerescă ne impune să vă mărturisim că bietul Tom Sincler, pe care, un moment, l-am cam zeflemisit pe tema presupunerilor sale, știa și el acest lucru.

Dreptatea era cu noi cînd că înștiințăm că nici printre clienții, nici printre artiști, nici printre servitorii perechii chineze, nu se găseau cei doi tilhari; dreptate însă avea și detectivul cînd își căuta prada în cabaretul exotic de la spatele Catedralei Notre-Dame.

Cum a ajuns Tom Sincler la această deducție, e o întreagă poveste. O dată mai mult, vom vedea că filozofia și critica de artă nu sînt unelte de disprețuit în cariera unui polițist.

Nici o fotografie, nici o peliculă de film, nici un portret al soților Pickleston nu erau cunoscute poliției. Ei nu se lăsaseră niciodată surprinși de un aparat, așa că fizionomia exactă nu le-o cunoștea nimeni.

Era sigur, însă, că Harry Pickleston avea înfățișarea impunătoare a unui om înalt, brun și gros. Sprincenele împreunate adăugau o notă firoasă aspectului său vulgar.

Malvina era, dimpotrivă, mică, avea ochii vii, neastîmpărați, trăsăturile feței fine, expresive, buzele subțiri, întinse permanent într-un zîmbet de ironie și amărăciune.

Călăreață de circ, pe urmă chiromanciană, iar mai târziu dansatoare pe trapez, Malvina Calmanovici cunoscuse pe Harry Pickleston într-un bîlci din Filadelfia, unde ridica greutăți, după ce căutase în zadar aur întreaga tinerțe. După căsătoria lor, nu-i mai întîlnim în nici o baracă. Deveniră spărgători.

De un sfert de secol, acești oameni erau urmăriți de toate polițiile Statelor Unite, fiind învinovați nu numai de propriile lor crime, dar și de toate asasinatele misterioase ale căror autori nu puteau fi descoperiți.

Judecați în lipsă, ca și fiul lor David, ei fuseseră condamnați de mai multe ori la moarte de tribunalele americane.

Și, pe cînd agenții de siguranță le adulmecau urma la Chicago sau Filadelfia, ei erau servitori la Ambasada Franceză din Peking, unde se introduseseră cu actele unor emigranți.

Plecați cu bune referințe de la ambasadă, ei asasinară o pereche de chinezi, furîndu-le hîrțiile de identitate. Aveau mai multe rînduri de pașapoarte.

La un moment dat, simulară plecarea din Statele Unite. După ce-și cumpăraseră bilete pentru Nagasaki și după ce trecuseră frontiera, fiind urmăriți, în Japonia, de agenți speciali, luni întregi, cei doi saltimbanci instalau o tavernă la New York, unde

sub numele Wing-Taï-Pu și Li-Fung, își făceau o reputație de chinezi cumsecade.

Indivizii care treceau drept soții Pickleston în Japonia erau doi complici aleși de ei să le semene cît mai mult și plătiți bine, cu singura obligație de a se plimba și de-a face pe suspecții.

Li-Fung și Wing-Taï-Pu operau la New York, în nasul autorităților, în vreme ce perechea care le semăna și care călătorea sub nume adevărat trebuia să joace rolul soților Pickleston fugiți din Filadelfia cu acte false !...

Cumpărînd poliția cartierului, Li-Fung și Wing-Taï-Pu operau împăratește în plin New York, pînă-n ziua cînd cei doi complici ai lor, arestați în Tokio și cercetați de-aproape, dovediră că nu sînt ei Harry și Malvina Pickleston, ci onești negustori de mărci poștale vechi în căutare de rarități.

Bunii patroni ai „Tavernei chineze” găsiră că e momentul să dispară din America. Organizînd o vastă contrabandă de alcool, cu concursul gangsterilor din Chicago, omorînd doi rivali, ei atraseră din nou atenția asupra lui Harry și Malvinei Pickleston, în vreme ce la New York, alți doi complici, deghizați în Li-Fung și Wing-Taï-Pu, continuau să mențină prestigiul tavernei și să deruteze orice bănuială.

În vreme ce poliția căuta pe cei doi criminali pe teritoriul american, Wing-Taï-Pu și Li-Fung luau vaporul pentru Franța, după ce trimisese la Paris cea mai mare parte din bogățiile lor.

Din armata de detectivi pusă pe urmele lor, unul singur apucase calea cea bună, Tom Sincler.

Pe cînd ceilalți polițiști iscodeau persoane, Tom Sincler, convins că foștii acrobați știu să-și trans-

forme aspectul uman cu o abilitate drăcească, le urmărea felurite vizuini, unde era încredințat că locuiseră mai multă vreme și-n care nu se putea să nu fi lăsat urme ale prezenței lor.

— Dacă e imposibil să le aflu chipul, îmi va fi mai ușor să le găsesc sufletul !

Într-adevăr, cercetînd unul din apartamentele închiriate cîteva luni la Filadelfia, Tom Sincler află că, din prima zi, Harry Pickleston ceruse învoiala să schimbe tapetele odăilor, înlocuindu-le cu altele noi, pe gustul său.

În altă casă, la Chicago, criminalul avusese aceeași pretenție nevinovată, acordată cu înlesnire de proprietar.

Amîndouă rîndurile de tapete fuseseră alese de Pickleston la negustori din apropiere ; el n-avea o predilecție specială pentru desenele lor sau materialul din care erau confecționate, căci la Filadelfia, tapetul reprezenta dungi roșii alternate cu altele verzi, iar la Chicago, flori mari roșii, pe un fond verde.

La al treilea apartament ocupat de soții Pickleston, în Cleveland, ei înlocuiseră decorul cenușiu al odăilor cu altul, care reprezenta o procesiune de fauni și sirene verzi, pe un peisaj de toamnă cu frunzele roșite de incendiul crepuscular, motiv foarte căutat în anul acela în ținutul Ohio.

Cele două foarte onorabile persoane care înlocuiseră tapetele lăsaseră o excelentă amintire, iar intendentul imobilului refuza și-acum să creadă că adăpostise pe cei mai temuți criminali ai Statelor Unite.

Domnul cel voinic și micuța lui soție erau niște oameni blînzi, cărora le plăceau florile și păsările,

aveau canari în colivii, papagali și colibri, cumpărau șaluri, covoare și tot ce putea să le înfrumusețeze apartamentul.

Tom Sincler își notase toate aceste amănunte fără însemnătate aparentă. Lui însă îi păreau destul de importante.

Această predilecție pentru lucruri colorate denota că Harry Pickleston avea înclinări artistice, iar faptul că schimba mereu tapetele trăda o retină predispusă spre armonia de culori, spre nevoia unui peisaj nou și familiar în același timp.

Oamenii cei mai mediocri, drojdia societății, asasinii chiar simt nevoia să-și înobileze viața, fie cîntînd dintr-un instrument oarecare, fie prin preocupări decorative, fie prin participări la societăți secrete, la ceremonii mistice, nevinovate.

Harry Pickleston, fără să-și dea seama, era obsedat de alternarea culorilor verde și roșu. Acestea i se impuneau autoritar; un singur moment banditul nu-și închipuise că-l vor trăda într-o zi. Om de mare voință, comandînd, dictînd, el era învins de insinuaerea a două culori care îl întreceau, îl acaparau, îi trădau întregul caracter.

Roșul ascunde un temperament violent, energic, de multe ori, sanguinar. Omul impulsiv e atras de această nuanță, care, în lumea culorilor, are forța pe care litera *r* o are în domeniul consoanelor. Immediata nevoie de verde care urmează roșului este un semn de oboseală, necesitatea unei destinderi, a liniștii, a împăcării. Nimic nu odihnește mai mult ochiul și sufletul decît o cîmpie verde, o grădină

bine înfrunzită, un ghem de dantele verzi aruncate pe biroul unui om cu creierul muncit !

Aceste reflecții ale lui Tom Sincler, confruntînd tapetele celor trei apartamente ocupate de Harry Pickleston, îi reveniră, i se impuneau cu mare intensitate într-o noapte de aprilie, în acest an chiar, la „Taverna chineză“ din New York, cedată de Li-Fung altor chinezi, autentici aceștia.

Li-Fung se mutase la Paris de vreo cincisprezece luni, iar cei ce-i luaseră locul păstrascră atît sistemul de împărțire a încăperilor, cît și decorațiile cabaretului.

Tom Sincler nu intrase de multă vreme aici, dinainte de investigațiile făcute la Chicago, Filadelfia și Cleveland, în căutarea soților Pickleston. El fu impresionat de faptul că „Taverna chineză“ era tapetată cu roșu și verde în desene felurite. Aceste două culori predominau în lumina difuzată de lampioane, în kimonourile celor ce serveau pe clienți. Plante verzi și balauri roșii pe veșminte, iar pe ziduri prințese cu mantiile roșii într-o pădure verde, poduri roșii peste râuri verzi, lunturi roșii pe lacuri verzi, căprioare verzi pe paravane roșii, fructe roșii în farfurii verzi...

Această infinită alternare în nuanțe diferite a celor două culori, pe care n-o remarcase pînă-acum la „Taverna chineză“, izbi pe Tom Sincler cu violența unei revelații.

Fără să împărtășească nimănui aceste observații, el se hotărî să treacă oceanul, în căutarea lui Li-Fung, care nu putea fi străin, sub o formă sau alta, de soții Pickleston.

Tom Sincler nu mai fusese în Europa de la război. Era o ocazie minunată să revadă țara favorită, unde-și petrecuse o parte din tinerețe.

Ajuns în capitala Franței, pe care o găsi mult mai frumoasă decât în epoca armistițiului, Tom Sincler își dădu seama că fiecare an care trece peste Paris și peste cei ce iubesc acest oraș unic în lume îi sporește farmecul și prețul.

Oamenii prea tineri trebuie duși la New York sau la Berlin, căci tinerețea e lăcomă de noutate și de colosal, de strălucire și de transformări vertiginoase.

La Paris erau, fără îndoială, mai multă animație, ordine și curățenie decât odinioară, dar toate aceste vestigii ale progresului se integrau de minune în vechea splendoare arhitecturală, fără pereche în toate vremurile.

Fostul luptător pe front se simți mândru să calce pe asfaltul cetății pe care o apăraseră și el, în anii tineri, la o sută kilometri distanță.

Beat de frenezia înserărilor lui mai, sub cerul din Île-de-France, fericit s-audă în jurul său limba tranșecelor, fostul căpitan întorcea capul după fiecare trecător, crezând c-a recunoscut un camarad de demult. Ar fi îmbrățișat pe toată lumea, aștepta să-l cheme toți pe nume și se mira că nu-l oprește nimeni în drum, cu mîna întinsă, strigîndu-i :

— Bine-ai venit, Tom !

După cîteva zile, beția se risipi : rămăsese numai acea dulce senzație de perfectă libertate în disci-

plina absolută, care constituie pentru cetățeanul modern marele prestigiu moral al Parisului.

Tom Sincler reîntra în normal. Parcă nu lipsise niciodată din metropolă, iar descoperirea foarte ușoară a „Tavernei chineze“ îl aduse la realitate: Li-Fung era aici cu Wing-Taï-Pu, care îl salutară ca pe-o veche cunoștință.

Cabaretul de la spatele lui Notre-Dame era mai larg, mai luxos, mai artistic decât cel de pe malul Hudsonului.

Inevitabila procesiune de verde și de roșu continua și aici, ceea ce întări bănuiala lui Tom Sincler că nici Harry Pickleston nu era departe.

Ochiul și mâna banditului împodobiseră taverna cu tapete, lampioane, paravane și kimonouri în culorile favorite, pe care nu le alegea înadins, ci sub dictarea subconștientului. Roșul și verdele se impuneau singure, strecurându-se în marea varietate de calități și de desene a stofelor, hîrtiei sau lemnului întrebuintat pentru decorațiuni.

Dar roșul era mai puțin violent ca-n America, mai liniștit, iar verdele bătea în gălbui. Să fi fost acesta un semn că tilharul a obosit, că temperamentul său era mai potolit și că însăși nevoia de odihnă pălise? Tom Sincler nu insistă în atâtea subtilități. El știa că firul nu trebuie tăiat în patru și că de cele mai multe ori, a-ți pierde vremea examinînd amănuntele, te poate duce și la pierderea firului în sine, la rătăcirii periculoase.

Știindu-se înclinat spre speculații filozofice, Tom Sincler ducea o luptă permanentă cu sine însuși, căutînd să-nvingă pe doctorul de la Boston ca să facă loc detectivului abil, sportmen și realist.

Această victorie asupra lui însuși era una din marile satisfacții ale lui Tom. Tot așa, în fața unei mese copioase, știa să-și înfrângă apetitul, ca să-și păstreze suplețea corpului și a mișcărilor...

Întovărașit de diferiți agenți ai poliției franceze, puși sub ordinele sale, inspectorul se ducea aproape în fiecare noapte la „Taverna chineză“.

Reuși să-și facă aliați printre artiștii cabaretului, cu care își dădea întâlniri aiurea, aflînd ceea ce-l interesa, fără să aibă aerul că spionează.

Li-Fung avea hîrtii în regulă și era un excelent contribuabil. Casa lui era printre cele care produceau fisecului francez cele mai mari venituri, în special la capitolul șampanie și lichioruri. Furnizorii săi erau foarte bine plătiți; vecinii, poliția cartierului n-aveau decît avantaje din partea bunilor chinezi. Aceștia mergeau atît de departe cu filantropia, încît nu o dată oferiseră sume importante preoților și episcopilor catolici pentru săracii din împrejurimi.

Instalați într-o viață nouă, siguri că li s-a pierdut urma pentru totdeauna, cei doi criminali lucrau la Paris cu mijloace americane printre americani. Nici un zgomot suspect nu se auzea vreodată în „Taverna chineză“, nici o plîngere împotriva lor. Referințele date inspectorului din New York de către poliția pariziană erau foarte binevoitoare pentru cei doi patroni.

Fără îndoială, agerii agenți francezi nu ignorau că unii yankci, privați de alcool în țara lor, exagerau întrucîtva, abuzînd de șampanie și de stupefiante, dar aceasta o făceau și în alte localuri sau în propriile lor apartamente. Poliția Parisului nu se putea lupta cu sinucigasii. Nu o dată, domni în frac sau

doamne în mare decolteu erau coboriți sub formă de cadavru de la ei de acasă ori din localuri publice, după un asemenea abuz. O veche boală de inimă era explicația obișnuită a morților subite. Ambasada Americană lua act, cu regret, de aceste decese și era cea dintâi interesată să nu se facă prea mult zgomot în jurul iluștrilor defuncți și-a locului unde s-a petrecut trecerea în veșnicie, iar moștenitorii nu insistau nici ei să afle toate amănuntele, fiind preocupati, în primul rînd, de aranjamentul succesiunii.

Cele patru morți misterioase — înecați în Sena — deschiseră ochii lui Tom Sincler și-i dezvăluiră un orizont întreg de fapte noi la activul criminalilor. Un desar voluminos se adăuga vechilor ticăloșii ale lui Harry și Malvinei Pickleston. Toate aceste crime trebuiau catalogate și explicate. Aceasta va fi treaba judecătorului de instrucție. Ceea ce avea de făcut pentru moment Tom Sincler era partea cea mai grea a afacerii : descoperirea și arestarea infernalei perechi.

Nu i-a trebuit detectivului să se întâlnească de două ori cu cei doi chinezi ca să vadă că Susur-de-Izvor nu e altul decît banditul mult căutat. Iar mustățile de bătrîn pe care le purta Malvina Calmanovici făceau pe Tom să suridă de mila bieteii femei. El se întreba dacă Li-Fung își lipește această po-doabă virilă în fiecare dimineață sau doarme cu dînsa. În același timp se gîndea la supliciul lui Harry, căruia, nu o dată, vîrfurile acestor mustăți străine îi va fi gîdilîat nările și-l va fi trezit din somn într-un strănut.

După două săptămîni de investigații, Tom Sincler știa tot ce trebuia să știe despre cabaretul favorit al americanilor.

Intregul imobil era închiriat de Harry Pickleston, care locuia în etajul al doilea.

Confortul cel mai modern, unit cu cele mai medievale ascunzători, trape, uși secrete, bolți subterane și camere de tortură, domnea în această casă, situată într-un cartier din cele mai evocatoare ale Parisului de altădată.

Vecinătatea legendarei catedrale, străzile înguste, cu nume vechi, Sena care se ramifica, cheiul Bourbon, casele istorice, insula plină de trecut, glasul lugubru al clopotelor — toate aceste note constituiau un concert impresionant, augur, ce e drept, dar din care nu lipsea un fior de emoție, vecină cu groaza.

Acolo își stabilise Harry Pickleston cartierul general; el cunoștea psihologia americanilor, care căutau Parisul vechi fie pe fruntea martirilor desfigurați ai bisericilor, fie în sinistrele închisori subterane din ulicioara Saint-Julien-le-Pauvre, la doi pași de „Taverna chineză“. Harry dăruise compatrioților săi ceea ce le trebuia: trecut, beție și mister.

Un canal — reproducerea exactă a celui ce se vărsa în Hudson — ducea în apele complice ale Senei rămășițele crimei — cât mai multe cadavre, cât mai puțin sânge. Sângele strigă, trădează, înspăimintă. Unde nu e sânge, parcă n-ar fi nici crimă. Cocaina îmbată, opiul adoarme. Apa leagănă, apa spală, apa tace.

În acel canal zăcea acum și Tom Sincler, așteptând să se săvârșească mascarada sinuciderii sale, pe un pod apropiat, ca să se ridice stăvilarul ce-i va da drumul în fluviu.

Detectivul fusese aruncat cam de la cinci metri înălțime. Apa creștea mereu sub el, în zgomote de

gilgii și sfișieri. De unde venea ? În primul moment, n-avea mai mult de un metru. Acum nu-i mai simțea fundul. Bun înotător, el se ținea la suprafață, în poziție aproape verticală.

Pipăind pereții, găsisese trei ziduri drepte, lunecoase. Al patrulea zid era însuși stăvilarul. Prin urmare, pe-acolo va fi aruncat în Sena. Tom Sincler își păstră toată luciditatea, tot singele rece. Lampa de buzunar n-o mai avea. Avea însă revolverul și portmoneul cu acte și bani. Mai avea un obiect cucerit în învălmășeala luptei, adineauri, dar acel obiect îi era tot atît de puțin folositor în momentele de față ca și revolverul, ca și banii.

Apa urma mereu, vuind. În momentul cînd va ajunge la tavan, se va ridica și zăgazul.

Tom Sincler își făcu bilanțul, se gîndi cu duioșie la Adelaïda Protopopovna, la tot ce lăsa în urmă și regreta, în primul rînd, că cei doi mizerabili vor continua să trăiască, în vreme ce el va servi de mîncare peștilor Senei.

Frînturi din viața lui de pîn-acum, momente pe care le uitase, de care abia își mai aducea aminte, se rostogoleau în întunericul umed ce vîjîia în jurul lui Tom.

O păsărică ciripea pe sîrma ghimpată a tranșeeilor, în prima zi a lui martie. Sub lampa familiară, într-un oraș departe, ardea cu flăcăriue violetă bu-dunca de Crăciun.

Cînd a mai văzut această dimineată de mai, plină de soare și de ciocîrlii ? Niciodată. Și, cu toate acestea, ea luminează în mintea lui cu miile de maci roșii înfloriți pe malul apcii... E amintirea unui cîntec din Novocercask, cel dintîi cîntec pe care l-a auzit din gura Adelaïdei Protopopovna, Baltazarovici.

Are impresia că e foarte mult de atunci, cu toate că n-au trecut decît cîteva săptămîni de la prima lor întîlnire. Mult mai recentă i se pare debarcarea la Bordeaux, cu cei trei sute de companioni veniți de peste ocean.

Erau numai tinerețe și voie bună toți, răspîndind în jurul lor rîsete, veselie, șuierături vitejești și optimism... O forță proaspătă, biruitoare... Își aducea aminte cum au schimbat odată interiorul trist al unei fete, smulgînd tapetele cenușii ale pereților și înlocuindu-le cu altele trandafirii. Pe fata aceea n-o cunoștea nimeni dintre ei, dar au văzut-o, cîteva zile în șir, ducînd o pîine lungă și un pachet mic în casa unde era o mamă bolnavă. Fata era mai palidă decît bolnava.

Din ziua aceea, s-a întipărit în mintea lui Tom ideea că o simplă culoare de tapet poate impresiona sufletul cuiva, îi poate trăda acest suflet.

Văduva bancherului Van Offen — una din cele patru persoane înecate în Sena — a fost suprimată, fără îndoială, de o rudă a bărbatului ei. Acel nepot care o moștenise îi părea foarte suspect. Ce căuta în tavernă? Ce vorbea misterios cu Wing-Taï-Pu, în cîteva rînduri, înainte de „sinuciderea“ văduvei? Fără îndoială, aranjase asasinatul împreună cu soții Pickleston.

Tom Sincler regreta că nu va putea lămuri misterul celorlalți trei înecați.

Imaginilor acestora se suprapuse figura jovială a unui conferențiar care cutreiera Statele Unite, cu un glob în formă de mandarină. Aceste amintiri, fără nici o legătură între ele, se alungau vertiginos. Într-o secundă, Tom Sincler vedea peisaje imense, luminate violent, auzea glasuri armonioase, mirosea

parfumuri vechi, cu frăgezimi necunoscute; tenebrele care îl înconjurau, poziția neverosimilă în care se menținea cu greu, în loc să ucidă orice senzații, colorau intens toate suvenirile care filmau, pline de viață și de relief, în aiurarea lui finală.

Dar apele care creșteau sub el nu mai dădeau răgaz lui Tom Sincler să se gândească aiurca. La o palmă deasupra capului său era tavanul. Peste câteva minute, nu va mai putea respira. Va muri asfixiat. Era firesc că omul din canal trebuie trimis în Sena mort gata, ca nu cumva să dea din mâini acolo și să iasă sub cerul liber. Acum detectivul plutea întins pe spate. Vîrful ghetelor îi atingeau plafonul, de care i se lovea și fruntea. Toate efortările lui trebuia să tindă numai ca să respire. Puținul aer ce mai rămăsese între lichid și boltă era înghițit cu lăcomie de valurile ce urcau. Tom simți că se duce. Apele se scurgeau acum cu un vuiet metalic dincolo de stăvilă: printr-un mic spațiu, din vîrful zăgazului, prisosul de apă trecea în Sena, ca să nu inunde subsolul. Toate erau perfect organizate. Aceasta fu ultima observație a detectivului, căci își pierdu cunoștința.

Ca o perdea ce se desface peste al treilea act al povestirii noastre, bariera compactă, care despărțea canalul de Sena, se despică și apele care duceau corpul lui Tom Sincler năvăliră impetuos, în vuiet de cascadă, în fluviul legendar.

CAPITOLUL XXVI

ÎN SALONUL CU LAMPIOANE

În vremea aceasta, sus, în salonul cu lampioane, se aprindeau luminile una câte una. Artiștii soseau

mai tirziu ca de obicei, din pricina furtunii. Soseau și unii clienți, destul de ciudați, pe care nu-i mai văzuse nimeni pe-acolo și-și găsiseră să petreacă tocmai în noaptea aceea torențială.

Erau îmbrăcați de seară, dar fracurile le păreau de împrumut, iar doamnele ce-i însoțeau, cu toate că li se adresau în limba engleză, nu păreau de loc americane.

Nu i-a fost prea greu șiretului Li-Fung sau voluminoasei lui soții, Murmur-de-Izvor, să observe ciudățenia oaspeților de astă-seară. Erau francezi toți și nu putea fi decât sau banda de tâlhari, despre care le vorbise detectivul asasinat, sau agenți de-ai lui Tom Sincler.

Ceremonios, Li-Fung se ducea de la masă la masă, urînd fiecărui client ceva în legătură cu veneratul Confucius; tot așa, Susur-de-Izvor, cu cel mai grațios suris, cu mâinile împreunate, se curba în fața scaunelor ocupate, urmată de doi chelneri pitici, cărorora le comanda să servească pe iluștrii musafiri cu cea mai amabilă și mai grabnică atenție.

Cu toate că surîsurile lor erau mai largi decât ori-cînd, Li-Fung și Wing-Taï-Pu nu prea călcau pe roze. Nările le fremătau, mâinile le tremurau și o mare grijă îi cuprinsese.

Dacă, într-adevăr, o bandă de pick-pokeți parizieni, cunoscîndu-le marea avere, venise să-i jefuiască ?...

— Am făcut noi bine suprimînd pe Tom Sincler ? Poate bietul băiat era sincer și voia să ne apere ! oftă Li-Fung.

Harry Pickleston însă, mai puțin sentimental decât soția lui, se felicita că scăpase de blestematul detectiv, care venise tocmai din New York după dînșii.

El susținea că cei șapte vizitatori — patru bărbați și trei femei — nu erau decît agenți de-ai lui Tom Sincler, hotărîți să asalteze „Taverna chineză“.

În amîndouă cazurile, nu era bine pentru cei doi bandiți.

Firește, în cazul cel mai rău, aveau o ușă secretă prin care să dispară, aveau și deghizamentele care să-i prefacă în cîteva minute într-o pașnică pereche burgheză. Nimic mai ușor decît să se facă nevăzuți și să plece din Paris pentru o vreme. Ei posedau o mică fermă lingă Fontenay-aux-Roses, unde se duceau cu tramvaiul duminica. Erau cunoscuți acolo ca niște americani de treabă și nimeni nu i-ar fi stînjinit, căci aveau acte în regulă, nu tulburau pe nimeni și ajutau foarte mult pe săracii preotului.

În vila modestă de la Fontenay-aux-Roses, țineau ascunsă o mică parte din averea lor, cîteva milioane de franci. Aveau și alte milioane, depuse la diferite bănci, sub alt nume. Puteau trăi în lux, nesupărați de nimeni, numai cu banii aceștia.

Dar, după cum marele industriaș american nu-și întrerupe activitatea oricîte miliarde ar avea, tot așa, soții Pickleston nu puteau renunța la cîștigurile fabuloase, la voluptatea emoțiilor procurate de viața lor criminală. Avuseseră perioade de calm, cînd se ascundeau și trăiau, neștiuți de nimeni, într-o localitate balneară, viață de rentieri bogați. Dar se plictiseau repede. După cîteva săptămîni de inactivitate, după ce Harry semăna flori noi în grădina vilci închiriate și-i preschimba tapetele odăilor, începeau să se plictisească.

Enervați, căutau prilej de ceartă; nu erau de acord în cel mai neînsemnat amănunt al vieții de toate zilele.

Numai în crimă se acordau cu frenczie. Fiecare ghicea gîndurile celuilalt, i le aplauda. Cînd erau departe unul de altul, procedau exact cum ar fi procedat celălalt, ca și cum celălalt i-ar fi transmis ordinele. După treizeci de ani de viață comună alcătuiau o singură ființă, încordată în același ritm, lucrînd după aceleași impulsioni, într-o armonie perfectă. Dar traiul tihnit nu le pria. Deveneau stîngaci și se certau la fiecare nou proiect, ca doi tineri în-surăței. Nu, hotărît! Viața de oameni cumsecade ar fi fost o moarte lentă pentru soții Pickleston.

Iată de ce, cu toate bogățiile fabuloase acumulate în bolta de sub canal, cu toate zecile de milioane puse în siguranță, cei doi bandiți americani nu puteau renunța la ticăloasa lor activitate.

De multe ori trăiseră frica de-a fi prinși. Astăseară, însă, tremurau mai mult decît oricînd. Erau pe pămînt străin, nu cunoșteau procedurile poliției franceze, nu bănuiau de unde și cum le poate veni lovitura.

Pentru moment, pericolul părea evitat. Dacă cei șapte clienți erau apași, n-aveau decît să jefuiască taverna, de la al șaselea etaj pînă la subsol. N-ar fi găsit mare lucru. Averile importante ședeau ascunse bine.

Dacă erau polițiști veniți să-i aresteze, puteau s-aștepte mult și bine : șeful lor se dusesese pe lumea cealaltă și tot planul de bătaie căzuse baltă.

Artiștii începeau să se producă. Un jaz javanez, compus din cinci muzicanți, își scăpăra fulgerele solare, căzînd din înălțimi de libertăți tropicale, în jalnice lamentații.

Era o melodie cînd pasionantă, cînd tînguitoare, ca un refren jalnic, obsedant, în acordurile de chitară

și ciocnirile sferelor de lemn lustruit ce le acompaniau.

Pe urmă veni rîndul lui Ochi-de-Vultur, șeful indian, care jongla cu pumnale și revolvere, împușcînd pumnalele din văzduh sau aruncînd cu pumnale în revolverele ce dansau.

Din chivăra acestui piele-roșie, smulsese Li-Fung pana de cocoș care trebuia să gîdile omușorul lui David Pickleston și să-l facă a reda pămîntului o citronadă grețoasă.

Cu mîinile împreunate pe piept sub mînecele kimonoului, patronii treceau pe la mese, zîmbind politicos, interesîndu-se dacă iluștrii oaspeți sînt mulțumiți: un excelent prilej să tragă cu urechea.

Îi intriga o masă unde se instalaseră doi domni și o doamnă. Unul din domni arăta o serie de fotografii celorlalți. Erau chipuri de ucigași și de victime.

— Ați băgat de seamă ce capete de criminali au oamenii asasinați? le spunea el în franțuzește.

Această observație a domnului care scotea copii fotografice păru absurdă lui Harry Pickleston; el trecu la altă masă.

Doi domni, unul cu mustața blondă, lăsată în jos, celălalt ras complet, încinseseră o discuție aprinsă... Chelnerii asistau la această polemică nedumeriți.

— Nu, domnule, nu, înțelegi? spunea, într-o perfectă franțuzească cel cu mustață. Dumneata poți să bei cît poțtești bere, limonadă, vin cu apă minerală, te privește. Mie nu-mi plac băuturile lungi!

Prin băuturi lungi, acel client original înțelegea tot ce se servește în pahare voluminoase; el nu admitea decît coniacul sau alte lichioruri, în cupe late de șampanie, pe care le umplea întîi cu gheață și apoi le golea.

— Am învățat asta la Berlin. Paharul în care torni coniacul trebuie să fie înghețat. Contactul cu cristallul rece face ca alcoolul să reacționeze și să emane arome și forțe inedite!

Acest amabil teoretician era la al șaptelea coniac și găsea că, de la miezul nopții în sus, nu trebuie consumate decît lucruri fine, sintetice, nu vulgara bere sau oranjadă, care te balonează cu inutil lichid, fără să „diamanteze“ creierul.

— Singurul rost al băuturii este să diamanteze inima și creierul, ceea ce nu vor face niciodată băuturile lungi! conchise domnul cu frac de împrumut.

Acest personaj putea să nu vorbească franțuzește și să nu aibă capul și verva galică și, totuși, Harry Pickleston ar fi jurat că nu e american, numai după voluptatea cu care-și prepara și comenta băutura.

Cocteilul, această criminală distrugere a oricărui parfum, printr-un amestec brutal de rachiuri, e o invenție americană. Iar Harry Pickleston, în calitatea lui de patron rafinat și de proaspăt parizian, se simțea la un etaj superior de civilizație decît compatrioții săi.

Se întreba însă dacă un polițist sau un apaș pot vorbi așa. Nu era lămurit ce fel de lume adăpostea în acea seară.

CAPITOLUL XXVII

AFORISME...

Îi părea foarte curios că nici unul din clienții săi obișnuiți nu-i trecuse pragul. Numai capete noi. De ce se deschide atît de rar ușa astă-seară? Din pri-

cina ploii ? Dar au mai fost furtuni și anul trecut, iar limuzinele bogaților săi caspați nu se topiseră sub potop. Puteau veni și-acum. Era ceva necurat la mijloc. Ușa se deschise din nou și doi domni, însoțiți de o doamnă, foarte eleganți cîteșitrei, intrară și luară loc la o masă. Ei nici nu mai găsiră util să vorbească englește, ci continuau, instalîndu-se, conversația din automobil.

Unul din domni spune :

— Toate sînt relative. E preferabil, de pildă, să fii diplomatul unei țări mici decît ambasador al Franței. Căci un reprezentant al unei asemenea țări poate avea norocul să fie trimis la Paris, în vreme ce ministrul Franței poate să nimerească cine știe unde !

Lui Harry Pickleston, grăbit să salute pe noii veniți, această concluzie îi păru tot atît de absurdă ca și teoria clientului cu fotografiile, care susținea că oamenii asasinați au capete de criminali.

Cînd cazi peste o convorbire la care n-ai luat parte, dialogul ți se pare stupid, tot așa după cum, la teatru, ajungînd la actul final, fără să cunoști restul piesei, toate personajele îți par demente.

Adevărul este că acei consumatori neobișnuiți, care lansau paradoxuri și teorii, vorbeau cu totul altceva și, numai la apropierea chinezilor, debitau aforisme, fără nici o legătură cu preocupările lor.

Agenți de siguranță, puși sub ordinele lui Tom Sincler, ei repetau fraze dictate de șeful lor ; estetul și filozoful de la Boston nu pierdea prilejul să-și amestece profesiunea de polițist cu observații și cugetări, contagiînd și pe subalternii săi.

El le demonstrase că pick-poketul american e complet năucit cînd aude lucruri care ies din sfera preocupărilor sale și că strălucirile spiritului îl buimă-

cesc așa cum oglinzile jucăușe ameteșc ciocîrlia și ți-o dau mai repede în mînă.

Polițiștii francezi îi executau întocmai recomandările, repetînd, spre dezolarea celor ce trăgeau cu urechea, fraze ca acestea :

— În fiecare an, catedrala Notre-Dame se scufundă în pămînt cu un milimetru. În fiecare mileniu, deci, cu un metru. Descreșterea credinței, însă, merge mai repede decît cufundarea materială a bisericii.

Sau :

— Francezii n-au decît o soluție în război : victoria. Ei nu-și pot permite luxul de a fi învinși, căci n-au unde să se retragă : îi pîndește oceanul.

Harry Pickleston se duse să tragă cu urechea la cele ce spunea singura pereche pe care n-o spionase pîn-acum, un domn și o doamnă, care semăna cu o actriță celebră de la Comedia Franceză.

— Scumpa mea, cînd îți spun că un strămoș al meu a fost frate cu Ludovic al XIV-lea, nu vreau nici să mă laud, nici să te epatez.

— Te cheamă Marchelli !... obiectă, surîzînd, frumoasa doamnă.

— Și pe Ludovic al XIV-lea tot Marchelli îl chema. Adevăratul suveran fusese confiscat de Mazarin, care i-a aplicat pe obraz o mască de fier. Marchelli, un tînăr italian, care semăna uimitor cu Ludovic, a fost instalat de cardinal pe tronul Franței. Celălalt n-ar fi îndeplinit opera vastă a Regelui Soare, căci era greoi, de-o inteligență mediocră. Acest Marchelli era fratele mai mic al străbunului meu și numai familia noastră cunoaște secretul Măștii de fier...

Strănepotul lui Marchelli își continuă teoria, în vreme ce Wing-Taï-Pu, adică Harry Pickleston, care credea că e vorba de Napoleon Bonaparte și pe care

istoria Franței nu-l interesa într-un mod excesiv, se depărtă de grup, ca să admire doi tineri dansatori, îmbrăcați în pijamale de argint. Aceștia mimau un fel de dans egiptean pe estradă.

Reflectoare colorate îi transformau când în vilvă-tăi de aur, când în flăcări de ametist. Femeia avea un nas micuț, ridicat în sus de toată drăgălășenia. Partenerul ei reflecta pe pomeții obrazului roșeața suspectă și tragică a ftizicilor.

Atenția tuturor era îndreptată asupra acestei perechi suple ; tinerii dansatori trebuiau să-și întoarcă pe dos îmbrăcămintea în timpul jocului de lumină, pentru ca la sfârșit să se găsească îmbrăcați în pijamale negre cu fireturi roșii. Ultima parte a dansului devenea satanică ; n-avea nici o legătură cu pozele egiptene de pîn-atunci, dar era tot așa de fermecătoare.

În timpul acestui număr, cei doi patroni o șterseră din cabaret, să pună ordine în celelalte încăperi ale imobilului.

Trebuiau avertizați jucătorii de cărți de la primul etaj.

Ajungînd în fața celor două uși, Li-Fung și Wing-Taï-Pu le găsiră păzite de doi energumeni care aveau înfățișarea clasică a agentului secret : o gambetă pe cap, mustața groasă, căzută și mînerul încovoiat al bastonului petrecut pe după braț. Felul cum se înțepeniseră în fața ușilor arăta că nu vor permite nimănui să treacă pragul.

Soții Pickleston pricepură că au de-a face cu oamenii lui Tom și nici nu încercară să intre. Apropiindu-se de ei, aruncară polițiștilor cîte un :

— Toate-s bune. Patronul recomandă atenție și răbdare.

— Circulați ! răspunse unul dintre cerberi, pe care această recomandare nu părea să-l intereseze în mod special.

La al doilea etaj, locuit de dînșii, nu era postat nici un agent. Căminul le era respectat.

Toate ușile celelalte însă erau păzite de cîte un polițist.

Soții Pickleston își mușcară buzele, foarte contrariați. În același timp, le venea să rîdă, gîndindu-se că acei detectivi puteau să aștepte mult și bine ordinele patronului lor, care în momentele acelea se rostogolea în apele grase ale Senei.

Cabaretul de jos era un pretext, căci afacerile cele bune soții Pickleston le făceau în apartamentele superioare ale imobilului, pline de morfinomani, jucători de cărți și membri importanți ai coloniilor străine, care petreceau în orgii și luxură, fără să se cunoască între ei. Cum acești vizitatori erau recrutați din lumea cea mai selectă, buduarele extrem de elegante, de toate stilurile, aveau mare căutare. Femei goale, cu o simplă mască de mătase neagră, se ofereau necunoscuților.

Mîinile lor fine și pielea delicată arătau proveniența lor alcaasă. Fiorul de-a se bănuî, de-a ghici în partener pe vecinul de masă de la recepția cutărei ambasade le sporea voluptatea ofrandei.

Saloane persane comunicau cu alcovuri venețiene sau fumătorii japoneze ; luminile erau foarte discrete, și-n penumbra parfumată lungeau corpuri sculpturale, fantome de grație și perversitate, căzînd pe divanuri moi, rostogolindu-se pe perini înalte și adînci.

Servante scunde, îmbrăcate ca-n Extremul Orient, alergau de colo pînă colo, cu picioarele de vată, oferind băuturi reci, alcooluri amestecate, fructe exotice

sau pipe de opiu zecilor de clienți, care nu se cunoșteau între ei și nici nu voiau să se cunoască a doua zi.

Un observator atent ar fi recunoscut în acea blondă înaltă pe soția cutărui diplomat suedez... Tânărul acela brun, pentru care se luptau două micuțe englezoaice, era un fericit moștenitor din sud-estul Europei, iar majoritatea preoților și preteselor acestor ceremonii păgîne o alcătuiau bogătașii din Statele Unite, proaspăt debarcați la Paris.

Toată această lume rămăsese de peste zi în casa lui Li-Fung... Furtună violentă, cu fulgere care se strecurau printre perdelele lăsate, provocase o nouă intensitate, o frenezie barbară printre fericii prizonieri, printre femeile care n-aveau de dat socoteală nimănui.

Un astrolog persan, o cărturăreasă italiană, un vrăjitor japonez, un grafolog turc erau motivul pentru care urcau fericii acestui pămînt scările cu covoare groase la casa cu balauri. Și toți acei magicieni de contrabandă își primeau oaspeții cu amabilitate și grații orientale, îi opreau la masă, le ofereau libații... Formele erau salvate !

CAPITOLUL XXVIII

POVESTEA „MYOSOTIS“-ULUI

Cunoscînd toate acestea, bietul Tom Sincler nu se putuse opri de-a filozofa :

— Iată elita societății trăind în desfrîu și ticăloșie, în vreme ce jos, sărmanele dansatoare, care muncesc onest pentru existență, sînt socotite în marginea societății.

Și această constatare îi sporea dragostea pentru Adelaida Protopopovna Baltazarovici, fecioara castă, nevoită să trăiască din pîinea tavernelor, cîntînd după miezul nopții, spre amuzamentul bogătașilor beți.

Cu toată experiența lui și umorul, dacă nu sarcasmul cu care privea înfățișările lumii, Tom Sincler rămăsese un sentimental. Lirismul său, dragostea pentru umanitate îi dictau reflexii care unui sceptic i-ar fi părut locuri comune, naive refrenuri puerile.

Tom Sincler înnobila aceste constatări prin convingerea cu care apăra cauzele drepte, cu acea candoare a americanului de veche și sănătoasă educație.

În vreme ce un om ca el — nedreptate a destinului — era o simplă jucărie în voia valurilor, doi mizerabili, de teapa soților Pickleston, jubilau, știind că toată acea înscenare fastuoasă a detectivului va rămîne fără nici un rezultat și ei își vor continua viața de crime, netulburați de nimeni.

Într-adevăr, agenții postați la mese sub formă de consumatori consultau ceasornicul la fiecare cinci minute, mirați că nu sosește nici un ordin, că semnalul de atac nu pornește.

Ei își aruncau peste mese priviri întrebătoare ; ceilalți ridicau din umeri, gest care nu trecea neabăgat în seamă de Li-Fung și Wing-Taï-Pu, zisă Murmur-de-Izvor.

După ce surîseră cu subînțeleșuri fiecărui polițist postat la etajele de sus și le aruncară cîte un fatidic : „Toate-s bune. Patronul recomandă atenție și răbdare !“, cei doi falși chinezi se asigurară că bolta subterană, rezervată unei fugi precipitate, avea ușa de scăpare deschisă și costumele de burghezi erau la locul lor. La cel dintîi pericol — pericol, de altfel,

evaporat prin dispariția lui Tom Sincler — ei erau gata să-și ia tălpășița.

Iată-i liniștiți, supraveghind bunul serviciu, urmărind, cu părințească dragoste și admirație, producțiile artiștilor.

Acum era rîndul a trei girls, trei adolescente suple și grațioase, care cîntau, dansau și mimau un fel de scheci comic : Gaby, Daisy și Dorothy. Costumele lor cîovnești, cu jobene, ochelari și bastoane, cu pantofi à la Charlot, scoteau și mai mult în evidență tinerețea corpului și drăgălășia copilărească a mișcărilor.

O salvă de aplauze a puținilor consumatori și a camarazilor le sublinie succesul.

Cei trei ultimi veniți rugară pe patron să poștească la masa lor pe una din dansatoare, Miss Dorothy.

Li-Fung, cu cel mai umil suris pe buze, răspunse că nu e obiceiul ca artistele „Tavernei chineze“ să ia loc cu clienții, dar fiindcă iluștrii oaspeți sînt însoțiți de o doamnă atît de distinsă, va ruga pe domnișoara să zică „bună seara“ amabililor și prea veneraților gentlemen.

Miss Dorothy sosi surizătoare, strînse mîinile ce i se întindeau și se așeză între cei doi domni, avînd în față pe eleganta doamnă.

- Vorbiți franțuzește ? o-ntrebă unul din domni.

- Desigur, răspunse Miss Dorothy rîzînd. Sînt pariziană... nici nu mă cheamă așa...

--- Te numești Marion Albert !... zise al doilea domn, spre marea mirare a dansatoarei.

- De unde știți ? întrebă dînsa.

--- Domnii sînt de la poliție, domnișoară, și-am dorî să ne dai unele informații ! o lămuri cu un suris prietenesc distinsa persoană care însoțea pe oa-

menii în frac. Te rog continuă să surizi, bea șampanie și nu părea emoționată !

— Și, mai ales, adăugă cel care-i cunoștea numele, trebuie să ne spui tot ce știi și numai lucruri adevărate.

— E-n interesul dumitale, în interesul general.

Miss Dorothy păli, începu să tremure, rotindu-și ochii în toate părțile. Avea o privire rătăcită, ca și cum căuta zadarnic sprijinul cuiva.

— Te rog să surizi !... o îndemnă însoțitoarea celor doi polițiști. Mai bea... Așa !... Nu trebuie să fii contrariată !...

— Ce doriți să vă spun ?

— Te numești Marion Albert, pari de douăzeci de ani — complimentele mele ! — dar ai douăzeci și opt ! zise primul domn.

Convorbirea continua ; cîteșitrele persoanele din slujba poliției aruncau întrebări lui Miss Dorothy, care răspundea prompt. Emoția contactului brusc cu acei oameni îi trecuse. Își recăpătase tot singele rece; se întreba, numai, ce vor să afle de la dînsa ?

— De cîtă vreme ești dansatoare la cabaretul lui Li-Fung ?

— De anul trecut, din ianuarie, cînd a deschis „Taverna chineză“.

— Pardon... dansezi la el de trei ani ! o corijă severul inchiizitor.

— A, da, la New York. Știați și asta !

— Știm tot ce nu vrei să ne spui.

— M-ați întrebat de cînd dansez la cabaret, nu m-ați întrebat de cînd îl cunosc pe Li-Fung !... replică Miss Dorothy, hotărîtă să țină piept polițiștilor.

— Cum l-ai cunoscut pe Li-Fung ?

— Printr-un impresar. Eram o trupă de șase artiști parizieni în turneu prin Statele Unite.

— Ai fost angajată numai dumneata ?

— Împreună cu partenerul meu.

— Cellino ?

— Nu. Celălalt. Pe Cellino l-am cunoscut la Paris anul trecut.

— În afară de numerele de dans, pe care le executai seara la „Taverna chineză“ din New York, mai aveai vreo ocupație ?

— Da, fiindcă gajul oferit de Li-Fung nu era prea mare.

— Ce făceai ?

— Eram dactilografă la un lustragiu de ghete.

— Bobby Hamilton

— Exact.

— Cum se face că dumneata, franceză de origine, puteai să scrii la mașină-n limba engleză ?

— Înainte de a pleca în Statele Unite, am învățat cîțiva ani și m-am perfecționat la New York.

— Cum l-ai cunoscut pe viitorul dumatăle patron ?

— Mi-a lustruit pantofii pe-o zi de ploaie la intrarea metropolitanului, lângă Franklin-Square. Eram cu o prietenă, căreia mă plîngeam că n-am ce face ziua și că aș lucra bucuros la un birou de copiat acte. Bobby Hamilton, care n-ajunsese încă regele cremelor de ghete, tocmai își experimenta invenția și avea nevoie de cineva care să-i scrie prospecte și să-i țină corespondența. Mi-a propus să mă ia secretară. Condițiile le-am discutat între un pantof și celălalt. Când a terminat de lustruit, eram angajata lui.

Scriam toată ziua reclame, formule, cereri de bani pentru reușita invenției, propuneri adresate diferitelor fabrici de produse similare. Trăiam numai prin-

tre uleiuri, prafuri negre, grăsimi și tot felul de substanțe minerale și vegetale. Ieșeam de acolo cu nasul negru... Dar nu știu dacă toată povestea asta vă interesează !

— Foarte mult !... Te rog, continuă !...

— Eu, drept să vă spun, nu prea credeam în invenția lui Bobby. Nici astăzi n-aș putea spune de ce este mai bună crema lui decât altele. El mi-a explicat că vâscul ideal e dator să dea o strălucire de lac tuturor încălțămintelor, dar că această strălucire nu trebuie să dureze mai multe zile, ci după câteva ore să se descompună, ca să fie nevoie de un lustru nou. Produse similare există în comerț, dar, fiind lucrate din material scump, costă mult. Bobby voia să inventeze ceva ieftin, care să strălucească, să ia ochii, dar să treacă repede și să se consume mult. El susținea că generației actuale nu-i place un lucru bun, scump și durabil, ci preferă noutatea, chiar în mediocritate, dar strălucitoare. Un cetățean al metropolelor trebuie să-și văcsuiască ghetetele cât mai des, îmi explica stăpînul meu ; este o necesitate a nervilor biciuiți de grijile și oboseala marilor orașe. Scaunul lustrăgiului e singurul repaus adevărat, complet, — în goana vieții ; el unește destinderea nervilor cu senzația plăcută pe care o dau periile și peticul de catifea, luncînd pe un picior obosit și pe care-l descongестionează.

— Se pare că patronul dumitale se îndrăgostise de dumneata ?

— Foarte mult. M-a cerut chiar de nevastă. I-am rîs în nas. I-am spus că n-am să mă mărit cu un biet lustrăgiu. El m-a asigurat că, pînă într-un an, va deveni miliardar. Într-adevăr, intrînd în raporturi cu vestitul savant Fenimore Preston, rivalul lui Edison,

și-a pus invenția la punct și-a început să cîștige. În vremea aceasta, contractul meu cu Li-Fung a expirat și-am părăsit New Yorkul.

— La New York, sau la Paris ai constatat că Li-Fung nu este bărbat ?

— Nu-nțeleg...

— Precum bine știi, stăpînul acestui local e o femeie deghizată. Într-o seară, venind mai devreme la cabaret, una din camaradele dumitale a remarcat că patronul „Tavernei chineze“ avea numai o jumătate de mustață. Pe cealaltă n-o lipise încă ! Aș vrea să știu dacă dumneata ai aflat lucrul acesta de curînd, sau îl știai de la New York ?

Miss Dorothy păru foarte curioasă de această întrebare.

— Cine v-a spus ? întrebă dînsa.

— Aceeași persoană căreia v-ați spovedit și care constatasese la rîndul ei...

— Că Wing-Taî-Pu are sinii falși și că nu e femeie...

— Exact ! completă primul detectiv.

— Nu știam că prietenele mele de cabaret au legături cu poliția !

— Nu-i nevoie să aibă legături cu poliția, ca să știm totul. Așadar, răspunde, te rog, la întrebare : de cînd știi că Li-Fung nu e chinez și că este o femeie deghizată ?

— Am aflat la Paris, acum cîteva zile, întîmplător.

— Ce părere ai despre această scamatorie ? o iscodi doamna elegantă, cu un aer bănuitor.

Ușor jignită, dansatoarea nu-și pierdu cumpătul.

— Mi-e absolut indiferent, răspunse dînsa. N-am să mă ocup nici de dantura, nici de mustățile patro-

nului meu, după cum nici el n-are să se amestece dacă îmi oxigenez părul sau dacă am o fosă de cauciuc !

Brava pariziană, care era Marion, își regăsea verva și familiaritatea copilăriei din Montmartre și începu să servească polițiștilor expresii de cea mai pură savoare suburbană. Dar detectivii sau comisarii aceia, împreună cu agenta care-i întovărășea, nu prea păreau că gustă vocabularul invitatei lor.

— Să revenim la chestie ! Ne interesează domnul Bobby Hamilton ! interveni, cu oarecare severitate, cel care tăcuse mai mult. Domnul Bobby Hamilton a venit la Paris anul trecut.

— Da. Vedea Parisul întâia oară.

— Venea pentru dumneata ?

— Așa am crezut și eu la început. M-a găsit din prima scară în taverna lui Li-Fung. Am stat de vorbă o mulțime la masa de colo. Ne-aduceam aminte de scrisorile, de prospectele bătute la mașină în camera cu funingine din New York. El regreta că n-am vrut să-l iau de bărbat ; m-ar fi făcut cea mai fericită dintre femei. I-am răspuns că vremea nu e pierdută. Mi-a obiectat că bietul lustragiu ar fi revoltat văzînd că miliardarul acceptă ofensa și nu plătește cu dispreț refuzul meu de odinioară. Aceasta nu l-a împiedicat să vină mai în fiecare noapte aici. Începea să mă iubească din nou. Eram sigură că-n câteva zile îmi va cere iarăși mîna. Dar n-a fost așa. I-a plăcut alta. O camaradă.

— Ida Fredson.

— Da. Arlette Leblond. S-a însurat cu dînsa. A făcut-o miliardară, iar eu, tovarășa de suferință, am rămas o simplă dansatoare.

— Și de aceea, acum zece ore, ai dus-o pe buna

dumitale prietenă la un fachir, care nu e altul decât partenerul dumitale, Cellino ! Ai vrut s-o compromiți, s-o desparți de regele „Myosotis“-ului, să te măriți cu el !

— Nu-i adevărat ! ripostă Miss Dorothy, văzînd că a căzut în cursă.

— Tăgăduiești că dumneata ești cea care l-ai informat pe Eoby Hamilton ?... Nu i-ai trimis dumneata scrisori anonime, nu l-ai vestit la telefon că doamna Hamilton are un amant ?

Marion Albalet își lăsă privirea... Ochii i se umeziră. Își mușcă șervetul, începu să tremure, voi să se scoale de la masă, gata să plîngă.

— Dar nu-nțeleg ce-aveți cu mine ! protestă dînsa, printre lacrimi.

Amabila societate își dădu seama că mersese prea departe. În definitiv, acea pensionară a lui Li-Fung nu era bănuită de nimic : n-avea nici un rost s-o interogheze ca pe-o complice a banditului.

— Nu fi supărată, o mîngîie femeia-detectiv. N-o să-ți facem nimic. Viața dumitale sentimentală te privește ! Am vrut să știm dacă-l cunoști pe Li-Fung ca fals chinez de-aici sau de la New York. Văd că n-ai altfel de legături cu el. Haide, nu fi supărată... Așa sînt polițiștii : cam brutali, dar au inimă bună. Stai colea. Poftim : mai bea o cupă... înviorează-te și nu spune nimănui ce-ai vorbit cu noi... Ne-am înțeles ?

Miss Dorothy nu se lăsă rugată... Își tamponă ochii ușor, cu o batistă mare cît o marcă poștală, își pudră nasul și se așeză iar, privindu-și companionii într-un suris.

Sorbi două pahare de șampanie, uită întrebările indiscrete de pîn-acum și începu să se învioreze.

În mintea ei, amintirile dactilografei de la New York, catalogînd corespondența unui biet ceruitor al ghetelor trecătorilor, se împleteau cu visuri trandafirii. O aștepta un viitor strălucit alături de un miliardar. Nu se putea altfel.

Știa că-n fundul inimii, Bobby Hamilton o iubește tot pe dînsa. Nu se uită așa de ușor o dragoste din vremea sărăciei ! În orice caz, despărțit de Ida, nu s-ar fi gîndit să ia altă femeie. Era foarte înamorat de actuala lui soție, bineînțeles, dar se însurase cu Arlette Leblond mai mult ca s-o întărească pe Dorothy, să răzbune refuzul ei de odinioară...

În vreme ce comesenii își roteau privirile prin sală, ca să fie în curent cu tot ce se petrecea, Marion Albalet ronțăia migdale sărate și-și spunea :

„E adevărat, n-am încă treizeci de ani și abia par de douăzeci. Dar viața aceasta de noapte nu mai poate dura. Nu văd cum am să scap de mizerie. Prea multe griji, prea multă muncă și prea puține satisfacții.

Cu ceea ce-mi plătește Li-Fung sau orice alt patron, n-am să agonisesc avere niciodată... Niciodată nu voi avea coliere de perle, palatul și limuzina Arlettei. Eu m-aș mulțumi cu mai puțin. Nu sînt pretențioasă. Nu i-aș cere lui Bobby atîtea sacrificii cum a făcut cealaltă.

Pentru dînsa, Bobby s-a mutat la Paris, neglijîndu-și afacerile din America. Eu am să-i propun să ne reîntoarcem la New York și va fi fericit... Am să fiu o soție ideală. N-am să-l înșel niciodată. Nici la fahiri n-am să mă duc. Oare ce s-o fi întîmplat azi în apartamentul lui Jim Parker ? Mor de curiozitate !

Numai de-ar fi reușit cursa, numai de-ar fi prins-o cu Cellino !

Cellino trebuia să fie de mult aici și nu-l văd.

De ce n-o fi venit pîn-acum ? Sînt foarte nerăbdătoare !

Astă-scară nu mi-am făcut dansul cu el. Dar dacă o fi arestat, poate asasinat ? Tare aș fi curioasă să știu ce cadou de nuntă o să îmi facă Bobby ? !"

Frazele acestea se amestecau în mintea cam înclăcită a partenerei lui Allen Preston, zis Jim Parker, zis Cellino. Frumoasa Marion era transportată. O agitație plăcută, aproape dureroasă, o stăpînea.

Întrebările polițiștilor îi readuseră aminte viața ei de pe malurile Hudsonului, îi dădură nostalgia orașului bogat, puternic în frumusețea lui, unde fusese o biată lucrătoare și pe care voia să-l supună acum. Va face parte și dînsa din cele patru sute de familii domnitoare ale Metropolei, se va duce la Miami, va veni în luna iunie la Paris, să vadă cum dansează altele, iar dînsa să le ofere șampanie, cu un aer protector, dar foarte amabil.

Cele cîteva pahare băute îi deschiseră o mare poftă de a lupta, de a învinge. Destinul ei nu putea să se încheie în acea tavernă sau în cine știe ce cabaret din Montmartre, din provincie sau din străinătate. Știa dînsa de la camarade mai bătrîne ce înseamnă exilul în localuri de a doua mînă la Paris, sau variețeurile de la Dijon, Berna, Seghedin, Galați, Smirna, Bombay, sau Alger ! Se scutura de ele ca de-o amintire postumă.

Printre lampioanele verzi și roșii ale tavernei, printre balaurii imprimați pe ziduri sau brodați pe șaluri, printre prințesele pictate pe lacul paravanelor, zburau numai cutii de cremă „Myosotis“, ca niște mari monede de argint. Nici un impresar, nici o cameră de hotel, nici o cabină de music-hall, nici un

buchet cu flori de hîrtie. Numai cutii de vacs, în stoluri de porumbei albi, cu interiorul negru.

Pe capacul acestor milioane de cutii, era reprodus chipul lui Bobby Hamilton ; pe partea cealaltă, se răsfața acum profilul ei, al lui Marion Albalet, soția miliardarului. Aceasta era prima viziune a fericirii de mîine și Miss Dorothy n-o putea alunga, n-o putea înlocui cu alta.

Cupletele pe care le spunea acum un șansonetist celebru i se păreau că n-au decît o rimă, un refren : „Myosotis“...

Miss Dorothy plutea în al nouălea Paradis. Cu-vîntul paradis rima și el cu „Myosotis“. Iar publicul striga : Bis ! Altă rimă... De bună seamă, norocul îi surîdea !

CAPITOLUL XXIX

AL TREILEA KIMONOU ÎNSTELAT

Dar, pe măsură ce tînăra dansatoare devenea mai veselă, mai optimistă, fețele polițiștilor începeau să exprime o oarecare îngrijorare. Ceva suspect se petrecea... În loc de focuri de revolver, stingeri de lumină, strigăte, panică și arestări senzaționale, în cabaret plutea o inactivitate ciudată. Ar fi vrut să facă ceva și nu știau ce, fiindcă nu le venea nici un ordin.

Poate că enervarea, incertitudinea lor provocase interrogatoriul dansatoarei ; ca să-și mai canalizeze emoțiile, chemaseră ei pe Marion Albalet, copleșind-o cu întrebări. La rîndul lor, ei se întrebau acum : Unde e șeful ? De ce nu le face nici un semn ?

Sferturile de oră treceau fără ca vreun eveniment

să survină. Artiștii se perindau pe estradă în indiferența generală.

Înșiși Li-Fung și cu Murmur-de-Izvor erau contrariați de faptul că nu se întâmplă nimic. Se pregătiseră de luptă și acest armistițiu li se părea straniu.

Cei doi aprigi tîlhari, amenințați dintr-un moment într-altul să-și piardă averea, libertatea, viața, erau supărați acum de faptul că n-au destui clienți. Cu toate că marile lor cîștiguri nu proveneau din consumații — cabaretul era un pretext — ei sufereau că taverna nu era plină ca de obicei de americani risipitori. În loc să curgă șampania în valuri, toată lumea se mulțumea cu o limenadă, cu o sticlă de bere.

Numai la o singură masă se goliseră cîteva butelii de șampanie, un singur client băuse douăsprezece coniacuri. Ceilalți ocupau locuri fără să-și repete comenzile.

Falșii chinczi socoteau că nici măcar un sfert din trupă nu putea fi plătită cu ceea ce se consumase în seara aceea. Iată marea lor preocupare în aceste momente de pregătiri misterioase.

Un gest făcut de la o masă la alta — o întrebare din ochi, un răspuns din umeri — îi aduse la realitatea imediată. Polițiștii începeau să se impacienteze. Întîrzierea lui Tom Sincler devenea suspectă. Lucrul acesta îl înțeleseră bandiții în aceeași secundă. Fără să-și fi comunicat gîndurile, își dădeau seama de îngrijorarea agenților de siguranță. Era deci momentul ca Li-Fung și Wing-Taï-Pu să le potolească nerăbdarea... Trebuia să li se mai astîmpere din zel și din impaciență.

Detectivul spusese probabil ajutoarelor sale că va apărea îmbrăcat într-un kimonou albastru, cu stele

albe, ca fahir. Prin urmare, fahirul trebuia introdus numaidecît în scenă, indiferent cine era.

Wing-Taï-Pu mai dădu o raită printre mese, apoi se strecură într-una din camerele tavernei, alături de cea în care se deghizase Tom Sincler în astrolog și Boby Hamilton cu David în marinari.

Acolo aștepta Me-Ky, unul din numeroșii servitori-complici ai bandiților. Îmbrăcat în kimonou, cu chivăra pe cap, cu bagheta în mînă și cu ochelarii de stele pe nas, el avea exact înfățișarea lui Tom Sincler, copiată după Jim Parker. Era, poate, mai mic decît detectivul, dar cum astrologii au obiceiul să meargă pe vine, confuzia era ușoară.

Li-Fung veni și dinsul. Soții Pickleston îl sfătuiau pe Me-Ky cum să procedeze.

— Bagă de seamă. N-ai să scoți nici o vorbă. Oricine ți-ar vorbi, nu răspunzi. Dai din cap, faci orice gest, dar nu scoți nici un cuvînt. Chiar dacă-ți vorbește unul din noi, n-ai să răspunzi decît prin semne. Fii gata !...

Precedați de Me-Ky, patronii intrară cu solemnităte în cabaret.

Li-Fung se urcă pe scenă și, cu vocea lui pițigăiată, anunță :

— Prea onorată societate, avem plăcerea să vă prezentăm pe domnul profesor Rama-Vișnu-Crișna-Muti, celebrul fahir, președintele Academiei de Magnetism din Calcuta.

Ilustrul oaspe e angajat de noi cu sacrificii colosale pentru o lună. Începînd de mîine seară, Rama-Vișnu-Crișna-Muti va începe ședințele sale de sugestie, hipnotism, citirea gîndului și ghicirea viitorului ! Vă rugăm să poftiți și mîine !

Me-Ky dădea din cap, mulțumind aplauzelor.

Apoi își luă locul într-un colț retras al estradei, cit mai în umbră.

Polițiștii care populau taverna respirară ușurați.

În sfârșit, șeful lor își făcuse apariția. Erau liniștiți.

Unul din ei mai ceru o sticlă de bere, altul bău al treisprezecelea coniac. Trei limonade și o sticlă de șampanie mai fură comandate, în izbucnirea jazzului javanez, care-și relua barbarele lamente, în acorduri de chitară și ciocniri de sfere lustruite.

Soții Pickleston se așezară pe scaune, aruncînd priviri piezișe asupra celor din sală. Apariția fachi-rului își făcuse efectul. Oamenii poliției erau liniștiți. Dar nu mai erau liniștiți acum patronii.

— Nu știu dacă am făcut bine ce-am făcut, spuse Li-Fung lui Wing-Taï-Pu.

— Ba am făcut foarte bine! răspunse Harry Pickleston, examinînd ținuta lui Me-Ky. Are aproape aceeași statură ca Tom Sincler... Dacă stă pe scaun nemișcat, în umbră, n-o să-l deosebească nimeni.

— Dar dacă s-o băga de seamă că e altul?

— Imposibil.

— Crezi că ceilalți polițiști n-o să remarce că omul din kimonou nu e Tom? Ce-o să le răspundem cînd ne-or întreba?

— Femeia tot femeie! Proastă și fricoasă! Degeaba își schimbă glasul, degeaba își lipește mustați, degeaba se îmbracă bărbătește, că minte la cap n-o să-i vină!

— Chiar dacă aș fi bărbat și tu ai fi femeie, scumpul meu Harry, cred că rău am făcut omorîndu-l...

— Unde vezi răul?

— Tom a fost la noi. S-a dat cinstit pe față. To-varășii lui știu că a intrat aici. N-o să li se pară suspect că a dispărut ?

— Un detectiv apare și dispare, asta e meseria lui.

— Dar mîine, cînd s-o găsi cadavrul în Sena ?

— O să se creadă că s-a sinucis, ca și ceilalți...

— Dar nu uita că ceilalți n-aveau nici o rană. Lui Tom, noi i-am înfipt un cuțit între umeri... Tom e polițist. Se va vedea că a fost asasinat. Se va ști că a fost peste noapte la noi. Anchetă. Percheziții. Ce ne facem ?

— Mă plictisești ! răspunse Harry, pe care observațiile soției sale îl puneau pe gînduri. Nu voia însă să pară îngrijorat.

Malvina continua să se lamenteze :

— Dar dacă bietul Sincler spunea adevărul ? Dacă sîntem amenințați de-o bandă ?

— Nu văd nici o mutră suspectă în sală. Numai capete de polițiști. Ei or să ne păzească ! Dar îți spun eu : nu se gîndește nimeni să ne atace.

— Ce interes ai avut să-l suprimi ?

— Copoiul ăsta ne-a dat de urmă. Pe noi a venit să ne aresteze, nu pick-pockeții. N-ai văzut cum ne trăgea de limbă, să ne prindă ? Dar nici eu nu m-am lăsat ! Noapte bună în canalul gentilomilor, stimate domnule inspector ! Bine că nu ne-a luat cheile. Ia dă-le-neoace ! !

Li-Fung se căută în buzunare, dar nu găsi ce căuta. Începu să se scarpine în cap.

— Ei drăcia dracului !

— Ce este ?

— Stai că nu le găsesc.

— Nu se poate !

— Parcă ți le-am dat !

— Nu mi le-ai dat !
— Atunci le-am dat lui Tom Sincler, adineauri...
— Ți le-a înapoiat. Ți-a spus : „Păstrează-le, am să ți le cer mai târziu“.
— Așa e ! Unde le-oi fi pus ? Ei, drăcia dracului !
— Trebuie să le găsim... Altminteri, sîntem pierduți !

— Poate mi-au căzut în vălmășala luptei cu Tom. Da, da, am auzit pe întuneric un zgomot de chei... Am impresia chiar că însuși Tom m-a căutat în buzunare și mi le-a luat pe cînd mă luptam cu el.

— Ești de o tîmpenie fără pereche și-am să te dau dracului ! izbucni Murmur-de-Izvor.

— Decît să mă faci tîmpită, mai bine vino jos să căutăm cheile. Ia-l și pe Lai-Wo, să ne întoarcă apa, să golim canalul. Poate să fi căzut acolo !

Wing-Taï-Pu făcu semn unuia dintre chelnerii în kimonou, care luase parte la asasinarea lui Tom Sincler.

Cîteșitrei coborîră iarăși scara întunecată, aprinzînd de rîndul acesta becuri violente. Iată-i căutînd cheile, iată-i manevrînd trapa care fugise de sub picioarele poliștului și-l aruncase în gîrla subterană.

Dar toate cercetările le fură de prisos. Lanțul cu chei dispăruse !

Ei răsuciră trei roți de alamă, care opreau apa să se mai scurgă în subterană, apoi a patra roată, care întorcea cursul apei. Ridicînd un capac greu, începură să coboare pe o scăriică de fier în marele puț întunecos, unde se zbătuse Sincler.

Din acea sală subterană boltită, se mai desfăceau două coridoare. Unul ducea tot în fluviu și putea servi ca ascunzătoare sau canal de scurgere, după nevoie,

Pe acolo, cei doi tîlhari puteau să se arunce în Sena, într-o fugă precipitată. În cazul acesta însă, n-ar fi putut să-și salveze decît viața și libertatea. Nu puteau lua nimic cu dînșii. Al doilea coridor pornea în direcție contrară, sub imobil și răspundea într-o stradă lăturalnică. La capătul aceluia coridor într-un dulap invizibil, practicat în perete, își țineau ei deghizamentele de burghezi, precum și un teanc de bilete de bancă și o valiză ieftină, veche, plină de bijuterii. Așteptară pe trepte pînă cînd ultimele șuvoaie de apă se scurseră în al doilea canal.

Aprinseră alte becuri și începură să caute pe cimentul umed, vîscos; pereții erau reci, înrouați, strălucind în boabe de mercur... În acel loc, cu cîteva zeci de minute înainte, plutise Tom Sincler, la înălțimea celor cinci metri plini cu apă.

Iar soții Pickleston și cu Lai-Wo căutau în canalul vid de lichid, dar plin de fiorii morții, de-o tăcere mucedă și înghețată.

În pardoseala de beton, la mijloc, iată un capac de fier. Acolo era o altă deschizătură și altă scară de fier cobora, ducînd în catacombele pline de comori. Undeva, aproape, s-auzeau vuiete și căderi înăbușite de ape subterane. Iar cei trei complici căutau mereu...

CAPITOLUL XXX

TREI MARINARI

În vreme aceasta, sus, în tavernă, cînta Sonia.

Cînta o romanță veche, de pe malurile Donului, înflorit cu maci enormi și cu floare de neghină.

O tristețe imensă, o mare nostalgie se desprindeau din cuvintele pe care ceilalți nu le-nțelegeau, din melodia languroasă și profundă, plină de infinitul stepei.

Sonia, a cărei lipsă n-o remarcase nimeni pîn-a-cum — întîrzierea ei fusese datorită, fără îndoială, ploii — venise de cîteva minute numai și se îmbrăcase repede în cabina rezervată artiștilor. O salvă de aplauze sublinie finalul cîntecului favorit.

Acastă salvă de aplauze fu subliniată la rîndul ei de intrarea zgomotoasă și aplauzele a trei marinari beți, care năvăleau în elegantul cabaret chinez ca într-o simplă cîrciumă de port.

Ei cîntau, acompaniindu-se cu palmele :

Trei marinari

Trei veseli marinari

Băieți de chef și viață.

S-au întîlnit

S-au împrietenit

La Nijni-Novgorod, în piață...

Toată lumea — clienți, artiști, chelneri — rămase surprinsă de această invazie. Servitorii nu știau cum să procedeze cu intrușii, fiindcă patronii nu erau acolo. Să le ofere scaune ? Să-i dea pe ușă afară ? Să-i servească ? Să nu-i servească ? Întîia oară se întîmpla ca oameni din popor să intre în tavernă, crezînd probabil că e un local pentru ei.

— Bravo, bravissimo !... strigă unul din marinari, care nu era altul decît Bobby Hamilton.

— Bravissimo ! Să mai cînte o dată !... întări al doilea, David Pickleston.

Iar al treilea, mai beat și mai vorbăreț decît ceilalți, voia să se producă și el. Se urcă pe estradă și

vorbi într-o franțuzească ciudată, cu accent breton. (Ceilalți doi vorbiseră englezește.)

— Și eu am să cînt cu Adelaida Protopopovna Baltazarovici ! Cîntecul acesta l-am auzit pe Volga și pe Don, l-am adus în Europa... Eu l-am adus în Europa ! Acum am să-l duc în America și-n Australia, plus în Argentina și Mexico !

— Să ni se dea băutură ! strigau, din fund, ceilalți doi intruși.

Un mic consiliu al numeroșilor chelneri chinezi hotări că patronii s-ar supăra găsindu-i pe acei bețivani în local ; încercară să-i dea afară, dar le fu imposibil. Vacarmul devenea și mai mare, deoarece veselii băieți aveau ordin de la Tom Sincler să facă scandal, întreținînd o atmosferă de neliniște și de enervare ; ei ridicau glasul și-și sufleau mînele.

Un chelner pitic, căruia îi cerură de băut, nu voia să-i servească. El nici măcar nu le răspundea, ci făcea semne negative.

— Ce tot dai din cap ?... urlă marinarul negru, David, actualmente subinspector de siguranță, afiliat poliției pariziene.

— Adu-ne băutură, că nu sîntem în America să înghițim lapte cu apă și ceai de mușetel ! adăugă Bobby Hamilton.

Perspectiva de a-și găsi nevasta, după ce pusese mîna pe colierul de mărgăritare, îi umfla inima de entuziasm și de eroism. Miliardarul își juca rolul cu pasiune. Sărmanul Bobby, vagabondul de odinioară, își regăsea emoțiile trecutului și trăia în scandal și-n primejdie, ca într-o baie de tinerețe.

— Să se dea camarazilor mei băutură ! strigă omul de pe estradă, cu puternicul său accent breton.

Era un tip cu părul zbirlit și barba roșie, cărunță. Avea ceva din curajul căpitanilor de corăbii, cărora toți trebuie să i se supună.

Domina întreaga sală, ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul oceanului, pe puntea de comandă. Adresându-se Adelaidei, el o întreabă în auzul tuturor :

— Frumoasă blondă care-ai cîntat, cine ești dumneata ?

— Mă cheamă Sonia și-atît !

— Țara ta e departe tare ?

— Cerul e-nstelat și stepa e acoperită cu zăpadă.

Cîntăreața și străinul păreau că joacă o scenă de teatru simbolist, căci își aruncau replici lipsite de precizie.

— Foarte bine. Vii de la Polul Nord sau de lîngă împărăția chineză ? întreabă marinarul roșcat.

— Dar tu ai găsit cheile Paradisului ?

— Da. Pe cînd luptam pe a treia treaptă a iadului.

— E negru iadul așa precum se spune ?

— În fundul lui e gîrlă plină de păcătoși. Iar sub gîrlă, sînt comorile Satanei. Deasupra, cele șapte paradise !

— De unde ne cunoaștem noi, bătrîne lup de mare ?

— M-am învățat pe ape să prind rechinii-n gheare !...

Toată lumea din cabaret începu să se privească. Scena aceea îi amuza, îi intriga.

Fiecăruia i se părea că n-aude bine. Ce însemna acel dialog straniu între o cîntăreață și-un matelot beat ? Ce voiau să înțeleagă prin acele fraze alambicate, fără nici un sens, cei doi oameni care n-aveau de unde să se cunoască ?

— Ce tot spun ăştia, fetelor? întrebă Miss Dorothy, care trecuse un moment la masa unde se afla Daisy şi cu Gaby.

— Moşneagul e beat turtă, iar Sonia a-nnebunit. Roşcovanul nu voia de loc să tacă pe estradă :

— Să cîntăm împreună, Adelaida Protopopovna Baltazarovici. Să cîntăm barcarola celor trei prieteni de la Nijni-Novgorod ! strigă el, bătînd din palme şi dansînd pe vine, după sistemul căzăcesc.

Ceilalţi doi marinari băteau, de asemenea, din palme. Se apropiară de camaradul lor şi căutau să cînte cu el, dar cum nu cunoşteau nici cuvintele, nici muzica, îngăimau ceva fals şi inutil. Şeful lor le făcu semn să tacă şi, cu braţul petrecut pe după gîtul Soniei, continua, împreună cu dînsa, balada celor trei prieteni cărora le ieşea pe dos tot ce încercau :

*Dar cei trei băieţi
Marinari isteţi
N-au avut mare noroc !
Spre Don au pornit
Dar au nimerit
Tocmai la Vladivostok !*

Gaby, Daisy şi Dorothy îşi continuau discuţia :

— I-a spus şi lui că o cheamă Sonia... Putea să-şi aleagă alt nume...

— Pe toate rusoaicele le cheamă Sonia !

— Şi fiecare din ele a fost ceva la ea acasă. Care nu e fata ţarului e mama lui Rasputin.

— Eu am cunoscut pîn-acum o grămadă de rusoaice : o arhiducesă, trei prinţese, o damă de onoare, două stareţe. Toate cîntau Volga-Volga, pînă pierceau într-o bună zi.

- Voi credeți că Sonia n-o să piară și dînsa ?
- Fetelor, mi se pare că ea a spus poliției de Li-Fung.
- Ce să spună ?
- Știi ce ne-a spus Daisy deunăzi... Că Li-Fung e femeie. Altminteri, de unde să știe ?
- Se poate. Eu nu m-am dus la comisariat să spun, fiindcă nu e treaba mea.
- Nici eu, fiți sigure !
- Ați băgat de seamă că ne spionează de la o vreme ? Ați băgat de seamă cum își caută de lucru-n toate odăile ? N-a rămas colț necercetat...
- Eu cred că de cînd s-a logodit cu Tom Sincler, s-a făcut și ea detectivă.
- Ce-o fi vrînd să afle ?
- Nu e lucru curat, zise Miss Dorothy, fiindcă toți ăștia de pe la mese sînt polițiști !
- Poate că patronii noștri or fi făcut vreo ispravă. Mie nu-mi plac de loc saloanele lor cu cărturărese, astrologi și alți ventrilozi. Eu cred că sus se petrec blestemății. Dorothy, tu-i cunoști de la New York. Ce fel de oameni sînt patronii noștri ?
- Acolo n-am auzit nimic rău de ei.
- Dacă erau oameni cinstiți, nu plecau din America ! afirmă Gaby.
- Iar Daisy se scutură :
- Mie nu-mi place de loc casa asta... Nu mai stau aici mai mult de cincisprezece zile. Aștept să-mi împlinesc contractul și plec.
- Nici măcar nu ne-a mărit gajul. Nici eu nu-mi mai prelungesc angajamentul.
- Sînt foarte cumsecade, n-aveți ce zice ! îi apără Dorothy.
- Da, dar prea sînt zgîrciți.

— Și foarte suspecti. De ce să-și schimbe sexul ?

Pe cînd cele trei dansatoare vorbeau ca să nu tacă, marinarul cu barba roșie zări, la un colț, kimonoul înstelat, și se îndreptă spre el și-l apucă de barbișon. Bărbuța falsă a lui Me-Ky rămase între degetele zgometosului marinar.

— Hei ! exclamă acesta, iată și pe înțeleptul Rama-Vișnu-Crișna-Muti. Ce mai faci, domnule profesor ? Cum mai e vremea pe la Calcuta ? ! Sper să ne dai și nouă o reprezentatie...

Me-Ky dădea din cap afirmativ, fără să scoată un cuvînt.

— Vă uitați la el ? se adresă bețivul celor din sală. Tot așa dădea din cap și tăcea și la Calcuta. Ha ! Ha ! Ha !

— Ia poftim încoa, herr profesor !

Mai de voic, mai de nevoie, Me-Ky urmă pe străin în camera unde-și ținea Tom Sincler deghizamentele.

Nepoftitul încuie ușa pe dinăuntru, ghemui pe chinéz într-un colț și scoțîndu-și barba și peruca roșie, îl întrebă :

— Sper că știi cu cine ai a face, Me-Ky ?

Chinezul holbă ochii și-ncepu să tremure, ca-n fața unui strigoi. Nu-i venea să creadă : mortul înviase, era în fața lui, amenințător.

— Dracu să te ia, Tom Sincler ! abia putu el să îngîne și căzu în genunchi, cerîndu-și iertare pentru insulta ce-i scăpase de pe buze în primul moment de groază.

— Nu face nimic, băiatule, te-am iertat ! Dar avem de furcă amîndoi !

UNDE REAPARE TOM SINCLER

Iată, în câteva cuvinte, cum se întâmplase minunea care l-a înfricoșat pe Me-Ky.

În momentul când se deschise stăvilarul, lăsînd apele bogate să se împreune cu ale Senei, Tom Sincler își pierdu cunoștința.

Corpul său, însă, își păstra toate facultățile de apărare; instinctiv, mușchii se încordară, fălcile se încheștară. Detectivul se ghemui ca un arici, se prefăcu într-o bulă; rotund, cu capul între genunchi, el se apăra astfel împotriva unei loviri violente, într-o eventuală prăvălire și ciocnire de pietre.

Ca orice vechi și încercat înotător, Tom Sincler știa că nu se îneacă nimeni dacă ține buzele bine strînse: totul este să nu înghiți prima gură de apă, căci celelalte vin cu o iuțală de șerpi și te înăbușă.

Aventurîndu-se în taverna lui Li-Fung, cunoscînd procedeele bandiților, el cunoștea și ce pericol îl așteaptă: băuturile adormitoare sau aruncarea în canal. Harry Pickleston nu mai folosea de mulți ani revolverul, pumnalul, otrava, ciocanul, tot ce putea să lase urme de violență. Criminal rafinat, el ura sîngele care miroase urît și trădează.

Nici zgomotul nu-i plăcea perechii Pickleston.

Își suprimau victimele în liniște, fără să lase urme. Numai asasini vulgari procedează cu brutalitate.

Sigur că cei patru americani găsiți în Sena ajunseseră acolo printr-un canal, Tom Sincler era convins că va face și el cunoștință cu acel afluent clandestin al fluviului. În orice caz, își luase măsurile și pentru această eventualitate, după cum împotriva

loviturilor de cuțit avea sub cămașă o cuirasă de zale.

Profitînd de ploaia puternică a nopții de iunie, de vîntul care golise cheiurile de orice trecător, Tom Sincler își pusese în mișcare, de cu vreme, casa plutitoare pe care o avea pe Sena, nu departe de „Taverna chineză“.

O pereche de marinari parizieni din serviciul său ședeau de veghe în interiorul acestei penișe, prevăzută cu mobila necesară, cu foc, cu rufe uscate, cu haine, peruci și tot ce trebuia detectivului ca să se transforme.

Pluta era trasă cam la vreo douăzeci de metri depărtare de tavernă, în susul apei. Patru luntre, fiecare cu doi oameni într-însa, păzeau ieșirea canalului, pentru orice eventualitate : bandiții Pickleston, încolțiți în vizuina lor, cu toate ieșirile păzite de polițiști, erau capabili să-și caute scăparea în apele fluviului.

Tom Sincler știa că cei doi falși chinezi aveau închiriată o casă plutitoare, nu departe de a detectivului. Într-însa locuiau doi complici ai lui Harry, un bărbat și o femeie, buni înotători, care simulau sinuciderile : ei erau cei patru cheflii care se aruncaseră noaptea în fluviu.

Acești complici erau bine plătiți și n-aveau cîine știu ce de lucru : se îmbrăcau, din cînd în cînd, cu haine aduse de un alt tovarăș al lui Pickleston, se aruncau în Sena, se cufundau în apă, apoi ieșeau la suprafață și se duceau să se usuce și să se culce frumos în casa lor plutitoare. Iar în nopțile cînd nu trebuiau să se sinucidă, ședeau de pîndă în două luntre la gura canalului. Pe-acolo puteau să pice pe negîndite patronii.

De ce să nu ne închipuim că Harry și Malvina Pickleston, surprinși de autorități în vizuina lor, n-ar fi încercat o eventuală fugă prin bolta subterană, riscînd o baie rece în Sena, dar scăpînd cu viață? Complicii lor erau pregătiți pentru orice eventualitate. În noaptea aceea, însă, fie împiedicați de ploaia torențială, fie din pricina mișcărilor suspecte din jurul tavernei, cei doi îngeri pázitori găsiră că e mai prudent să doarmă decît să aștepte o problemă vizită acvatică a patronilor.

Zecce oameni ai lui Tom Sincler pîndeau pe apă, fie ca să aresteze pe bandiții new yorkezi, dac-ar fi venit pe calea canalului, fie ca să-și scape de la moarte stăpînul expediat, în aceleași condiții, spre infinitul lichid.

În vremea aceasta, Adelaida Protopopovna Baltazarovici, aghiotanta devotată a inspectorului, se strecurase în tavernă, cît mai ferită de privirile celorlalți, ca să poată supraveghea planul de atac și mișcarea inamicului.

Dînsa urmărea tribulațiile perechii chineze. Patronii n-o zăriseră intrînd, căci numai grija ei n-aveau acum.

De la locul ei de pîndă, cîntăreăta văzuse că Tom, deghizat în fachir, pleacă împreună cu Li-Fung. Dînsa surprinsese și pe Wing-Taï-Pu complotînd cu cei doi servitori și pornind amenințător pe urmele polițistului. Văzuse că toți cinci au coborît spre canal, auzind zgomotul înăbușit al luptei; se reîntorsese în tavernă, anunțase pe unul din agenți că s-a întîmplat ceva. Acesta, la rîndul său, ieșise din cabaret și vestise pe luntrași să fie gata la locul unde se vărsa canalul în Sena.

Așa că, în vreme ce Tom Sincler înota pe spate în bolta subterană, care se umplea sub el și-l ridica pe valuri, toate măsurile erau luate afară pentru salvarea lui, grație Adelaidei.

CAPITOLUL XXXII

PE SPATE...

Stăvilarul de fier se deschise. Undele reci năvăliră în fluviu.

Vîrtejul format de unirea apelor din canal cu ale Senci trezi pe detectiv din leșinul ușor pe care i-l provocase lipsa aerului. El nu făcu decît două-trei mișcări să iasă la suprafață și se pomeni tras de păr, de haine. Miini voinice îl țineau bine. Era salvat! Nu știa cum, nu știa de cine, dar își dădu seama că a scăpat. Umbre se agitau pe apă, glasuri se îndemneau sub ploaia care biciuia undele fluviului. Lumini palide, mici felinare roșii năluceau în acel neant cenușiu, cu aparențele unui final de lume. Era un peisaj straniu, văzut de jos. Tom Sincler nu contemplant decît stelele, culcat pe spate. Acum, vedea cu totul altceva. Avea impresia ciudată că are capul în loc de mîna dreaptă, că picioarele îi cresc din urechi și că vede cu doisprezece ochi mici de lăcustă. Ceva confuz, ca unele vise absurde, îi cutureiera acest crepuscul al conștiinței; oamenii din jurul său îl plămădeau ca pe-un aluat, trăgeau de el ca dintr-un crocodil de gumă și-l lungeau la infinit, ca să-l împătureze apoi în patru, în opt, în șaisprezece. Acum era un balot definitiv, împachetat pentru marea călătorie.

Tom Sincler se simți, la un moment, golit și trans-lucid ca o sepie. Ce se făcuse atîta gumă? N-ar fi putut răspunde, căci o mare senzație de ușurare, de dezrobire și de zbor spre Calca-Lactee îl năpădea și-l fericcea. După atîtea încordări supraomenești, era complet sleit. Trăia între vis și viață. Nu mai avea nici puterea să trăiască, nici să viseze. Închizînd sub pleoape aceste ciudate imagini fugare, Tom Sincler își permise luxul să leșine, de data asta de-a binelea.

Transportat în penișă, el fu dezbrăcat, frecat cu alcool aromatic, încălzit. Se trezi. Scunda încăpere mirosea a fum de lampă și-a spirt evaporat. Recunoscu locul. Văzu deasupra lui fețe cunoscute, prietenești. Începu să rîdă. Apoi bătu pe spate pe unii din subalternii săi, înghionți pe alții și strînse mîna altora, rîzînd zgomotos. Începu să se îmbrace repede. În cîteva cuvinte, îi explicară cum i-a anunțat Adelaide Protopopovna că șeful e în pericol și cum l-au pîndit la gura canalului. Nu mai era vreme de pierdut. Repede, deghizamentele. Iată-l marinăr cu părul roșu. Iată-l escaladînd parapetul, căutînd pe Bobby și pe David la locul indicat. Miliardarul și fostul pick-pocket tremurau sub umbrela largă a unui agent, la colțul străzii. Tom îi luă la braț și cîteșitrei intrară, ținîndu-se de gît, în ultraelegantul cabaret.

Făcură gălăgie, cerură de băut, cîntară, după cum am văzut.

Apoi Tom Sincler se năpusti asupra lui Me-Ky, îi smulse kimonoul cu stele, peruca, bagheta.

— Ascultă, Me-Ky! Am pus mîna pe voi. Am și cazierul tău. Neamul vostru nu cunoaște încă ghi-lotina franțuzească. Dacă nu vrei să faci tu primul

cunoștință cu ea, să stai liniștit, să urmezi întocmai cele ce am să-ți poruncesc !

Crezându-se în fața unei divinități infernale, a unui geniu miraculos, chinezul pitic nu se mai ridică de la pământ, ci aproba mereu plin de admirație, spaimă și devotament.

El se jura pe toate spiritele munților și ale peșterilor că va face întocmai cum va ordona ilustrul stăpîn, chiar dacă l-ar tăia Li-Fung și cu Wing-Taï-Pu în bucăți.

— Ai să te îmbraci în hainele astea de marinari, ai să pui peruca și barba mea și ai să bei cu ceilalți doi marinari, să cînți ca ei și să dansezi, ai înțeles ? Să nu te puie dracul să faci vreun semn, să spui vreo vorbă blestematilor tăi de stăpîni, că nu mai aștept să te dau pe mîna călăului din Paris : îți zbor creierii cu jucăria asta pe loc !

Invocînd pe veneratul Confucius, Me-Ky îl asigură că va face întocmai.

Amîndoi părăsiră odaia deghizamentelor. În cabaret, un jongler arunca tăvi de argint și cuțite de aur în văzduh și provoca sunete cristaline, figuri îndrăznețe și armonioase.

În ciocnit muzical de lame, în atenția generală, suspendată de figurile jonglerului, Tom Sincler își făcu intrarea sub înfățișarea lui Rama-Vișnu-Crișna-Muti, președintele Academici de Magnetism din Calcuta. Trebuia, în primul rînd, să-și treacă în revizie agenții.

Se duse din masă-n masă, salutînd plecat și făcînd pase mistice cu bagheta înstelată asupra fiecărui client.

În același timp le vorbea :

— Ra-ka-vu ! Ra-ma-ku ! Toate sînt în ordine. Ha-la-li ! Ben-der-li !... Aveți răbdare... Momentul

n-a sosit, încă. Si-co-mo ! Ra-ma-no ! Puteți repeta consumația, plătește Rama-Vișnu-Crișna-Muți !

În indignarea camaradului lor cu creierul diamentat, ceilalți detectivi comandară ape minerale, oran-jade, butelii de bere. Unul ceru un *café-crême*, ceea ce nu exista în somptuoasa tavernă.

Al patrusprezecelea coniac, servit într-o cupă care fusese în prealabil înghețată, veni să completeze teoria că alcoolul fin mărește potențele spirituale și dă individului o luciditate pe care berea, greoaie și vulgară, o ignoră.

-- Arătați-mi un obelisc, o piramidă, sau o mumie pe care vechii egipteni s-o fi confecționat după ce-au băut bere ! Această băutură fabricată dintr-o sămânță destinată gîștelor n-a putut provoca în antichitate decît, cel mult, revărsarea Nilului. Nici un monument artistic, nici o victorie militară n-au fost cîștigate prin bere sau orice altă băutură lungă !... sustinea excelentul detectiv, renumit pentru perspicacitatea lui, celebru prin faptul că, oricît de multe „fine“ ar fi băut, nu se cunoștea. Dimpotrivă : cu cît îngurgita mai multe coniacuri, cu atît se regăsea mai mult pe sine însuși. Își simțea capul din ce în ce mai limpede, nervii ascuțiți și gîndirea transcendentală.

Spre marea mirare a lui Bobby Hamilton și-a lui David Pickleston, cei doi falși marinari se pomeniră cu al treilea, care nu mai era Tom Sinder, dar avea barba, peruca și costumul lui. Mai scund decît inspectorul de poliție, înecîndu-se aproape în deglizamentele acestuia, noul venit îi apucase de gît, sărea, dansa într-un fel de spasm, într-o frenezie demnă de o cauză mai bună.

Terorizat de apariția spectrală a detectivului pe care-l credea mort în fundul Senci, bietul Me-Ky îi

executa acum ordinele, posedat de un demon săltăreț, într-o inspirație de esență quasi-divină. Uimiți și contagiați de vitalitatea spăimântată a specimenului, Bobby și David erau nevoiți să țopăie în același ritm cu chelnerul chinez, crezând că acestea erau ultimele dispoziții ale inspectorului. Dar toate eforturile lor nu puteau egala pasiunea, delirul cu care dansa și cânta diavolul acela mic, cu pletele și cu barba roșie, de două ori mai largi decât capul său. Omulețul trepida, ca străbătut de-o mie de curenți electrici; transfigurat, el înmădușea și râdea de groază. Ochii i se rostogoleau în cap, sub porunca unui resort interior, care-i organiza și picioarele. Bobby și cu David, la un moment dat, se dădură bătuți; încetînd orice activitate coregrafică, ei lăsară pe locuitorul lui Tom Sincler să joace de unul singur. Acesta nu se lăsă rugat; dezrobît de ceilalți își spori emisiunile, gata-gata să dea drumul unor aripi de arhangheli și unor angelice elice la capătul de jos al coloanei vertebrale.

Dar surpriza cu micul matelot turbat n-a fost nimic pe lângă noua surpriză ce-i aștepta, în cîteva minute, pe Bobby și pe Adonis.

CAPITOLUL XXXIII

IDA FREDSON

Ușa din fund se deschise și-o femeie intră. Fără să-și scoată mantoul, cu pași felini, cu siguranța unei persoane obișnuită cu localul, cu fiecare metru pătrat al parchetului, cu dispoziția fiecărei mobile, noua venită se duse drept la masa unde ședea Miss Dorothy, Gaby și Daisy.

Nu-i văzuse nimeni fața.

Mare fu mirarea celor trei dansatoare, auzind un glas atît de cunoscut, care le aruncă, voios, un :

— Bună seara, fetelor !

— Ida ! exclamă cîteșitrele.

— Ce s-a întîmplat cu tine ?

— Cum de vii la ora asta singură ?

— N-ai mai fost de mult p-aici...

— Unde e domnul Hamilton ?

Aceste întrebări cădeau în același timp, în vreme ce Arlette Leblond, cunoscută în local ca Ida Fredson, apoi ca doamna Bobby Hamilton, își scotea mănunchile, căutînd să nu fie văzută de cei din sală.

— M-a găsit, scumpele mele, un mare dor de libertate, un mare dor de viața mea de odinioară ! Liberă ! Stăpîină pe faptele mele ! Iată cabaretul de care mi-era dor. Trăiască Li-Fung, patronul nostru !

— Ai înnebunit ? o-ntrebară, într-un glas, camaradele ei, care nu-și puteau închipui că se poate da cu piciorul, din senin, unei existențe de miliardară.

— N-am înnebunit, nu ! Dar vreau să fiu stăpîină pe faptele mele, să nu mai dau socoteală nimănui, să nu mai mint pe nimeni, să nu mă mai mintă nimeni !

Un chelner în kimonou se apropie respectuos și rugă, din partea doamnei celei elegante, care mai era cu doi domni la masă, pe domnișoarele Gaby și Daisy să binevoiască a lua un pahar de șampanie cu excelențele lor.

În așteptarea unui nou angajament, ceva mai favorabil decît cel avut în cabaretul lui Li-Fung, cele două tinere dansatoare nu refuzau nici o cunoștință nouă...

Nu se știe de unde poate pica norocul !

Ele se grăbiră să treacă la masa unde se servea șampanie. De altfel, li se părea că Ida și cu Dorothy doreau să rămână singure : cele două bune camarade aveau, probabil, multe să-și spună.

Rămase singure, Arlette Leblond și Marion Albalet se pregătiră de luptă. Căci o luptă trebuia să urmeze după vizita pe care o făcuseră amândouă, acum zece ore, în rue Lincoln, la fachirul Jim Parker.

Dacă atmosfera își descărca, de atâtea ceasuri, electricitatea acumulată peste zi, inundînd Parisul într-o ploaie care nu contenea, nici la 1 noaptea, cele două tinere dansatoare, care erau numai nervi și electricitate, trebuiau să se manifeste și ele prin fulgere și eventuale trăsnete, ca să se răcorească.

Deocamdată, cu surîsuri drăgăstoase, se strîngeau una într-alta și-și vorbeau gură-n gură.

Ida era datoare o explicație. Hotărîrea de a se reîntoarce, ca simplu număr de atracție, în taverna de pe cheiul Senei n-avea nici un rost.

— Nu glumești, scumpa mea ? atacă Marion Albalet.

— Nu, dragă Dorothy !

— Dar ce s-a întîmplat ?

— Am fugit de-acasă. Adică, n-am fugit. Am plecat. I-am spus lui Bobby că-i redau libertatea.

— Dar bine, dragă, nu se lasă așa un miliardar, unul din regii Statelor Unite !

— Să rămână cu miliardele și cu regalitatea lui ! aruncă Ida ușor enervată.

Dorothy, dimpotrivă, era liniștită, duioasă.

O veselie interioară, perspectiva de a-și vedea realizate visurile, îi dădea un optimism, o amabilitate al căror sens nu putea scăpa celeilalte.

-- Să lăsăm ipocriziile, Marion !... zise Ida cu un zîmbet amar. E inutil să te faci că nu știi, că te miri... Îți spun, de la început, că n-am să cred nici un cuvînt din bunele tale sfaturi, fiindcă tu nu ești străină de toată afacerea asta !

-- Nu înțeleg ! răspunse Miss Dorothy, roșindu-se toată.

-- Ea înțelegei prea bine și regret că te mai prefaci !

Încălzite, cele două femei își lăsară măștile să cadă și redeveneau copilele cu origini modeste, cu o educație relativă, ale fermecătorului Montmartre.

Arlette era pradă febrei unei zile întregi de surprize, una mai neplăcută decît alta ; Marion, enervată de conversația și de șampania băută la masa unde se aflau acum Daisy și cu Gaby, se pregătea și dînsa de luptă ; își rememora atitudinile și vocabularul de care va avea nevoie, pregătindu-se chiar să-nfigă mîna în părul distinsei sale camarade, miliardara. Nici o eventualitate nu trebuia exclusă.

La rîndul ei, regina cremelor de ghetă nu-și pierduse, prin frecventarea protipendadei americane, bogatul repertoriu din cartierul unde copilărise.

Cînd Marion se jură pe mormîntul unui strămoș al ei, îngropat la Pantheon, că nu știe nimic, Arlette o făcu viespe, șopîrlă de pe Sacré-Coeur și femeicuzgan, din canalurile New Yorkului.

Abia stăpînindu-se, surîzătoare și calmă, Miss Dorothy îi răspunse :

— Poți să adaugi că sînt dactilografă de vacanță și dansatoare sacră și n-am să mă supăr, fiindcă nu înțeleg nimic din toată supărarea ta.

— Tu mi-ai aranjat toată afacerea asta ! Te-ai învoit cu bărbatul meu, te-ai învoit cu Jim și mi-ai întins o cursă !

— Nu cumva te-a prins, nefericito ?

— Cît p-aci ! Dar am avut noroc și n-am crezut în vorbele vrăjitorului tău. În momentul de față, aș fi fost o femeie pătată !

— Cum, nu ești o femeie pătată ? se trădă Marion.

— Grozav ți-ar fi convenit !... izbucni Arlette rîzînd.

Acum era Ida cea care jubila ; venise rîndul lui Miss Dorothy să se enerveze.

— La urma urmei, știi că mă plictisești ? După ce m-ai lăsat pe drumuri, mai ai și aerul că-mi faci morală ! se supără dînsa.

— Te-am lăsat eu pe drumuri pe tine ?

— Da ! Mi-ai luat bărbatul ! Omul cu care am împărțit sărăcia luni întregi mi l-ai răpit ! Numai eu știu cîte-am făcut pentru el ! Am scris prospecte la mașină, am fiert uleiuri și kinoroz, mi-am înnegrit nasul în borcanele lui, ca să vii tu și să mă dai la o parte.

— Asta e o nerușinare ! protestă Ida. Nu mi-ai spus tu singură că te-a cerut de nevastă și n-ai vrut s-auzi ?

— Da, dar cînd l-am trimis eu la plimbare, era lustragiu de ghete, nu miliardar ! Ida Fredson — sau cum te mai cheamă — tu mi-ai răpit mie un soț și o coroană !

— Zău, că bine ți-ar fi stat ca regină a vacului ! rîse Arlette, arătîndu-și toți dinții ei splendizi.

Dorothy era extrem de enervată. Optimismul îi pierise.

Sări în picioare și azvîrli camaradei ei o frază care s-ar traduce prin :

— Cînd te-oi cîrpi odată, auzi cîinii lătrînd în Cleveland !

La care miliardara îi răspunse prompt, sărind de pe scaun, tot sprintenă ca o panteră :

— Cînd ți-oi rezezi un picior, te operez de apendicită !

Miss Dorothy găsi că expresia nu e de cea mai supremă distincție :

— Frumos ai învățat să te porți în lumea bună, n-am ce zice !

— Doar nu vrei să vorbesc cu tine cum vorbesc cu Madame Rockefeller ?!

La această umilitoare apostrofă, Miss Dorothy se încordă, gata de luptă. Ca și dînsa, doamna Hamilton își încercă flexibilitatea mușchilor de la picioare.

Cei trei polițiști din boxa vecină urmăreau cu interes și amuzament acest dialog vioi, cu ilustrații în perspectivă. Comentînd cu Daisy și cu Gaby motivele care întăriteau pe cele două excelente camarade, ei ar fi fost dezolați ca lucrurile să se oprească aici.

Dar Gaby și cu Daisy nu puteau suporta un incident neplăcut între bunele lor prietene.

Ele se rezeziră spre colțul încărcat de electricitate, întrebînd :

— Da ce faceți voi aici ?

— Îmi arată mușchii de la picioare !... vorbi Miss Dorothy, încercînd să se reculeagă. Zice că deși n-a dansat de un an, n-a pierdut suplețea mișcărilor !

— Am făcut mereu exerciții acasă ! explică Ida, care nu ținea să știe și ceilalți că era cît p-aci să se încaiere cu Marion.

— Noi credem că vreți să vă luați la bătaie... mărturisiră, într-un glas, Gaby și Daisy.

— Noi ? făcu Miss Dorothy, căzută din cer. Cele mai bune prietene ! Dragă Ida ! exclamă ea, aruncându-se în brațele doamnei Hamilton și sărutînd-o cu efuziune, spre marea uimire a celor trei detectivi de vizavi care nu înțelegeau aceste moravuri cu transformări subite.

Gaby și Daisy se reîntoarseră la cupa lor de șampanie, continuînd să răspundă întrebărilor — un adevărat interogatoriu — adresat de eleganta doamnă care le invitase.

Iar Marion și cu Arlette, lăsîndu-și armele să cadă, reluară disputa pe un ton mai calm.

— Bine știi să te prefaci !

— Dar tu !

— Tu m-ai sărutat pe mine, nu eu ! se apără Ida Hamilton.

— Și acuma ce-ai de gînd, ia spune ?

— Vreau să vorbesc cu Li-Fung să mă ia înapoi.

— O să fie încîntat... Nu găsește el alte proaste să-i țină toată noaptea pentru două mii de franci pe lună !

Cu glasul tremurător, Ida întrebă :

— Cellino unde e ?

— N-a venit pîn-acum ! Probabil din pricina furtunii... Dar nu cred să-ntîrzie...

— Am să-i spun și lui cîteva să mă țină minte ! zise Ida palidă, cu nările fremătînd de indignare.

Miss Dorothy tot nu voia să creadă că prietena ei este decisă să se despartă de Bobby.

— Ba sînt foarte hotărîtă. M-am săturat și de el și de milioanele lui !

În tonul Arlettei era atîta fermitate, încît Marion, care-o cunoştea bine, era convinsă că prietena ei nu afirmă lucruri pe care nu le va realiza. Despărţirea devenise inevitabilă.

— În cazul acesta — şi glasul fostei dactilografe de la New York se făcu dulceag, ochii galeşi, mîinile mîngîietoare — nu te-ar supăra dac-aş pune mîna pe Bobby ?

— Dinspre partea mea — o asigură Ida — poate să se-nsoare şi cu Wing-Taï-Pu !

Privirile lui Miss Dorothy deveniră aproape rugătoare:

— Cu tine e altceva, dar pentru mine, nu ştii ce mare lucru ar fi să devin doamna Hamilton!... M-am săturat aici, îţi spun drept. Grozav aş vrea să-mi schimb felul de viaţă!

— Stau la dispoziţia ta cu cea mai mare plăcere, dragă Marion. Dacă-l mai întîlnesc pe Bobby, am să-i vorbesc de tine, am să te recomand ca pe o soţie ideală. Voi sînteţi făcuţi să vă-nţelegeţi... La rîndul meu, te rog să intervii şi tu pe lîngă Li-Fung să mă ia înapoi.

— Am s-o fac din toată inima, scumpă Arlette, zise Miss Dorothy, emoţionată de intenţiile sublime ale bunei ei camarade, dar nu cred că e bine să te reîntorci aici. E ceva ciudat în casa asta. Uită-te împrejur. Numai tipuri suspecte. Trebuie să fie polişti. Nu e nici un client adevărat.

— Probabil nu i-au lăsat să intre. La poartă sînt postaţi nişte indivizi cu mutrele strîmbe. Nu voiau să mă lase nici pe mine. Spuneau că numai artiştii au voie. Le-am răspuns că sînt artistă şi eu şi n-au vrut să creadă. Ca să le dovedesc, m-am învîrtit într-un picior, în ploaie, sub umbrela lor, am făcut

cîteva piruete și i-am convins. Am trecut ! Sper că n-am să mai ies din tavernă fără angajament !

— Te sfătuiesc să-ți cauți altceva... Nu e o situație, crede-mă ! Cînd ai fost soția unui rege american, nu e convenabil s-ajungi iar aici !

— Ce vrei să fac ? Unde să mă duc ? La Bobby Hamilton nu mă reîntorc în rușinea capului. Cellino s-a purtat cu mine ca ultimul aventurier. Nici la el n-am să mă duc ! Mama, dacă i-aș spune că nu mai sînt miliardară, m-ar da pe ușă-afară... Precum vezi, sînt în văzduh, nu mai am nici un rost !

— Ai luat măcar ceva bani, ceva bijuterii ?

— Nimic. Aveam treizeci și doi de franci și mai am patru. Restul i-am dat la masă și la taximetru.

— Nefericito, ce-o să te faci ?

Miss Dorothy se și vedea cu milioane, nevoită să-și întrețină vechea prietenă. Se gîndea la toate rudele și cunoștințele care vor veni să-i ceară bani și era indignată de pe acum. Fruntea i se încruntase ușor de-atîtea griji, de-atîtea răspunderi. Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, Arlette o asigură zîmbind :

— Las-că nu mor, n-avea grijă !

— Vii să dormi la mine în noaptea asta ! Îi oferi Marion.

— Nu, fiindcă ești capabilă să mă dai iar pe mîna lui Bobby ! replică viitoarea dansatoare, gata să se supere din nou.

Dar nici Dorothy nu se lăsă :

— Te credeam mai inteligentă ! De ce să te dau pe mîna lui ?

— Are încă drepturi asupra mea. Poate să mă ia înapoi, cu poliția...

— Te ascund eu bine, n-avea grijă ! N-am nici un interes să vă împăcați.

— Ai dreptate. Uitasem! Dar ce s-o fi făcut Bobby? întrebă Arlette, amuzată la gândul soțului ei părăsit, care o căuta acum, probabil, prin tot Parisul.

CAPITOLUL XXXIV

REGĂSIRILE

Unul din marinari se apropiase de cele două femei și trăgea cu urechea. Era soțul Idei.

La întrebarea „ce s-o fi făcut Bobby“, el răspunse, cu vocea dogită a bețivilor:

— E foarte departe, frumoase doamne! Bobby Hamilton e la capătul pământului.

— Lasă fetele în pace, Balthazar! interveni al doilea marinar, care nu era altul decât David Pickleston.

Arapul își îmbrânci colegul, apoi cu delicateță apucă brațul Arlettei și o trase de o parte, în vreme ce matelotul bătrîn, făcînd un compliment ceremonios lui Dorothy, o rugă să rămînă cu dînsul, căci avea să-i comunice un lucru important.

Ida Fredson era nedumerită văzîndu-se luată la braț, atît de familiar, de un matelot negru și beat, care-i vorbea englezește.

— Stimată doamnă, am să-ți spun un cuvînt!... zise David.

— Mie domnule? Dar nici nu te cunosc! îi replică doamna Hamilton.

— Dacă te-ai uita mai lung, stimată doamnă, m-ai recunoaște. N-ai da două parale pe mine, dar sînt binefăcătorul dumitale! insistă David Pickleston.

— Mă faci să rîd... Te rog, dă-te ceva mai departe... Miroși a vin!

— Ți se pare. Am băut cît ai băut și dumneata. Nu sînt beat, cum nu sînt marinar. Eu sînt polițist, stimată doamnă!

Speriată, crezînd că are a face cu unul din spionii soțului ei, Ida Fredson își împreună mîinile, implorînd pe David să n-o trădeze.

— N-avea nici o grijă! Te-am salvat o dată azi, am să te salvez și în noaptea asta! o asigură el, cu superioritatea reprezentantului autorității.

David Pickleston era mărinimos, avea un aer protector, cît p-aci s-o bată pe umăr. Dar Ida nu înțelegea.

— Frumoasă doamnă, îi explică fostul pick-pocket, azi la ora cinci și jumătate, era să cazi într-o cursă infamă!

— Văd că tot Parisul e în curent! rîse doamna Hamilton.

— Nu încă. Dar s-ar putea să fie în curent mîine dacă lucrurile ies prost! La ora cinci ai primit un bilețel, pe cînd luai ceaiul la hotel Ritz... E adevărat?

— Să ne-nchipuim!... răspunse Ida, prudentă. Și ce scria în acel bilețel, dacă nu sînt indiscretă?

Arapul închise ochii pe jumătate, își încordă memoria și recită:

— „Stimată doamnă! Vi s-a întins o cursă în rue Lincoln; veți fi chemată la telefon și invitată acolo. Duceți-vă. Faceți tot ce vi se va cere, afară de un lucru: să nu vă dezbrăcați. Evitați cît mai mult să rămîneți goală. Îmi veți fi recunoscătoare!” Am memorie bună? întrebă marinarul negru.

Doamna Hamilton își reamintea conținutul scrisorii. Era uimită și-n același timp recunoscătoare, îngrijorată.

— Dumneata mi-ai trimis acel bilet?!

— Îl mai pot scrie o dată-n fața dumitale, ca să vezi dacă sînt aceleași litere!...

— Nu e nevoie! Îți mulțumesc din toată inima! Mi-ai salvat onoarea... Dar spune-mi, de unde ai știut? Ce te-a îndemnat să mă scapi?

— Am aflat fără voia mea... mă aflu în apartamentul lui Jim Parker... am tras cu urechea... era un complot ticălos... conștiința mea s-a revoltat. Și-apoi, ai fost atît de bună cu mine, totdeauna! Am alergat în ajutorul dumitale. Sînt fericit că te-am putut servi.

— Dar cine ești? Figura dumitale începe să-mi pară cunoscută... Adu-mi aminte!

— Mă cunoști foarte bine! zise negrul, amenințînd-o cu degetul. Apoi, punîndu-și amîndouă mîinile pe piept, se înclină și psalmodie: Alah e bun! Alah e drept! Alah e mare!

— Dumneata ești, Adonis?... făcu surprinsă frumoasa Ida, amintindu-și de arapul în smoching care-i deschidea ușa la Jim Parker, valetul fidel care o condusese la al cincilea etaj, și o scosese pe scara de serviciu, urcînd-o apoi într-un automobil de piață. Cum de nu te-am recunoscut mai devreme?

— Gata oricînd la ordinele dumitale, stimată doamnă! apoi, în șoaptă: Bagă bine de seamă. Matelotul care a plecat adineauri cu Miss Dorothy nu e altul decît soțul dumitale.

— Bobby Hamilton?

— El însuși! Vrea să te ridice cu poliția. Te-am prevenit. Atenție!

În vreme ce David vorbea cu Ida Fredson, iar Bobby Hamilton iscodea pe Miss Dorothy, muzica încetase și toate privirile erau îndreptate acum spre bietul Me-Ky.

Îmbrăcat în haine de marinar, cu părul și barba roșie, chinezul continua să danseze și să dea din mâini, strîmbîndu-se ca într-un acces de epilepsie. Un haz și o nedumerire generală îl acompania.

Îmbrăcat în kimonoul înstelat, cu chivără de vrăjitor pe cap și-n mîna cu bagheta magică, Tom Sincler se apropie de el, cuprins de milă. Îi puse mîna pe umăr. Chinezul încetă brusc să mai miște, ca o păpușă automată căreia i-a plesnit resortul.

Detectivul îi zise blînd:

-- Te poți odihni, Me-Ky. Te-ai purtat bine. Pe stăpîinii tăi nu-i vîd în tavernă. Trebuie să faci inspecție pe sus, sau pe jos. Să-i așteptăm. Ascultă-mă bine, băiete: cînd or veni, să nu te puie dracul să le faci vreun semn, că nu Brahma te-a luat, ci o mie de diavoli catolici, protestanți și ortodocși!

Chelnerul pitic, pe care-l treceau toate nădușelile, sufla greu și nu putea să răspundă. El asigură, însă, pe Tom cu ochii și cu mîinile puse pe piept că va proceda exact după indicațiile „divinului inspector ceresc“.

Acest divin inspector era cît p-aci s-o facă pe biata Arlette să leșine.

Privind pe urma lui Adonis, care se depărta, Ida Hamilton tresări. Își puse mîna pe inimă: la doi pași

de ea era Jim Parker, Cellino al ei ! Și Cellino nu se îmbrăcase ca de obicei în dansator, ci purta lungul kimonou și chivăra lui Jim Parker!... Astrologul era colea și făcea semne misterioase cu nuielușa magică.

Ida avea palpații. Nu știa ce să facă.

Așteptă ca marinarul roșcat de lîngă dînsul să se depărteze și se repezi la fachir cu mîna pe inimă, tremurînd toată.

— Bună seara, Jim Parker!

Omul în kimonou se înclină adînc.

— Nu te așteptai să mă vezi aici, nu-i așa?

— Nu ! făcu din cap celălalt, fără să scoată un cuvînt.

— Frumos te-ai purtat cu mine, domnule fachir ! Cît p-aci să mă pierzi ! Dragostea dumitale, jurămintele dumitale nu erau decît o prefăcătorie ! Nu voiai decît banii mei !...

Astrologul dădea din cap, în semn de compătimire și ridica umerii, cu aerul unui om care n-are încotro, e nevoit să facă toate acestea.

Pe măsură ce partenerul ei se dădea bătut, Arlette Leblond prindea curaj, verva i se întărita:

— Dar ai căzut dumneata în cursă, domnule Preston ! Cum ai s-o scoți la căpătîi ?... Bobby e aici. A venit să-ți ceară socoteală. Ce-ai să te faci mîine, cînd vei fi denunțat ?

Vrăjitorul dădea din umeri, ca un om deznădăjduit.

— Unde e colierul ? șuieră Ida, cu ochii plini de fulgere.

Magul duse degetul la gură, își ridică pulpana kimonoului și, privind în jurul său cu teamă, scoase încet din buzunarul pantalonilor colierul de perle, pe

care i-l întinse doamnei Hamilton, făcându-i iarăși semn să tacă.

Idei nu-i venea să-și creadă ochilor. Erau mărgăritarele ei, superbe mărgăritare! Fericirea de a-și regăsi comoara, bucuria de a vedea că Allen Preston nu era escroc sentimental, ci o biată victimă a jocului de cărți, un cavaler la urma urmei, îi făceau să-i strălucească ochii de bucurie, fața să i se împurpureze.

— Îți mulțumesc, Allen!... Asta înseamnă că ești un om cinstit! Sînt fericită!... Tot ce-ai făcut ai făcut fără voia ta!... Trebuie să vorbim... trebuie să ne explicăm... Te iubesc, scumpul meu Cellino!... Scumpul meu Jim!

Tulburată, entuziasmată, Ida nu mai nimerea adevăratul nume al presupusului ei amant.

În momentul cînd doamna Hamilton termina de făcut această pasionată declarație, ușa dinspre stradă se deschise... Elegant, surîzător, mîndru sub capa și jobenul său, se ivi Allen Preston, care aruncă un:

— Bună seara la toată lumea!

Ida holbă ochii, se sprijini de o masă, gata să leșine. Ce însemna această apariție? Nu intrase Cellino al ei pe ușă? Jim Parker nu era încă lîngă dînsa? Care din doi era Allen Preston? Cel care năvălea victorios în tavernă, sau cel care-i dăduse colanul de perle? Se frecă la ochi, crezînd că, în urma unei zile pline de atîtea peripeții, avea halucinații. Surprinsă, speriată, ea se adresă lui Tom Sincler:

— Ce înseamnă asta?

Astrologul dădu din umeri.

— Nu ești dumneata Jim Parker?

— Nu! făcu din cap celălalt.

— Atunci cine ești?

Omul din kimonou își duse iarăși degetul la buze.

-- De unde ai colierul meu de perle? Pentru Dumnezeu, vorbește!

Tom își puse degetul la gură, arătînd Idei Fredson pe Li-Fung și Wing-Taï-Pu, care se reîntorceau în cabaret. El o lăsă patronilor, care nu găsiră cuvinte să-și arate bucuria că Ida Fredson revenea.

-- Nu mai sînt doamna Hamilton, scumpii mei prieteni! Am venit la voi... să vă rog... vreți să mă luați înapoi?

Pe Li-Fung și Wing-Taï-Pu nu-i mai surprindea acum nimic, atîtea evenimente se acumulaseră în noaptea aceea în taverna lor.

-- Mi-era dor de voi... de cabaretul ăsta unde-am petrecut atîtea ceasuri de libertate, de veselie!...

Ida Fredson remarcă pe fruntea foștilor și viitorilor săi patroni umbrele unei îngrijorări.

— Te primim cu cea mai mare plăcere!

— Pot să-ncep angajamentul chiar de astă-seară?

-- Unei regine nu i se refuză nimic! răspunse Li-Fung, încîntat să angajeze un număr senzațional, nevasta unui miliardar yankeu. Costumul dumitale a rămas în dulap... așa cum l-ai lăsat... Nu te aștepta decît pe dumneata! Va fremăta ca o floare de lotus la reîntoarcerea rîndunicii sacre! Dacă vrei, să mergem în cabina artiștilor să te îmbrăcăm!... De altfel, uite și pe Cellino... Veți face dansul de anul trecut!...

— Vă rog să nu-i spuneți că sînt aici! Vreau să-i fac o surpriză! zise Ida Fredson, retrăgîndu-se pas cu pas și intrînd în cabina spațioasă, cu mai multe despărțituri, unde se îmbrăcau doamnele.

Scena de pîn-acum se petrecuse într-o boxă destul de întunecată. Dansatorul nu văzuse nici pe Arlette, nici pe cei doi bătrîni chinezi.

De altminteri, felul cum erau aranjate mesele, compartimentele și paravanele, penumbra misterioasă din local păstrau o discreție favorabilă celor ce nu voiau să fie zăriți. Era luminată numai estrada muzicanților și, din cînd în cînd, cei cîțiva metri de parchet din mijlocul sălii, pe care se produceau dansatorii.

Din umbra lor, Li-Fung și Wing-Taï-Pu nu știau încotro să se ducă : la Cellino, care trebuia să le aducă banii împrumutați pîn-acum, sau la Me-Ky, care să le dea amănunte asupra cheilor pierdute?

Ei căutaseră în zadar, răscoliseră întreg subsolul și nu găsiseră prețiosul inel pe care erau înșirate des-cuietorile tuturor încăperilor din imobil.

Mai aveau o serie de chei, dar acestea erau în apartamentul lor, la poarta căruia, urcînd a doua oară, dădură peste un alt agent.

— Circulați! le spusese acesta, în momentul cînd încercară să pătrundă în propria lor casă.

Cu toată justificata lor îngrijorare, căci lucruri necurate se pusese la cale, soții Pickleston erau atrași de strălucirea aurului care-i orbea întotdeauna. Cele cîteva sute de mii de franci împrumutate sub teroarea amenințărilor lui Cellino îi interesau acum mai mult decît toate cheile paradisului, decît libertatea și însăși viața lor.

Și de rîndul acesta, îi învingea lăcomia. Uitînd pe-ricolele care îi pîndeau, ei se repeziră la Cellino, ca o pereche de șoimi flămînzi.

PE CINE ARESTĂM ?

Văzînd pe bandiți împreună cu dansatorul, Tom Sincler, cu pași greoi, cu atitudinea omului care nu știe precis unde vrea să se ducă, se apropie de Adelaida Protopopovna, care se retrăsese într-un colț întunecat.

În acea noapte, detectivul nu vorbise încă între patru ochi cu logodnica lui.

Era o mare efortare pentru el să se stăpînească. Inima îl împingea năvalnic spre frumoasa și brava lui Sonia, mulțumită căreia se afla în viață în momentele acestea. Dar obligațiile de polițist îi recomandau cea mai mare prudență.

Trecînd alene din masă-n masă, oprindu-se cîteva minute la fiecare artist sau client și rostind imaginare cuvinte indiene, el ajunsese și la Sonia, pe care o binecuvîntă de cîteva ori, cu bagheta magică.

— Țin-ți-bin ! Ra-ma-ka !... La-ka-mu ! făcea el, tare. Apoi începu să-i vorbească în șoaptă, ridicînd glasul din cînd în cînd, ca să lanseze formule cabalistice. Dar nu scăpa din vedere nici ușa pe unde ieșise Li-Fung și Wing-Taï-Pu ducînd pe Cellino și nici pe Mc-Ky, care sta cu ochii la detectiv, cuminte și hipnotizat, într-un colț. Îți mulțumesc, Adelaida Protopopovna ! Ce m-aș fi făcut ? În momentul de față, eram un cadavru plutitor pe Sena ! Li-li-co ! Han-dar-gi ! adăugă el, repede, căci se apropia un chelner. Iată-mă de o mie de ori mai îndrăgostit de dumneata... Nu știu dac-am să mă pot plăti vreodată !

— Să nu mai vorbim de asta, Tom!... Mai bine spune-mi : cum stăm ? Nu sînt obișnuită cu emoțiile astea... Cît o să mai așteptăm ca să pui mîna pe bandiți?

— Ba-ra-bum!... I-ko-nok!... făcea Tom, clătînîndu-și chivăra la apropierea suspectă a unui alt servant chinez. Apoi, cînd acesta se depărtă: Răbdare!... sfătui el.

— Vremea trece. De ce întîrzii?... îl întrebă Sonia.

— Ce vrei să fac?

— Să arestezi pe soții Pickleston. Sala e plină de agenți. Ce mai aștepti?

— I-aș aresta eu, dar aș vrea să-mi răspunzi: unde sînt soții Pickleston?

Sonia nu înțelegea această întrebare. Se uită lung la Tom și-i răspunde, simplu:

— Sub hainele lui Li-Fung și-ale lui Wing-Taï-Pu.

— Ești sigură?

— Ce vorbă e asta?

— Ești sigură că cei doi chinezi sînt bandiții căutați de noi?

— Ciudată întrebare!

Adelaida Protopopovna nu știa ce să mai creadă. Ce rost mai aveau aceste îndoieli?

— După toate probabilitățile, ei sînt! Și-apoi, dumneata singur mi-ai spus că le-ai dat de urmă!

— Și eu cred că Li-Fung cu Wing-Taï-Pu nu sînt alții decît Harry și Malvina Pickleston. Dar n-am siguranță deplină. De altfel, chiar dacă aș fi complet convins de lucrul acesta, eu n-am mandat să-i arestez pe ei !

Alt semn de întrebare, pe obrazul tinerei cîntărețe.

Detectivul îi explică:

— Eu am venit aici să pun mina pe o ceată de bandiți, care vor pleca din această casă cu obiecte furate patronilor. Trebuie să-i prind pe hoți asupra faptului. Aștept dar să se comită tîlhăria! Altă misiune n-am în noaptea asta!

— Nu te mai înțeleg, Tom, exclamă Sonia, împreună-și mîinile. Ce rost aveau, atunci, toate aceste pregătiri?

— Ai să mă înțelegi foarte bine cînd se va întîmpla lucrul. Mi-am luat toate măsurile. Pe cei doi criminali americani nu-i voi putea aresta decît în momentul cînd va vorbi vocea singelui, adică atunci cînd David, fiul lor, îi va recunoaște. Dar îi voi mai putea aresta în momentul cînd aceiași criminali americani, incolțiți din toate părțile, își vor arunca deghizamentele de chinezi, vor lua valizele pregătite și vor căuta să fugă pe una din ieșirile secrete, unde îi pîndesc agenții mei. În felul acesta, mi-am ținut vorba dată prefectului poliției...

— Ce i-ai spus prefectului?

— Ki-lo-ma! Ha-ra-ki-ri! răspunse Tom, aprinzînd steluța din vîrful nuielușii. Cînd fu încredințat că nu-i ascultă nimeni, el se explică: Prefectul Parisului, căruia i-am cerut ajutoarele necesare să fac o descindere în „Taverna chineză“, mi-a recomandat o extremă delicatete față de patroni.

„Li-Fung și Wing-Taï-Pu, mi-a spus el, aduc mari beneficii fiscului, prin taxele pe care le plătesc și sînt devotați siguranței generale, cărcia îi furnizează excelente indicații asupra americanilor bogați în trecere prin Paris.

De aceea, chiar prefectura poliției închide ochii asupra lucrurilor ce se petrec în etajele superioare ale clădirii. Printre morfinomani, jucători de cărți și toată pleava internațională care se adună în saloanele lor orientale, au fost identificați cîteva escroci cosmopoliți, cîteva spioane periculoase. Li-Fung ne furniza o pradă excelentă, așa că, te rog, poartă-te cu el cum vei putea mai bine!”

Am răspuns prefectului că intenția mea este tocmai să-l servesc pe onorabilul chinez, arestînd pe cei ce vor să-l jefuiască : doi bandiți americani și complicitii lor.

Așadar, scumpa mea, eu nu pot să arestez venerabila pereche chineză, ci banda care a venit să-i prade. Cînd Harry și Malvina Pickleston, îmbrăcați în pașnici burghezi, vor încerca să se strecoare cu bijuteriile și banii furați nevinovaților Li-Fung și Wing-Taï-Pu, cine m-ar putea împiedica să-i iau de ceafă? M-ai înțeles?

Adelaida surise afirmativ. Planurile lui Tom Sincler erau foarte complicate. Ea nu vedea deznodămîntul, dar avea nețărmurită încredere în logodnicul ei.

— Îl voi pune în practică numaidecît! o asigură detectivul, ridicîndu-se de la masa ei și trecînd la David Pickleston.

— Bordeaux 333, urmează-mă !

Subinspectorul își urmă șeful în camera destinată poliției.

— David Pickleston, momentul hotărîtor se apropie ! Dintr-un moment într-altul, vei fi față-n față cu părinții tăi. Vom vedea dacă-i vei recunoaște, dacă

ei te vor recunoaște. Vom vedea pînă la ce punct ai devenit om de treabă, sau ai rămas complicele lor. Vom vedea dacă sentimentele tale filiale vor fi mai puternice decît sentimentele de stilp al societății. Vom vedea dacă-mi vei da mie ajutor să-i arestez sau dacă-i vei ajuta pe ei să scape!

— Îmi pare rău, Tom Sincler, că n-ai încredere în mine. Îmi pare rău că ți-ai închipuit un singur moment că voi trăda societatea în beneficiul unor dușmani ai societății! Îmi pare rău că nu crezi în posibilitatea de renaștere a unui om pe care părinții săi l-au aruncat pe calea crimei, în loc să-i dea o educație aleasă și să-l facă util societății.

— Îmi pare rău că am crezut toate acestea, Bordeaux 333! replică inspectorul. Vom vedea!

Deocamdată, dezbracă-te de hainele de marinăr, spală-te pe mîini și pe obraz și fă-te alb ca iconița. Caută să-ți potrivești părul și să ai aceeași expresie ca-n ultima zi cînd te-ai văzut cu părinții tăi. Vreau ca asemănarea cu fiul lor să-i izbească din primul moment.

— N-aș putea să știu cine sînt părinții mei, cum vor fi îmbrăcați?

— Nu! răspunse Tom Sincler, hotărît.

— De ce?

— Ai avea emoții inutile. Interesul nostru nu este să te trădezi tu! Vreau să se trădeze ei, ai înțeles?

— Am înțeles! se înclină Bordeaux 333, care dădea încă o dată dovadă de tact, discreție și disciplină.

— Așteaptă-mă aici! ordonă șeful, trecînd în tavernă și urcîndu-se pe estradă. Acolo se făcu mai mic de cum era, se ghemui, ca să pară Mc-Ky.

CELLINO PLĂTEȘTE

În vreme ce Tom Sincler vorbea cu Adelaida Protopopovna Baltazarovici, apoi cu David Pickleston, următoarea scenă se petrecea într-o cameră învecinată, între Allen Preston și soții Pickleston.

— Dați-mi mâinile, dați-mi mâinile să vi le strâng și să vă mulțumesc, dragii mei prieteni! spunea Allen Preston, zis Cellino, zis Jim Parker.

Iluminat de o fericire suprapământescă, dansatorul avea în ochi beția omului care a dat lovitura la baccara și nu-și poate stăvili optimismul și generozitatea... Li-Fung și Wing-Taï-Pu cunoșteau acest gen de exuberanță, căci în tripoul lor văzuseră mulți triumfători la sfârșitul unei partide.

— Ah, scumpii mei, cum să vă arăt recunoștința mea? Am jucat cu banii voștri, am câștigat tot ce pierdusem pîn-acum, mi-am plătit datoriile de la club, și mi-au rămas și trei sute de mii de franci! Dați-mi voie să împart acest câștig cu voi!

Cei doi chinezi se felicitau că împrumutaseră pe un băiat așa de drăguț. Nici nu-și mai aduceau aminte tonul cu care le ceruse Cellino banii, revelațiile și amenințările lui.

Dansatorul începuse să scoată bancnote din toate buzunarele și să le pună pe masă. Cu fiecare bilet de o mie pe care-l primeau, cei doi tilhari recăpătau încrederea în norocul lor, uitau de primejdiile ce-i înconjurau, de vizitele suspecte, de paznicii puși la toate etajele... Nu putea să apună steaua lor cea bună, tocmai cînd surprizele plăcute veneau ca niște

arhangheli la casa lor. Inima le creștea de bucurie, ochii li se dilatără. Își frecau mâinile și săreau în sus.

— Ești un înger! zburda Li-Fung entuziasmat.

— Eu totdeauna am spus că Cellino e un băiat cinstit, o inimă de aur! completă Wing-Taï-Pu, care cu o oră înainte era cît p-aci să-l trimită printre serafimi.

Allen Preston număra mereu. Era fericit că va putea respira în voie, scăpat de datoriile de onoare; jura că nu va mai pune mîna pe o carte de joc în viața lui!

El întinse patronilor grămada cea mai mare de bancnote.

— Poftim!... Poftim întîi banii dumneavoastră! Vă rog să-i numărați... Poate c-am greșit!... Ce mă făceam eu dacă nu-mi dădeți? Eram un om pierdut! Allen Preston, fiul savantului Preston, rivalul lui Edison, nu mai putea ieși în lumea bună. Acum am un credit nou, sînt un perfect gentilom...

După ce chinezii își luară dreptul, surîsul li se mai mișcoră. Așteptau cîștigul. Numărîndu-le 150.000 franci, partea lor, Jim Parker avu imprudența să le spună:

— Ce fericită era scumpa mea mamă cînd m-a văzut la club cu atîtea parale... Mai ales că pierduse tot, săraca! I-am trecut și ei douăzeci de mii de franci, să se refacă.

Wing-Taï-Pu luase toți banii și deveni severă:

— În cazul acesta trebuie să ne mai dai zece mii de franci!...

— Nu înțeleg!... zise Cellino, dîndu-se cu un pas înapoi.

Li-Fung îi explică în chipul cel mai amabil:

— Ai dat venerabilei tale mame douăzeci de mii de franci. Din câștig, nu-i așa?

— Desigur că din câștig!

— Prin urmare, i-ai dat zece mii de franci din partea care ni se cuvenea nouă. E foarte simplu, nu?

— Aveți dreptate. Poftim încă zece mii de franci!

— Să trăiești, Cellino! exclamă într-un glas cei doi falși chinezi.

Apoi începură să-l binecuvinteze pe rînd:

— Cerul să te răsplătească!

— Șapte pagode să-ți primească sufletul și trei fete de dragon să te scarpine în cap pe lumea cealaltă.

— Nouă mandarini să-ți gîdile tălpile!

— Împăratul Japoniei să-ți lustruiască ghetetele!

— Brahma și Confucius să te spele în urechi!

— Vișnu și cu Zaratuștra să-ți calce pijamaua!

Copleșit de atîtea urări, Cellino le spuse rîzînd:

— Destul! Destul!...

Apoi le mai mulțumi o dată și dădu să iasă, ca să se ducă în cabina artiștilor și să se îmbrace pentru dans.

În prag n-avu de lucru și se reîntoarse, ca să fie și mai agreabil patronilor:

— Băgați de seamă. Tot ce v-am spus acum două ore e adevărat... Poliția e pe urmele voastre. Nu știu cine dracu le-a spus că nu sînteți chinezi... că țineți cea mai ticăloasă speluncă din Paris și că v-ați schimbat sexul! Eu vreau să v-arăt că sînt prieten adevărat și vă atrag atenția. Băgați de seamă!

Generosul dansator ieși fluierînd. Cei doi bandiți reveniră la realitate. Tot cheful le pierise. Nu mai era de glumit. Împărțiră banii aduși de Cellino, ca

să aibă asupra lor fiecare în caz de fugă precipitată. Apoi, compunându-și un surîs de circumstanță, trecură iar în tavernă și se urcară pe estradă, în căutarea lui Me-Ky. Pe inimă le căzuse ca un nor. Acest nor arunca pete mari de umbră pe sufletul lor, înveselit cîteva minute de neașteptatul cîștig.

De acolo, de sus, aruncară încă o privire — poate ultima privire — asupra saloanelor, boxelor, meselor și lămpioanelor... Toate aveau un aspect neobișnuit, jalnic. În loc de cîteva sute de yankei eleganți și femei decoltate, care destupă sticlă după sticlă, vărsînd șampania în valuri de frenezie, văzură vreo douăzeci de polițiști în fracuri împrumutate. Unul bea un sfert de apă de Vitel, altul sifon cu lămîie, al treilea se lupta cu o sticlă de bere.

Toți erau triști, preocupați. Unul singur era vesel și cerea coniac cu gheață.

Uitîndu-se la ei ca la o ceată de barbari ce le invadaseră casa, Harry și Malvina își strîngeau pumnii, înfigîndu-și unghiile-n carne.

„În definitiv, nu găsesc francezii aceștia că sînt indiscreți? își spuneau, în același timp, în gînd, soții Pickleston... Sîntem doi bandiți extraordinari. Foarte bine! Dar ne-am făcut toate crimele la noi acasă, în Statele Unite. Ce-i pasă poliției pariziene de trecutul nostru?! Chiar dac-am jefuit sau am omorît cîteva oameni aici, nu erau de-ai lor, erau americani de-ai noștri. Ce-i privește lucrul acesta pe dînșii? Noi avem hîrtii în regulă, plătim dările la vreme și nu ne-am agățat de nici un francez pîn-acum!... Dimpotrivă, am făcut numai bine-n jurul nostru. Această năvală de polițiști francezi este de o indiscreție fenomenală, de un prost-gust fără pereche!“

Subtila pledoarie cei doi tilhari o făceau căutînd cu ochii pe complicele lor Me-Ky.

— Domnule profesor, ia poștiți... vă rog! se adresară ei omului cu kimonoul înstelat și pe care-l credeau servitorul și unealta lor devotată.

Astrologul se ridică și se apropie de ei, făcîndu-se mic și căutînd să se mențină cît mai mult în umbră, ca să nu se vadă că e altul.

— Ascultă-mă, Me-Ky, nu cumva știi tu ce-am făcut noi cu cheile casei? îl întrebă Malvina Calmanovici, zisă Li-Fung.

Fachirul răspunse negativ, dînd din cap.

Li-Fung se căznea să-i explice, să-l lămurească :

— Cînd am stins lumina, Wing-Taï-Pu a sărit pe Tom Sincler, nu-i așa?

— Da! făcu din cap presupusul Me-Ky.

— Lai-Wo l-a apucat de mîini și Wing-Taï-Pu l-a lovit cu cuțitul.

Fachirul aproba mereu, aplecîndu-și chivăra.

— Adu-ți aminte, îi explică Li-Fung. Cînd s-a agățat Tom Sincler de mine și vroia să mă trîntească, n-ai auzit un zgomot de chei?

— Nu! făcu bonetul conic al vrăjitorului...

— Atunci zgomotul de chei s-a auzit cînd îl dezbrăcam noi de kimonou. Probabil, că-n vremea asta mi-a scotocit blestematul de copoi buzunarele!

— Da! afirmă astrologul, fără să deschidă gura.

Murmur-de-Izvor interveni:

— Să știți că Tom ne-a furat cheile! Ducă-se dracului cu ele cu tot, să deschidă porțile iadului! Dar tu, idiotule, dac-ai simțit că te caută-n buzunare, de ce n-ai spus nimic? Înainte de a-l arunca-n canal, trebuia să-l cauți și tu în buzunare, cap sec, ramolit bătrîn! zise Wing-Taï-Pu lui Li-Fung.

Iar acesta răspunse, bocindu-se:

— Cine să se mai gîndească la asta?! Grăbiți cum eram să-l trimitem pe lumea cealaltă, nu-mi mai ardea de percheziții !...

— Ascultă, Me-Ky! zise Wing-Taï-Pu. Cite persoane erau în sala de opiu ?

Cu cele două mîini răsfirate, veneratul Rama-Vișnu-Crișna-Muti arată șapte degete.

— Adormite toate?

— Așa și-așa! făcu profesorul din Calcuta, legănîndu-și palma dreaptă.

— Mai du-te dracului și nu mai tot făcea semne cabalistice! îi zise Murmur-de-Izvor, care începea să se enerveze.

Dar fachirul își duse degetul la buze, ca și cum le-ar fi spus:

— Nu mi-ați dat ordin să nu scot un cuvînt, chiar dacă vorbește cu voi?

— Știu, știu, noi ți-am poruncit să taci, dar acum poți să ne răspunzi, fiindcă nu ne mai aude nimeni.

Cum Me-Ky se încăpățîna să nu vorbească și clătina mereu degetul, cei doi chinezi renunțară să mai scoată vreun cuvînt de la el.

— Dacă nu găsim cheile, sîntem pierduți !...

Înțelegi, cu cheile acelea se pot deschide toate ușile! Camera comorilor, etajul cu păpuși, saloanele de opiu, canalul gentilomilor, toate!

Dezolat, omul cu chivără înstelată își împreună palmele de trei ori, ca și cum ar fi spus :

— Vai! Vai! Vai!

— Băiete, să știi... Poliția e pe urmele noastre. N-ai să scapi nici tu de ghilotină! Prin urmare, fii gata. Strecoară-te prin canalul b în stradă, adu automobilul și așteaptă-ne la zece metri de poartă. Noi

o să fim îmbrăcați de duminică. O iei spre vilă. Ai înțeles? Deocamdată, preumblă-te puțin prin sală, ca să nu dai de bănuț.

Tom Sincler dădu din cap și coborî cele trei trepte ale estradei, ducându-se de la masă la masă și făcând semne cabalistice cu vergeaua miraculoasă. Știa ce trebuie să știe. Bandiții își pregăteau fuga, exact cum prevăzuse el, prin al doilea canal, care o lua în direcție contrară Senei și răzbea într-un gang. Erau să se îmbrace în costumele cu care se duceau duminica la Fontenay-aux-Roses. Me-Ky știa să conducă un automobil. Era principalul lor complice.

Li-Fung și Wing-Taï-Pu își făceau socoteala cîți bani au la îndemînă, ce bijuterii pot lua cu ei în cazul unei dispariții bruște. Bineînțeles, această perspectivă nu le prea surîdea, dar n-aveau încotro. Înceau să se consoleze:

— Dacă ne-am speriat degeaba, nu-i nimic. Mîine ne reîntoarcem și aducem un lăcătuș să deschidă toate ușile, să ne facă alte chei. Dar dacă, într-adevăr, au dat de urma noastră, atunci e mai bine să ne pierdem urma și lipsim un an-doi chiar dacă imobilul nostru va fi locuit de alții, ne reîntoarcem sub alte haine și punem mîna pe comorile de sub canal. Acolo nu-i trece nimănui prin cap să caute.

— N-ar fi bine s-o ștergem de pe-acum? Întrebă femeia.

— De ce?

— Pentru mai multă siguranță. De ce s-așteptăm pînă la ultimul moment?

— Să fugim, ca iepurii, înainte de-a fi dat lupta? Ar însemna să ne dăm singuri de gol. Dacă există vreo bănuială împotriva noastră și pierim, poliția va

fi sigură cine sîntem. Dacă stăm pe loc, poate că-și mută gîndul să ne mai plictisească.

— Dar dacă are să fie prea tîrziu?

— Nu e niciodată prea tîrziu. De altfel, eu cred că primejdia a trecut. Nu vezi ce mutre de idioți au agenții de pe la mese? Omul care ținea în mînă capătul tuturor firelor nu mai este printre ei. Tom Sincler e pe lumea cealaltă, iar subalternii săi nu mai știu încotro s-o ia. La cea dintîi mișcare, îți fac eu semn!

— În orice caz, noi să fim gata!...

— Gata, gata!... răspunse Harry, enervat de lășitatea soției sale, atît de curajoasă de obicei.

CAPITOLUL XXXVIII

TEMPLUL LUXURII

Soții Pickleston mai inspectară o dată imobilul. Pe scări nu veghea nimeni, dar fiecare încăpere era puzită de un polițist. Cei dinăuntru nu-și dădeau seama de ce se întîmplă. Își vedeau de patima, de viciul lor, în liniște; ploaia care continua să mitralieze ferestrele și acoperișul era un excelent pretext pentru ei să nu se gîndească la plecare. De altfel, casa era mobilată nu numai cu lux, dar avea tot confortul unui hotel de mîna-ntîi, era aprovizionată din belșug pentru zile întregi, ca o cetate care se teme de un asediu.

Fiecare apartament era prevăzut cu bufet, cameră de toaletă, telefon, radio, așa că nici o nevoie nu silea pe oaspeți să-și grăbească plecarea. Saloanele comu-

nicau între ele prin uși capitonate, acoperite cu draperii. Cei care aveau treabă în oraș puteau telefona, fără însă să fie ei chemați la telefon. Exista și o bibliotecă, ziare, cărți, dar nu le consultau nimeni. Era transatlanticul senzațiilor violente acest palat, nu un sanatoriu... Cei care pierdeau la jocul de cărți treceau în camera cu stupefiant. Cei moleșiți de drogoste sau de cocaină se trezeau după câteva ore și se așezau la masa de baccara sau de pocher.

În asemenea condiții, era foarte ușor lui Harry Pickleston să-și jefuiască la aceste mese clienții. Nu însă la masa cea mare. Acea masă trebuia să fie virtutea însăși, un model de corectitudine, un ospăț virginal. Dacă, la *chemin-de-fer*, oaspeții jucau între ei și unii pierdeau iar alții câștigau, dacă la baccara, bancherii și ponții erau oameni bogați, care își luau unii altora banii în mod cinstit, în schimb, partidele de pocher erau compuse din clienți naivi și din complici ai patronilor. Aici putea opera în toată voia echipa de măsluitori ai lui Li-Fung.

Baccara, *chemin-de-fer* se jucau în perfectă ordine, cu o eleganță care întrecea pe-a celor mai aristocratice cluburi. Crupierii erau de-o distincție desăvârșită. Cagnota mai mică decât oriunde. Cărțile noi, abundente, mereu reînnoite, personalul de serviciu respectuos și tăcut.

Grație aristocraticei atmosfere care domnea pe altarul principal, acest tripou clandestin își făcuse o reputație fără pereche; cel mai mic incident nu venise să arunce o umbră de îndoială asupra perfecte regularități a jocului. Nu se pierdeau averi în mod bizar, nu câștigau numai anumite persoane, nu era nimeni jefuit, nimic suspect nu întuneca prestigiul acestei case discrete și elegante, unde aveai tot con-

fortul marilor cluburi, plus un mister, o atmosferă de Orient, de familiaritate, de totală desfătare, o evaziune din realitate, o complicitate pe care străinul exotic n-o poate găsi în alte localuri din Paris.

Prestigiul sălii de baccara era foarte propice hoțiilor care se practicau la numeroasele mese de pocher.

La fiecare partidă, luau parte cel puțin doi oameni ai lui Harry Pickleston. Foarte eleganți, cu aparențe de diplomați în retragere sau prinți exotici, acești complici jucau foarte modest la baccara, căci n-aveau voie de la soții Pickleston să piardă mult; țineau însă în fața lor teancuri mari și ispititoare de bancnote și fise.

Păreau ponții cei mai importanți. Nu remarcă nimeni ce puțin mizau. Nu se cunoșteau între ei niciodată. Erau recomandați unul altuia de clienți serioși. Propuneau partide sau primeau propunerile ce li se făceau uitându-se la ceas, cu aerul omului care se lasă greu, fiindcă a câștigat prea mult la *chemin-de-fer* și nu-l mai interesează o oră de inofensiv pocher. Se făceau prezentările. Se schimbau grupurile. Cărțile, totdeauna noi, le desfăceau alții nu oamenii lui Pickleston. Aceste cărți erau fabricație proprie, pentru uzul localului, dar semănau mult cu cele din comerț. Felul cum se terminau romburile de pe dos, la margine, lângă dunga aurie, indica ce carte ține jucătorul în mână. Ochii isteți ai escrocilor cunoșteau, dintr-o aruncătură de priviri, jocul fiecăruia și, în felul acesta, oaspeții de marcă ai tripoului clandestin erau pradă sigură măsluitorilor. Cel mai abil cunoscător nu s-ar fi putut plînge că a fost trișat, fiindcă nici o aparență de escrocherie nu se rătăcea printre degetele fine ale partenerilor.

Printr-un limbaj special, escrocii își anunțau cartea unul celuilalt, urmînd ca acela care avea un joc mai mare să dea loviturile.

După cum în asasinatele sale, Harry Pickleston evita violența, pumnalul, browningul, tot ce putea lăsa urme, tot așa, în felul său de a fura pe jucătorii de cărți era simplu, inedit. Trucul cu aranjarea pachetului nu se mai practică nici la pensiunile de fete. Înlocuirea mecanică a „sabotului“, pus în mijlocul mesei, pe un cilindru cu două jumătăți, fusese, de asemenea, descoperită.

Nu mai avea nevoie nimeni să stingă lumina pentru o secundă, în care timp cilindrul să se învîrtească și să aducă pe masă jumătatea cealaltă, unde se afla un pachet aranjat din vreme.

Nu mai era la modă nici servitoarea ce intră cu o tavă încărcată și o răstoarnă, spre surpriza și spaima jucătorilor, care întorc instinctiv capul și lasă pe stăpînul casei să-și aplice scamatoria.

Nici semnele făcute pe cărți cu o cerneală simpatică, citită numai prin ochelari de-o anumită culoare, nu se mai practicau.

Toate aceste nevinovate meșteșuguri aparțin Europei secolului trecut.

Soții Pickleston adoptaseră mijlocul cel mai iscusit și mai necunoscut, care se practica în orașele Statelor Unite. Ca și în celelalte „întreprinderi“ ale lor, ei lucrau simplu, cu sînge rece, cu supremă eleganță.

Subalternii lor — aventurieri internaționali — erau angajați cu destulă greutate, cercetați, educați, ca să fie cît mai prezentabili. Ei erau controlați, la rîndul lor, de inspectori secreți ai lui Harry, care jucau la masa lor și raportau patronului sumele cîștigate și maniera mai mult sau mai puțin distinsă cu

care se comportau acești gentilomi de ocazie. Tragera pe sfoară a marelui șef era imposibilă. De altfel, la sfârșitul jocurilor, ca să nu plece cu bani care nu le aparțineau, erau cercetați minuțios.

Ei se știau spionați, știau că nu pot să tragă pe sfoară diavoli de teapa lui Wing-Taï-Pu și a bărbatului ei mărunțel, cu ochi de veveriță și glas de capră sentimentală, Mister Li-Fung. Se purtau corect, ca să nu-și piardă locul. Se mulțumeau cu un sfert din câștigul fiecărei nopți, ceea ce reprezenta o sumă respectabilă. Mulțumită acestor venituri, ei puteau să trăiască peste zi ca niște perfecți oameni de lume. Epave ale aristocrației internaționale, cu nume sonore, cu maniere distinse, ei frecventau societatea cea mai aleasă și n-ar fi bănuț nimeni cum își câștigau existența.

Pe lângă acești aventurieri cu mâini fine, tremurătoare, cu figuri ce trădau strămoși glorioși și purtau stigmatul sfârșitului de rasă, soții Pickleston mai aveau ca angajate femei exotice, frumuseți străni, venite din toate periferiile bătrânului continent. De la blonda-cenușie din nord, pînă la bruna languroasă de pe malurile mării Caspice, trecînd prin florentina cu păr roșcat sau napolitana cu ochii de somnambulă din filmele de acum douăzeci de ani, toate genurile de conchistadore, venite să se realizeze în metropola Europei, se perindau printre miliardare americane autentice, printre spaniole planturoase, marchize bogate și dame de onoare. În surdină, paradisul de pe cheiul Scenei ajunsese legendar în cîteva luni numai pe tot globul civilizat.

Li-Fung împrumuta pensionarelor sale blănuri rare, șaluri scumpe, briliante grele, coliere neverosimile, în bogăția lor veritabilă. Aceste funcționare ale viciului

purtau bijuteriile furate odinioară în Statele Unite și transformate în Europa, ca să nu fie recunoscute ; corpurile lor splendide treceau, goale și maiestuoase, în penumbra aromatică a misterioaselor alcovuri. O mască de mătase neagră le ascundea ochii și nasul. Erau incontestabil cele mai distinse, mai vicioase și mai tulburătoare preotese ale acestor mistere păgîne.

Apoi se îmbrăcau în toalete strălucitoare și treceau la mesele de jos, stimulînd pe cei decepționați, provocînd pe cei ce cîștigaseră mult, întreținînd frenezile.

Toți erau fericiți să fie remarcați de aceste neveste de maharadjahi, regine ale finanțelor, încărcate cu giuvacruri fabuloase.

În primele zile ale tavernei sale pariziene, Harry Pickleston intenționa să folosească și personalul său artistic în etajele de sus. El oferea sume înzecite gajului seral.

Dar, spre lauda lor, dansatoarele refuzară să exercite altceva decît profesiunea lor. Ele respinseră cu un surîs ofertele seducătoare ale patronilor.

Însuși Collino, care pornise pe panta lunecuşului și cunoștea atîta lume bogată printre americani, înțelegea să-și poftască prietenii în cabaret ca să consume șampania lui Li-Fung, dar n-ar fi admis niciodată să-i dea pradă fascinanților călăi din apartamentele superioare. Fuziunea mult dorită de soții Li-Fung nu se făcuse între estrada muzicanților și templul luxurii.

Contactul dintre sala de spectacol și restul clădirii era tot mai rar. Din zece clienți, abia unul dacă se aventura pe scările cu covoare groase și lumini voalate.

Cu vremea, soții Pickleston au trebuit să facă intrări separate. Ca fațadă, ei instalară la etaje câte un prezicător, un astrolog, un chiromancian, bărbat sau femeie.

Toate mergeau de minune. Spelunca avea un viitor strălucit.

Intrucât clienții se schimbau foarte mult, nu era nevoie ca jucătorii-complici, sau femeile fatale să se schimbe și ele prea mult. Nu putea oricine învăța meseria aceasta, care presupunea fizic distins, purtări amabile și o perfectă cunoaștere a limbii engleze.

Se pare că cei ce treceau pragul casei Li-Fung erau foarte mulțumiți de senzațiile încercate în numeroasele saloane, căci vizitatorii sporeau, reputația „Tavernei chineze” se propaga, cu discreție, de la Buenos-Aires la Madrid, din Chicago la München, din Sidney până-n Istanbul.

Toți cei ce porneau spre desfătărilor clandestine ale Parisului erau îndrumați spre grafologi, vrăjitorii, cititoare în cafele din anticamera saloanelor de luxură. Cheiul Senei, dincolo de Notre-Dame, însemna pentru ei capitala supremă a rafinamentului.

E adevărat că industrializarea viciului, practică cu atîta metodă la Paris, era mai puțin vizibilă în imobilul de la spatele lui Notre-Dame. Plutea ceva tainic, vaporos, o abundență și o atmosferă de Extrem Orient printre decorațiunile și mobilele autentice. Iar consumația, de la carnea de potîrnice pînă la cea omenească, de la șampanie pînă la morfină, era de prima calitate.

Fără îndoială, puțini din fericiții jucători de cărți plecau cu tot cîștigul lor de la tripoul clandestin. Taxa de intrare, plata ghicitorilor, masa, șampania, celelalte consumații se achitau de obicei cînd jucătorii

își numărau beneficiile. Optimismul acelor clipe constituia momentul psihologic al prezentării notei foarte pipărate.

Bacantele, de asemenea, știau să stoarcă sume importante celor cărora le purtascră noroc.

Iar nefericitul plecat de-acolo cu buzunarele dol-dora era amețit în taximetrul care-l ducea spre casă și jupuit ca un pui de găină de doi indivizi ce-l așteptau pe scara propriei sale locuințe. Bineînțeles că nu-i convenea nimănui să reclame: discreția era obligatorie și din partea lui Li-Fung și din a clienților săi.

Tom Sincler cunoștea mai toate procedeele din saloanele superioare ale tavernei, căci petrecuse multe nopți acolo sub felurite măști. Identificase pe veritabilii milionari și pe cavalerii internaționali. Știa din ce țară vine fiecare nobilă preoteasă a amorului oprit, ce cazier are fiecare. Dar detectivul american își vedea de treabă, căci nu era de resortul său: poliția de moravuri a Parisului e foarte ageră și n-avea decît să se ocupe mai de aproape de tribulațiile venerabililor chinezi Li-Fung și Wîng-Taï-Pu.

Ceea ce urmărea Tom era perfectă cunoaștere a topografiei imobilului, culoarele secrete, ușile invizibile, trapele.

Ca simplu muncitor, lucrase, de curînd, la niște reparații în subsol.

Știa de cele trei bolți subterane, de ieșirea secretă a casei pe o stradă lăturalnică... Nu ignora nici existența comorilor peste care trecea apa canalului.

Calm, socotit, el pregătea în umbră planul luptei din care trebuia să iasă învingător. Miilor și miilor de abilități ale soților Pickleston el le opunea ingeniozitatea unci întinse inteligențe și experiențe.

Tom Sincler nu era polițistul care, după amprente digitale și forma picăturilor de sânge încheșat, reconstituie o crimă. El numise „detectivi postumi” pe acești cercetători ai trecutului. Mijloacele sale de investigație erau altele. Nici nu ținea măcar să-și facă un nume, să aibă o reputație de celebritate, căci pisica nu prinde șoareci când are clopoței.

Liniștit, visător, cu aspectul corect al unui om ca toți oamenii, între comis-voiajor și sportmen, el nu făcea jonglerii, nici excese de scamatorii clasice. Se deghiza numai când era absolută nevoie și-și privea meseria de la înălțimea preocupărilor sale estetice și filozofice.

Își luase toate măsurile și, totuși, nu voia să dea foc fitilului care va face să explodeze bomba, căci avea de făcut unele perfecționări.

În primul rînd, își dădea seama ce gafă ar face el, un străin, arestînd, fără să aibă toate dovezile și fără un succes total, o bandă pe care poliția Parisului o ignora.

Cunoștea susceptibilitatea prefectului și nu voia să-i contrazică sentimentul de autoritate supremă, gelozia profesională, orgoliul național. Ca orice înalt demitar al republicii, eminentul șef al siguranței consilia subalternilor săi dacă nu faimosul „mai ales, nu prea mult zel”, cît mai puțin zgomot, cît mai puțin succes. Dacă Talleyrand a rostit faimoasa frază, nu el a inventat procedeul, care este de-o veche tradiție regală și imperială.

Tom Sincler cunoștea bine pe francezi încă din vremea războiului. Ei fac lucrurile cu prudență, cu discreție, după ce și-au luat toate precauțiile necesare. Evită zgomotul, loviturile senzaționale, întreprinderile grandioase.

Ceea ce-l interesa-n momentul de față pe inspectorul american era o confruntare bruscă a soților Pickleston cu fiul lor David; el aștepta în tavernă reîntoarcerea celor doi bandiți.

CAPITOLUL XXXIX

REÎNTOARCEREA FIULUI PIERDUT

Harry și Malvina renunțară să pătrundă în sălile de joc, în camerele de stupefiante, în alcovurile zeiței Venus. Renunțară nu din voia lor, dar fiindcă accesul le era interzis. Toate ușile erau păzite de câte un agent mai mult sau mai puțin mustăcios, cu bastonul petrecut pe după braț. A doua oară încercară să intre în apartamentul lor de la etajul II și fură împiedicați. Coborîră în subsol. Acolo, cel puțin, nu era nimeni. Căci nimeni nu bănuia existența etajelor subterane. Apa curgea prin canalul de rezervă. Deschizînd robinete, Harry mări cantitatea lichidului. Un vuiet puternic îi înștiință că roata rezervorului funcționează bine. Coborîră în canalul principal, acela care acoperea bogățiile și unde fusese detectivul pe care-l credeau mort.

Poate c-ar fi fost prudent să dea drumul apelor pe-acolo, ca să acopere bolta, pentru orice eventualitate. În cazul acesta, însă, n-ar mai fi putut pătrunde în coridorul *b* care ducea, sub imobil, la ascunzătoarea valizelor cu bani și a costumelor de burghezi parizieni.

Ei străbătură acest coridor *b* destinat evaziunii. Verificară dulapul invizibil, practicat în zid. Toate erau la locul lor: haine, bani, bujuterii. Urcară scă-

ricia de fier de la capătul coridorului, ridicară capacul care ducea în garaj; din garaj, ieşeau direct în oraş. Toate funcţionau de minune. Găsiră inutil să deschidă poarta care dădea spre stradă şi să vadă dacă automobilul adus de Me-Ky era acolo.

Păcat. Căci dac-ar fi scos nasul în ploaia de afară, ar fi zărit, la dreapta şi la stînga uşii, cîte un individ cu glugă şi manta de cauciuc, care îi pîndea acolo, cu mîna în fundul buzunarului şi cu un revolver în mînă.

Foarte liniştiţi, siguri de ei, părăsiră bolţile umede şi reci de sub pămînt şi intrară în cabaret surîzători. Acolo nici o schimbare. Gaby şi Daisy dansau pe estradă. Me-Ky era la locul său, lîngă muzicanţi, îmbrăcat în kimonoul înstelat şi cu tichia ascuţită pe cap. Marinarul roşcat se potolise şi sta la o masă din fund împreună cu celălalt mai bătrîn. Numai matelotul negru nu se mai vedea. L-au dat afară, probabil. Poliţiştii căscau pe la mese şi se uitau peste mese unul la celălalt, îşi consultau ceasornicele. Nici o figură nouă. Ba da. Într-o boxă, iată un domn tînăr. Figura li se pare cunoscută. Li-Fung îşi duce mîna dreaptă la frunte, ca să vadă mai bine, dar, deodată, mîna îi cade pe inimă, care a început să palpite. Strînge puternic bratul lui Wing-Taï-Pu, care nu înţelege.

— Uită-te acolo !... găfîie Li-Fung.

La rîndul său Wing-Taï-Pu a tresărit. Cunoaşte prea bine acel obraz. E el, nu mai încapе îndoială, e David al lor ! Ce caută aici ? Cînd a sosit la Paris ?

Sînt trei ani de cînd nu l-au mai văzut. E fiul lor, care-şi toarnă, încet, dintr-o butelie de vin negru. Va fi bănuind el oare în a cui casă se găseşte ?

Cei doi bandiți nu mai înțeleg nimic. Această apariție a băiatului lor, de care nu mai știau nimic de ani întregi, îi pune pe gânduri. De ce s-a ivit tocmai în noaptea asta, poate ultima lor noapte de oameni liberi ?

Vederea unicului lor copil, emoțiile de pîn-atunci, primejdia care veghează la toate ușile le-a muiat inima, a trezit în ei sentimente de care nu se cre-deau capabili.

La urma urmei, erau mai bătrîni azi decît ori-cînd, aveau dreptul să fie înduioșați. Întrebări pe care nu și le puseseră niciodată îi copleșeau acum.

Cît mai aveau de trăit ? Pentru cine adunau toate averile acelea, pentru cine își expuneau viața la fie-care moment ? Criminalii răscoleau acuma primele lor gânduri și sentimente omenești, care le brăzdau sufletul întunecat cu fulgere celeste.

Rezemat de toba mare, pe estradă, Tom Sincler le urmărea mișcările. Tresărîrea lor la vederea lui David îi confirmă definitiv convingerea că cei doi falși chinezi sînt bandiții Pickleston. Pîn-acum, mai avea o îndoială. Mărturia celor ce-i surprinseseră — pe Li-Fung fără o mustață și pe Wing-Taï-Pu cu sînii de cauciuc — precum și propriile sale constatări puteau fi simple presupuneri. Nici obsesia de roșu și verde din decorația locuințelor ocupate de Harry Pickleston la Cleveland, Chicago, New York și Paris nu era concludentă. Putea fi o simplă coincidență și-atîta tot.

Ceea ce îl asigură total fu această ezitare în fața lui David Pickleston, acea subită schimbare a feței și a atitudinii lor. Zimbetul de circumstanță le că-zuse. Nu mai simțeau puterea de a sta aplecați, atenți, ca niște veritabili patroni de tavernă. Lucrul era prea

important ca să-l domine ei. Întimplarea îi domina pe ei acum și nu știau ce să facă. Aveau timidități de fecioară, candori de heruvim.

Se întrebau dacă trebuie să se dea de gol, dacă David îi va recunoaște, dacă e prudent să se ducă la el și să-i urce bun venit, ca la orice client.

Ca de obicei, instinctul mamei fu mai puternic.

Li-Fung se ținea cu greu să nu se repeadă spre noul-venit, să nu-i vorbească; mai stăpîn pe el, Harry Pickleston își îndemna soția la prudență.

Amîndoi, trecînd din masă-n masă, aranjînd un pahar, dînd un ordin chelnerilor, surîzînd celorlalți comesei, se apropiară de ultimul venit.

Wing-Taï-Pu, cu vocea subțire, îi vorbi, în limba engleză :

— Gentlemenul e mulțumit ?

— Aveți un vin excelent și o muzică de primul ordin ! răspunse glasul atît de cunoscut.

La vibrațiile acestei voci, care răscolea în ei amintiri și emoții de cămin pierdut, Li-Fung era gata să leșine. Mai lucid, Harry avea impresia ciudată că pe acel om îl mai mirosise de curînd; emana din el ceva familiar și recent; nu era o prezență complet inedită în acea seară. Deși nu-și mai arătase obrazul azi, omul cel nou degaja un fluid pe care el, Harry Pickleston, îl resimțise foarte de curînd. Banditul nu se înșela, fiindcă David Pickleston era acolo de vreo două ceasuri; hainele, părul și pielea îi erau îmbîcșite de aerul tavernei; nu mirosea a ploaie și-a răcoare proaspătă, ca un om ce vine de afară.

Copoiul fin care era Harry Pickleston nu putea să nu înregistreze, măcar în subconștient, această senzație.

Dar conștientul său îl făcu să se scuture, dînd această impresie pe seama faptului că David, fiind copilul lor, era firesc să degajeze o emanație familiară. Dacă Malvina și Harry erau aproape electrizați de apropierea lui David, fiul perechii Picklestone-avu nici o tresărire deosebită venind în contact cu părinții săi. Ingratitudinea copiilor e recunoscută, iar vocea singelui vorbește numai în cel care a dat, nu și în cel care a primit sînge.

— Gentlemanul e de mult în Paris ?

— Am sosit ascară.

— De la New York ?

— Din Filadelfia...

— Pentru mai multă vreme ?

— O lună...

— Afaceri, probabil ?!

Tom Sincler urmărea, fără s-audă, convorbirea. Își dădea seama că David într-adevăr nu era complicele părinților săi, că nici măcar nu-i recunoștea. Dar detectivul nu mai avea nevoie de mărturia subalternului său ca să fie sigur de identitatea celor doi bătrîni ticăloși. Se trădaseră singuri.

De la lucruri indiferente, întrebările treceau acum la precizări.

— Gentlemanul să nu se supere, dar dacă-l întrebăm atîtea lucruri, o facem dintr-un viu interes...

— Poftim, vorbiți...

— Nu știu dacă gentlemanul a fost la „Taverna chineză” din New York.

— Mă duccam cîteodată...

— Ei bine, acolo veneau, în taină, doi buni prieteni ai noștri, un anume Harry și o anumită Malvina.

Li-Fung își făcu ochii galeși, uitîndu-se la David.

— Vreți să vorbiți de părinții mei ?

— Da... da !... aprobară, grăbiți, cei doi chinezi.

— Mă miră că dumneavoastră, niște oameni de treabă, aveți raporturi cu ticăloși de teapa lor...

— Părinții dumitale sînt niște oameni foarte cumsecade, David Pickleston ! interveni Susur-de-Izvor.

— Să-i ia dracu ! opină Adonis-cel-alb acum.

— Nu vorbi așa, nu vorbi așa ! se scutură chinezii de contrabandă...

— Niște ticăloși ! Din pricina lor am ajuns eu pick-pocket, acuzat de crime pe care nu le-am comis, urmărit de poliție, condamnat la moarte. Din ferire, m-am făcut stîlp al societății și nici nu mai vreau s-aud de ei... Dracul să-i ia !

— Am putea ști unde se află acum bunii noștri prieteni ? întrebă Wing-Tai-Pu insinuantă.

Bănuindu-i agenți secreți care vor să-l iscodească, bănuindu-i în același timp și complici ai bandiților, puși să ia informații, David răspunse :

— Am aflat tocmai ieri că se găsesc la Hollywood. Joacă într-un film de circ. Știți că tata a fost ridicător de greutate, iar mama călăreață. S-au reîntors la meseria lor. Sînt cam bătrîni, dar, cum știu să se grimeze la perfecție, poate să le reușească... S-o vedem și p-asta !

— Așadar — continuă Li-Fung, privindu-l languros, cu tremolo în glas — nu ți-e dor de ei ? Sentimentele dumitale filiale nu vibrează la amintirea celei care ți-a dat viață... căreia i-ai supt laptele ?

— Lapte de pisică, de lupoaică, de urangutan ! răspunse el cu scîrbă, scuihind într-o parte.

Strîmbătura aceasta îi amintea ceva lui Li-Fung. Ceva recent, de care nu-și dădea seama.

Avea impresia că mai trăise, foarte de curînd, acea scenă și nu putea să-și dea seama. Într-adevăr, mimica dezgustată a lui David Pickleston, căutînd să elimine din măruntaie suvenirul hranei materne, era aceeași cu care, mai adineauri, respinsese limonada oferită de Tom Sincler și preparată de aceeași persoană care-l alăptase.

— Cu dumneata, soții Pickleston s-au purtat bine, foarte bine ! mai zise Li-Fung.

— Se cunoaște că sînteți chinezi ! Am auzit că la voi în țară părinții își cresc copiii în respectul moralei și al legilor. Pe mine m-au învățat de mic să fur... M-au aruncat pe drumuri ca pe un cîine jegos. Abia aștept să-i văd apărînd în filmul lor, ca să mă duc să-i fluier la toate cinematografele !

Pe măsură ce se înversuna împotriva soților Pickleston, David polițistul simțea crescînd în el un semizeu. Puterea de-a se dezbăra de cel mai vechi, mai puternic dintre sentimente : legătura dintre copii și părinți făceau din el un ales, o forță.

Tot ce era uman într-însul pierdea, ca să lase loc virtuților olimpiane. Sensibilitatea era înlocuită prin conștiință. Idealul gînditorilor ! Numai dezbărat de afecțiunile tale proprii, poți servi umanitatea. A fi inuman cu tine însuși e singura posibilitate de-a fi drept cu ceilalți. Ascensiunea morală a lui David Pickleston se efectua în mod vertiginos.

Vom vedea, în curînd, cum această dezrobire de orice afecțiune, de orice grațitudine, l-a făcut pe fostul pick-pocket să se întoarcă la un moment dat împotriva lui Tom Sincler însuși, culpabil față de societate. David Pickleston realiza perfecțiunea morală cu o viteză neliniștitoare.

— Ah, copiii, copiii! făcea Li-Fung, bătîndu-și poalele kimonoului. De unde știi că părinții dumitale nu se gîndesc la dumneata cu dragoste? De unde știi că n-adună averi ca să te facă omul cel mai bogat din lume?!

— Ha! Ha! Ha! izbucni David, rîzînd fals. Parcă-i văd, săracii de ei, muncind în porturi, cărînd pietre, căutînd aur în Alaska sau filmînd la Hollywood pentru micuțul lor David! Ha! Ha! Ha!

Susur-de-Izvor interveni, vorbind cu două voci, cînd subțire, cînd gros. Probabil că emoția îi purta glasul, ca un ascensor, de la un etaj la altul.

— Să nu te mire dacă, într-o zi, tatăl și cu mama dumitale or să învieze din morți și-or să-ți spună: „Ține, David! Casa asta e a ta cu toate avuțiile dintr-însa! Pentru tine am adunat milioane de dolari! Pentru fericirea ta am tremurat noi zi și noapte! David Pickleston, ești regele moștenitorilor!...”

Bătrînul Harry spusese lucrurile acestea cu un ton profetic, cu o voce de dincolo de lume.

Emoția revederii, paternitatea răscolită, teama de necunoscutul care urmează morții, teama de poliția care anticipează moartea îi muiaseră inima și-i aduceau lacrimi în ochi. Tot așa Li-Fung, adică Malvina. Se topeau de duioșie amîndoi. E drept că această slăbiciune venea și din faptul că cele două fiare, care plăteau un tribut de lacrimi voluntar, nu-și cheltuiseră în acea zi provizia cotidiană. Această neglijență se răzbuna în acele ore, pline de evenimente, cînd aveau nevoie, mai mult decît oricînd, de sînge rece și neînduplecare...

TRIBUTUL LACRIMILOR

În fiecare dimineață, de zeci de ani, soții Pickles-ton adoptaseră o igienă sentimentală pe care ar trebui s-o practice toți cei ce nu vor să șovăie în lupta vieții.

În loc de rugăciune, ei citeau „Tribuna Filadelfiei“, renumită prin necrologurile ei copioase și patetice.

Acastă veche gazetă publică zilnic între 40—50 de anunțuri, plătite de familiile defuncților și menite să înduioșeze chiar inima unui leu sau a unei statui de piatră. Redactate de specialiști, necrologurile glăsuiesc cam așa :

„S-a dus buna noastră mamă, blîndețea personificată, sufletul de aur ; a pierit din mijlocul nostru și nu va mai reveni. Sîntem nemîngîiați. N-avem destule suspine s-o plîngem, n-avem destule brațe s-o chemăm ! Adio, măicuță iubită, adio, adio, adio !“

Sau :

„Soțul meu s-a dus. A murit în floarea vîrstei prietenul vostru, sprijinul copilașilor mei, camaradul fără pereche ; am rămas fără el ! Plînge-ți-l dacă mai poți, eu cad la pămînt zdrobită de durere și nu mai pot nici să gem, nici să-l mai chem. Aș vrea să mor cît mai curînd, să plec după dînsul, să ne vedem în eternitate...”

Cele mai înduioșătoare, însă, erau anunțurile care vesteau moartea copiilor și care, vorbind de îngerașul zburat, de unica mîngîiere, de speranțele apuse, atingeau culmi de lirism tragic pe care le-ar fi invidiat și autorii antici.

Această publicitate postumă făcea ravagii în Filadelfia. Articolele erau mult mai lungi și mai mișcătoare decît în reproducerea noastră.

Textul era garantat de administrație că nu se va repeta mai des decît la trei luni o dată, așa că de cincizeci de ori înmulțite cu nouăzeci de ori, aveai impresia de inedit parcurgînd „Tribuna Filadelfiei”. Abonați credincioși ai acestei publicații, Harry Pickleston și Malvina Calmanovici citeau în fiecare dimineață necrologurile și plîngeau cu hohote fierbinți pentru fiecare mort.

Tot ceea ce era afecție în inima lor se scurgea pe căile lacrimogene și astfel, cu povara duioșiei eliminată pentru o zi, ei puteau alerga spre crimă sprinteni și cu sufletul împăcat.

Dacă ar fi cheltuit provizia de lacrimi a acelei zile, soții Pickleston n-ar fi vorbit cu atîta patos și n-ar fi dat de bănuît gentlemanului din fața lor. Acesta îi readuse la realitate :

— Uite ce e. Dacă v-ați îmbătat cu opiu și v-au apucat visele, culcați-vă și dați-vă drumul ! Eu am alte treburi acum !...

Insistențele celor doi patroni ai „Tavernei chineze” începeau să fie suspecte. Anumite inflexiuni din vocea lor, anumite gesturi îi păreau familiare.

Fără să aibă aerul că-i examinează, trăgînd fumuri de țigară și uitîndu-se pe furiș le ei, prin rotogoalele șerpuitoare, David începea să-și dea seama că patronii cabaretului nu erau numai niște simple cunoștințe ale părinților săi... Puteau fi ceva mai mult...

„Dacă această voluminoasă damă chineză ar avea mustăți și n-ar fi chineză, aș jura că este însuși tatăl meu, Harry Pickleston. Iar dacă acest moșneag mărunț n-ar avea mustăți și ar fi femeie, prinsoare aș

face pe trei dolari că nu este alteineva decât Malvina Pickleston, născută Calmanovici, mama mea.

Cum autorii zilelor mele sînt niște ticăloși care își schimbă chipul după nevoie, ar putea să fie deghi-zați și de rîndul acesta ; în fața mea n-am, în momentul de față, decît pe cei ce mi-au dat viață.

Lucrul acesta nu mă emoționează peste măsură.

Nici o fibră a sentimentului filial nu zbîrnîie în mine. Cu un singur gest, aş putea să-i scap de arestare, de moarte. Dar n-am nici o poftă s-o fac. Țin să dovedesc lui Tom Sincler că oficiul de stilp al societății mă ispitește mai mult decît acela de fiu salvator. Să ascultăm ce spune tatăl meu, Harry Pickleston, pe care ultima oară l-am văzut cu mustăți. Să ascultăm ce spune mama mea, Malvina, pe care ultima oară am văzut-o fără mustăți !

Pentru sănătatea mea morală, însă, pentru liniștea mea, pentru lealitatea față de Tom Sincler, eu nu sînt ținut să știu, nici măcar în forul meu interior, că am fost pus în prezența părinților mei, pe care nu i-am văzut de trei ani !“

Decepționați de atitudinea unicului lor copil, falșii chinezi renunțară să mai descoasă pe gentlemen ; se retraseră, cu discreție, urîndu-i ca Brahma și Confucius să-l aibă-n pază și să-i facă notedă calea vieții și conștiința împăcată.

— Nu l-am luat cum trebuia ! mărturisi Li-Fung.

— Cum trebuia să-l luăm ?

— Să-i fi spus de-a dreptul : „Dragă David, ești fiul nostru !“

— Nu vezi ce părere are despre noi ?

— A vorbit așa, la supărare. Dar, dacă ne-am fi

descoperit de la început, surpriza i-ar fi dat pe față adevăratele sentimente.

— Nu cred. De altfel, este vreme și pentru asta. Deocamdată, să scăpăm cu fața curată de noaptea asta blestemată. Niciodată nu mi-au părut orele că trec mai încet !...

Cutrecierat de un demon al acțiunii, dorind să grăbească mersul timpului, Wing-Taï-Pu se urcă pe estradă și începu să strige, cu două voci, una foarte subțire, alta destul de groasă :

— Să cînte muzica ! Onorată societate, dați-mi voie să vă ofer șampanie... Vreau ca noii clienți ai cabaretului nostru, vreau ca scumpii mei artiști să-nchine un pahar în sănătatea noastră !

— Trăiască veneratul nostru patron Li-Fung !

— Trăiască adorata lui soție Murmur-de-Izvor ! exclamă artiștii în cor.

Șampania curse din belșug. Artistele tavernei dansau cu polițiștii. Gheța se rupea.

În vreme ce jazzul javanez își relua leit-motivul favorit și perechile lunceau pe parchet, Tom Sincler, îmbrăcat în kimonoul înstelat, ieși din umbra tobei mari și apucă de haină pe servantul Lai-Wo ; acesta ducea o sticlă de șampanie la masa celor trei polițiști, din care unul era femeie.

Tom îi făcu semn să stea pe loc și-i luă frapiera s-o ducă el.

— Kro-ko-da ! Kro-ko-dil ! zise magul, aprinzînd steluța din vârful baghetei deasupra capului celor trei polițiști. Atenție ! Fiți cu ochii-n patru la Li-Fung și Wing-Taï-Pu ! Sub nici un cuvînt să nu-i lăsați să iasă din boxa lor !

Apoi se duse la altă masă :

— Bir-bum-dum ! Pe-li-kam ! Atenție.

Fiți cu ochii-n patru la marinarul de colo, piticul cu barbă roșie. Sub nici un cuvînt să nu se miște de la locul lui. Toți chelnerii chinezi trebuie să stea aici nemișcați ! Și pe marinarul cel bătrîn să nu-l prea lăsați să circule !

Tom Sincler se reîntoarce la Lai-Wo și-i făcu semn să-l urmăze. Ieșiră prin fundul sălii. Urcară două etaje și ajunseră la apartamentul patronilor. Agentul care se preumbla în fața ușii se dădu la o parte, la un semn al detectivului și-i lăsă să intre.

Încăperea era slab luminată cu lampioane.

La intrarea omului cu kimonoul înstelat, urmat de Lai-Wo, două umbre se ridicară din fotolii și veniră spre dînșii cu saluturi ceremonioase. Erau Li-Fung și Wing-Taï-Pu. Lai-Wo se frecă la ochi. Nu-și putea explica această apariție a patronilor săi. Îi lăsase jos cu un minut înainte și-acum, Li-Fung și Murmur-de-Izvor erau în fața lui, salutînd pe astrolog și oferindu-i un scaun. Cum urcaseră așa de curînd și pe unde intraseră ?

Iată ce se întreba servitorul-complice, neputînd să se dumirească.

CAPITOLUL XLI

EXPLICAȚII SENTIMENTALE

Să ne ocupăm de Ida Hamilton și de Cellino care se îmbrăcau pentru numărul lor.

O răpăire de castaniete anunță că dansul spaniol se apropia. Într-un elegant costum andaluz, Cellino

ieși din cabina bărbaților, îndreptîndu-se spre pătratul luminos din mijlocul sălii, căutînd cu ochii pe Miss Dorothy, care trebuia să iasă din cabina femeilor.

De bună seamă, era ziua surprizelor, căci, în locul obișnuitei partenere, apăru alta, cea de acum un an.

— Pe sufletul lui Fenimore Preston, exclamă Celino, e Ida Hamilton.

— Chiar eu sînt, vrăjitorule din Calcuta !

— Ce cauți aici ?

— Nu vezi ? Mi-am reluat costumul de dansatoare !

— Serios ?

— Foarte serios !

— Pentru cîtă vreme ?

— Sper că pentru totdeauna !

— Dar soțul tău ce-o să zică ?

— Treaba lui. Eu nu mai am bărbat ! Sînt liberă !
Și asta datorită dămitale, domnule astrolog ! Frumoașă cursă mi-ai întins, n-am ce zice !

— Iartă-mă, Ida, iartă-mă ! A fost o nebunie !
N-am știut unde mi-era capul !

Văzînd că cei doi tineri discută în loc să danseze, orchestra atacă, violent, dansul castanietelor ; cei doi parteneri se aruncară-n lumina reflectoarelor și-ncepură să-și execute numărul cu pasiune, cu delir. Se iubeau mai mult decît oricînd...

Cînd mișcările dansului îi apropiau, ei continuau să-și arunce întrebări și răspunsuri. Toată lumea urmărea acest joc. Bobby Hamilton, deghizat în marinar bătrîn, avea o poftă nebună să se repeadă în mijlocul sălii, să oprească exhibiția, valorificîndu-și drepturile de soț legitim.

Dar cum era împreună cu Me-Ky și cum polițiștii aveau ordin expres, nu slăbeau din ochi pe cei doi mateleți și le ordonau, din sprincene, să nu se deplaseze.

Din boxa lor, Li-Fung și Wing-Taï-Pu contemplau, cu melancolie, tinăra pereche. Reapariția Idei Fredson în cabaretul lor îi ducea cu un an în urmă. Amintirea unei vremi care-a trecut e totdeauna plină de tristețe, mai ales cînd nu mai ai douăzeci de ani. Soții Pickleston aveau amîndoi de șase ori douăzeci de ani, plus un fiu care-i renegase cu cîteva minute mai înainte, plus amenințarea unui atac concentric polițienesc sau tîlhăresc. Melancolia devenea grijă și suferință...

Adelaida Protopopovna Baltazarovici urmărirea și dînsa evoluțiile dansatorilor spanioli, îngrijorată de noua dispariție a lui Tom, pe care-l văzuse ieșind cu periculosul complice al patronilor, Lai-Wo.

— Și eu care credeam că mă iubești!... reproșa Ida partenerului ei.

— Te iubesc și-acum, Ida, mă jur pe amintirea tatălui meu.

— Desigur, pînă la o nouă capcană!

— Niciodată!... Jur pe fruntea căruntă a mamei mele!

— Ai și o mamă? Nu știam!

— Da! De cînd nu mai am datorii, de cînd am cîștigat la cărți, scumpa mea mămică m-a recunoscut, m-a luat în brațe... A primit, chiar, să-i împrumut douăzeci de mii de franci!

— Aș putea să știu cine e mama dumitale, Allen?

— Cine alta decît venerata văduvă a savantului Fenimore Preston, rivalul lui Edison?

Dansul se sfîrși. Aplauze!

Cei doi tineri ezitau să plece, să se dezbrace.

Mai aveau atâtea și-atâtea să-și spună !

Ei rămaseră în tavernă în costumele andaluze și, luînd loc la o masă umbrită, continuau să se explice :

— Venerabila mea mamă mi-a dat binecuvîntarea ei. După fapta mea de azi, această binecuvîntare mi-a ușurat sufletul. Dacă mă vei ierta și tu, voi fi cel mai fericit dintre oameni !...

— Să te iert ? Dar uiți ce-mi pregăteai !

— Ida, scumpă Ida, de ce nu vrei să fii soția mea ?

— Soția unui om care era cît p-aci să...

— Îmi trebuiau bani, Ida, nu mai știam ce să fac !

— Și atunci, m-ai trădat pe mine !

— Fiindcă m-ai trădat și tu !

— Eu ? Cum ?

— Amantul tău... Omul blond !... Pastorul olandez, pictorul rus cu care te-ntîlnești în fiecare dimineață !

— Eu ? Ai înnebunit !

— N-am înnebunit. Așa e !

— Cine ți-a mai spus prostiile astea, pentru Dumnezeu ?...

— Bărbatul tău ! Numai așa m-am hotărît să trec de partea lor !

— Ce infamie !

— Cum ? Nu-i adevărat ? Omul blond nu există ?

— Există milioane de oameni blonzi, dar nu este nici unul amantul meu !

— Să fie adevărat, Ida ?

— Foarte adevărat. N-am nici un interes să te mint !

Cellino cădea din cer. O mare milă, o înduioșare profundă, un potop de remușcări năvăleau în el. Era

cît p-aci să cadă în genunchi. Se mulțumi să apuce mîna Idei, acoperind-o de sărutări și de lacrimi.

— O, iartă-mă ! Iartă-mă ! se ruga el. Iartă-mă pentru crima ce era să fac ! Eu nu voiam cu nici un chip să intru în complotul lor, dar cînd mi-au spus că ai un amant, am văzut roșu înaintea ochilor și am primit orice. Din pricina amantului tău, am vrut să mă răzbun. Din pricina omului blond am strigat „mii de stele și de luceferi“.

— Abia acum te înțeleg, dragul meu Cellino.

— Dar tu... spune-mi... Cum de nu erai goală sub kimonou ? Ai azvîrlit rochița... cămășuța... ciorapii... Pe urmă, ai apărut îmbrăcată !

— Am azvîrlit veșmintele în sus, pe urmă m-am îmbrăcat repede, ca să te păcălesc... n-am făcut bine că nu m-am lăsat prinsă ?

— Foarte bine-ai făcut ! Mizerabilul de Hamilton n-a ieșit învingător. Sper că ți-a dat colierul !

— Mi l-a dat cineva, dar nu era el... Era un om îmbrăcat într-un kimonou înstelat.

— Tom Sincler. Lui i-am remis perlele !

— Bine că s-au aranjat toate ! Putea să iasă mult mai rău !

CAPITOLUL XLII

BOBY INTERVINE

Boby Hamilton nu mai avea forța să reziste.

El se ridică de la masa unde ședea cu Me-Ky și veni spre fundul sălii drept la perechea vinovată.

— Sper că ați sfîrșit comedia ?! întrebă el aspru.

— Ia slăbește-ne, bătrîne matelot ! îi replică Jim Parker, ridicîndu-se și invitînd pe Ida la dans.

— Halt ! îi opri Bobby. Veți dansa mai tîrziu. Deocamdată, o vorbă. Allen Preston, sper că știi în fața cui te afli !

— N-am onoarea să știu. Domnul ?

— Bobby Hamilton !

— Să lăsăm glumele, bătrîne marinar ! Bobby Hamilton e un miliardar, nu un biet lup de mare ca dumneata !

— Ba sînt chiar eu, Allen Preston ; nu e nevoie să-mi scot barba. Uite, doamna m-a recunoscut... Te rog să-i dai drumul numaidecît ! Apoi, soției sale : Ida, urmează-mă !

Frumoasa andaluză îl măsură din cap pînă-n picioare și-i aruncă un surîs disprețuitor.

— La revedere, domnule ! Du-te de te culcă, fiindcă ai început să visezi ! îi zise dînsa.

Dar regele cremelor de ghetă nu se lăsă.

Ridică tonul autoritar :

— Ida, îți atrag atenția că sînt aici cu doisprezece polițiști ! Am venit să te iau ! Ești încă soția mea și-ți vorbesc în numele legii !

Cellino interveni :

— Cam tîrziu, iubite domn ! Doamna și cu mine ne-am logodit în momentul de față !

Mister Hamilton se făcu roșu de mînie :

— Allen Preston, nu-mi plac glumele !

— Nu e nici o glumă, Bobby ! interveni Ida. După înscenarea pe care ai pus-o la cale azi, eu nu mai pot sta sub un acoperiș cu dumneata ! Dacă ții cu orice chip să fii bărbatul unei dansatoare, n-ai decît s-o iei pe Dorothy. N-așteaptă decît asta !

Hamilton fierbea.

— Nu primesc sfaturi de la nimeni ! Am destui bani ca să fac tot ce-mi place, să poruncesc, să fiu ascultat. Allen Preston e o sărăcie, Ida ! Nu te duce după el, te așteaptă mizeria cea mai neagră !

— Nu te mai lăuda atît cu banii dumitale, fiindcă dac-am vrea să cunoaștem originea lor... îi replică Cellino.

Dar Bobby nu-l lăsa să termine fraza :

— Originea lor e foarte luminoasă ! întrerupse el.

— Luminoasă ca vacsul ! îi aruncă dansatorul. Apoi, privind pe miliardar în ochi, Allen Preston îl sfidea : Domnule Hamilton, crezi că taina dumitale nu se cunoaște ? Credeai că o să profiți o viață-ntreagă de geniul și munca altora ?

Din roșu ce era, Bobby Hamilton se făcu palid. Era gata să se clatine. Spre norocul său, ușa dinspre stradă se deschise cu mare zgomot.

O doamnă matură, pe care agenții postați afară încercaseră în zadar s-o oprească, intrase în local ; escaladînd o masă, dînsa își roti privirile prin toată sala și strigă, cu o frumoasă voce de contraltă :

— Aici e cabaretul chinez, nu-i așa : Bună seara, doamnelor și domnilor ! Ați putea să-mi spuneți dacă fiul meu Allen Preston se află aici ? Tăceți cu toții ? Doamnelor și domnilor, eu sînt văduva ilustrului savant Fenimore Preston, pe care europenii l-au numit rivalul lui Edison !

E momentul să spunem că una din puținele nemulțumiri ale vieții de muncă, generozitate și împăcare cu sine a lui Edison a fost această neconținută alăturare a numelui său lîngă acela al obscurului Fenimore Preston, inventator de fleacuri și care murise lăsînd o avere frumoasă, dar nici o descoperire epocală.

Doamna Preston, o femeie ambițioasă și energică, era autoarea acestei perpetue alăturări. Știa că un lucru repetat la infinit devine o lege. Douăzeci și cinci de ani plătiese anunțuri la ziare și la cinematografe, publicînd portretul soțului Fenimore Preston și adăugînd „rivalul lui Edison“. Ajunsese că nu se mai putea pronunța numele lui Fenimore, fără să nu se adauge, în mod mecanic, al cui rival era.

Bineînțeles, vorbindu-se de Edison nu spunea nimeni că e rivalul lui Fenimore Preston, dar numele acestuia nu se pronunța niciodată, fără adaosul obsedant. O sugestie generală se crease în jurul modestului savant.

Edison era plictisit de această confuzie, dar nu o putea opri. Un singur om îl înțelegea : tenorul Carusso, care pătimise și el de pe urma comparației cu atîția cîntăreți, care se proclamau „rivalul lui Carusso“. Dar Carusso muri mai devreme. Edison trebui să mai ducă vreo douăzeci de ani povara unei rivalități imaginare, exploatată cu infernală tenacitate de văduva care ținea acum discursuri urcată pe o masă.

CAPITOLUL XLIII

EPITALAMUL

— Fii binevenită în cabaretul chinez, venerabilă văduvă a marelui savant ! zise Li-Fung ieșindu-i în întîmpinare.

Iar domnul blond, cu mustața lăsată jos, care consuma coniacuri în cupe de șampanie, se alătură grupului, proclamînd cu entuziasm :

— Doamnelor și domnilor, să cîntăm ceva și să urăm bun-venit venerabilei văduve a marelui savant !

Urcîndu-se pe altă masă, polițistul cu creierul diamantat începu să dirijeze corul, alcătuit din toate persoanele prezente în sală, minus Mc-Ky.

— *Să cîntăm cu toți în cor,
Doamnelor și domnilor,
Și cu voce îngerească
Să strigăm, strigăm : trăiască !*

Vocile nu erau absolut îngerești, dar bunăvoința era unanimă ; muzica nu se potrivea nici la doi cîntăreți în același timp ; efectul, însă, nu era mai puțin emoționant.

— Dar asta ce-o mai fi ? se întrebă Cellino surprins, trăgînd în umbră pe Ida și pe soțul ei. Să ne ascundem puțin, să vedem în definitiv ce vrea venerabila mea mamă...

După ce se termină corul de bun-venit, văduva Preston reluă cuvîntul :

— Vă mulțumesc pentru frumoasa primire. Vă anunț că am venit cu doisprezece polițiști. Am să arestez pe toată lumea dacă nu-mi dați pe fiul meu, Allen Preston !...

Dacă detectivii parizieni aflați în tavernă surîdeau la această perspectivă, artistele se indignară. De la masa unde se afla cu Gaby și cu Daisy, Miss Dorothy sări tocmai pe estradă și începu să strige :

— Stimată doamnă Edison, noi nu cunoaștem pe fiul dumitale, așa că degeaba ne sperii. Noi sîntem fete cinstite, nu ademenim minorii.

— Așa e ! Așa e ! subliniară celelalte dansatoare.

— Cată-l la pension ! Aici vin numai orfanii !
adăugă Miss Dorothy, în hazul general.

Dar văduva patetică nu se lăsă bătută :

— Vă mai spun o dată că fiul meu a intrat aici
acum o jumătate de oră și dacă nu e-n viață, în-
seamnă c-a fost asasinat ! Asasinat ! Fiul meu iubit,
tocmai când voiam să-l anunț c-a moștenit trei mi-
liarde !

Auzind acestea, Jim ieși din umbră :

— Aicca sînt, mămicule, nu te speria !

El alergă spre tribuna improvizată, se urcă pe
masă și căzu în brațele mamei sale.

— Cellino ! El era ! Cellino ! exclamară fetele,
aflînd că frumosul lor coleg era fiu de savant și mi-
liardar.

Polițistul cu creierul diamantat jubila văzînd scena
de tandreță familială. Ridicînd paharul aburit, el
propuse cu o voce de stentor :

— Doamnelor și domnilor, să cîntăm ceva pentru
mișcătoarea întîlnire dintre nobila văduvă și fiul ei,
Cellino, care mort era și-a înviat, pierdut era și s-a
aflat !...

Toată lumea reluă, de rîndul acesta cu mai multă
justeță :

— *Să cîntăm cu toți în cor,
Doamnelor și domnilor,
Și cu voce îngerească
Să strigăm, strigăm : trăiască !*

Iarăși vorbi nobila văduvă, emoționată vădit atît
de regăsirea fiului ei, cit și de imnul original, cîntat
de-o sală întregă.

— Mersi ! Mersi ! le mulțumi dînsa. Fiindcă mă
aflu aici numai între prieteni, dați-mi voie, doam-

nelor și domnilor, să vă dau pe față infamia unui rege american !

Bănuind că e vorba de el, Bobby Hamilton caută să se depărteze cu discreție și chiar să părăsească locul.

Dar Allen îi observă manevra și-l interpelă :

— Hei, bătrîne matelot, mai stai un moment !... Mămicule, regele cu pricina e chiar aici ! Își informă el venerabila mamă. Credea că e bal mascat și s-a îmbrăcat în marinar !

— A-ha ! strigă doamna Preston, cu o voce teribilă ca trâmbița mării judecăți. Îmi pare bine că te văd, Bobby Hamilton ! Cunoști hîrtia asta ? Uită-te bine !...

Văduva savantului scoase din corsaj un document împăturit și-l flutură, victorios, sub lampioane.

— Iată, doamnelor și domnilor, contractul pe care-l caut de ani întregi, pe care domnul Hamilton îl credea pierdut ! Știți ce spune acest contract ? Celebra cremă „Myosotis“ e invenția soțului meu, ilustrul savant Fenimore Preston...

— Rivalul lui Edison ! strigară într-un glas Gaby, Daisy și Dorothy.

— Așa e ! Rivalul lui Edison ! tună, cu satisfacție, mama lui Cellino.

Prin acest contract, veniturile cremei de ghetă „Myosotis“ trebuiau împărțite între exploatatorul ei, Bobby Hamilton, și inventatorul ei, Fenimore Preston, sau urmașii săi. Cît ne-ai dat pîn-acum, domnule Hamilton ?

— Nici un cinci ! Nici un cinci ! strigară fetele în cor.

— Da, domnișoarelor, nici un cinci ! întări văduva. De azi încolo, vei binevoi să-ți împarți averea cu fiul meu, Allen Preston !

Văzînd că a fost demascat și că n-are încotro, Bobby Hamilton, sub o inspirație propice, se urcă pe a treia masă și proclamă :

— Tocmai voiam să-i propun una ca asta ! Vino-n brațele mele, fiu al gloriosului savant !

Jim Parker n-așteptă să fie rugat. El sări pe masă și înainte de a îmbrățișa pe asociatul tatălui său, îi zise :

— Ai văzut, patroane, cum se-ntoarce roata lumii ? Adineauri spuneai că sînt o sărăcie și acuma posed o jumătate din averea dumatăle, plus pe jumătatea dumatăle, frumoasa Ida ! Maman, dă-mi voie să-ți prezint pe logodnica mea.

— În brațele mele ! strigă văduva Preston, strîngînd cu emoție la piept pe viitoarea ei noră.

Cel mai entuziasmat din toată amabila societate era polițistul cu mustața blondă și creierul diamantat.

— Doamnelor și domnilor, propun să cîntăm ceva în onoarea găsirii contractului și a logodnei efectuate sub ochii noștri !

Pentru a treia oară, de rîndul acesta într-un unison remarcabil, întreaga tavernă, minus nefericitul Me-Ky, intonă :

— *Să cîntăm cu toți în cor,
Doamnelor și domnilor,
Și cu voce îngerească
Să strigăm, strigăm : trăiască !*

E momentul să amintim cititorilor noștri că Tom Sincier, deghizat peste zi în Bobby Hamilton, cunoștea adevărul asupra invenției celei mai bune creme de ghețe.

De aceea, n-a înțeles replica din apartamentul de pe rue Lincoln al fahirului :

— Știu și cine este adevăratul inventator al cremei „Myosotis“ !

CAPITOLUL XLIV

LAI-WO TRĂDEAZĂ

Pe cînd se petreceau în tavernă emoționantele peripeții ale regăsirii documentului, împărțirea averii unui nabab și fericirea unci familiei, sus, la al doilea etaj, Tom Sincler arăta chinezului Lai-Wo perechea nouă a lui Li-Fung și Wing-Taï-Pu.

— Ai aerul uluit, Lai-Wo, nu-i așa ? Ți-ai lăsat stăpînii jos și-acum îi vezi în fața ta. Nu te speria, băiatule ! îl încurajă Tom Sincler.

Iată adevărații tăi patroni, după cum omul pe care l-ați omorît și l-ați înecat nu era adevăratul Tom Sincler. Eu sînt Tom Sincler cel adevărat... Mă cunoști ? Cunoști cheile astea ?

— Da !

— Ei bine, ai să conduci pe noii dumitale stăpîni Li-Fung și Wing-Taï-Pu și ai să le arăți fiecare ușă care se poate deschide cu aceste chei.

— Am înțeles, preaenerate, și voi face întocmai.

— Care e cheia de la comorile secrete ?

Lai-Wo căută în șirag, alege cheia cea mai scurtă și turtită și-o arată inspectorului.

— Bun ! aprobă acesta. Acum plecați.

Cei doi agenți deghizați în chinezi și care nu erau alții decît prințul oriental și femeia indiană de mai acum o oră ieșiră din apartamentul privat al soților

Pickleston și porniră să inspecteze casa, precedați de servitorul complice.

Fie de frică, fie ca să se răzbune pe stăpînii săi care îi răsplăteau prost serviciile, Lai-Wo era hotărît să trădeze toate tainele lui Li-Fung.

Pentru orice eventualitate, însă, cei doi polițiști țineau în palma încleștată cîte un *browning*.

Tom Sincler coborî și intră în tavernă tocmai în momentul cînd, sub binecuvîntarea văduvei Preston și a polițistului inamic al băuturilor lungi, Allen Preston și Ida Fredson, sau mai bine-zis Arlette Leblond, schimbau prima sărutare oficială.

— Regret că trebuie să tulbur accastă idilă, zise Tom Sincler, dar n-am încotro !

Scoțîndu-și revolverul, el împușcă balaurul de sticlă colorată care lumina plafonul și-l făcu țândări. Era semnalul convenit. Toți subalternii săi scoaseră revolverele.

— Nimeni nu se va mișca de-aici. Sus miinile ! tună Tom Sincler.

Cu excepția detectivilor, toată lumea ridică miinile.

— O bandă de hoți se află printre noi ! Vom începe arestările ! anunță Tom Sincler.

Momentul era dramatic.

La cuvîntul „hoți“ Bobby Hamilton duse, instinctiv, mîna la buzunar. Colierul de perle îi lipsea. Se pipăi. Colierul nicăieri.

— În primul moment va fi arestat...

— Hoțul ! întrerupse regele vacsului. Să fie arestat hoțul care mi-a furat un colier de perle în valoare de un milion !

Înainte ca șeful său să fi dat răspunsul cuvenit, David Pickleston, prins de un elan subit, entuziasmat

de dramatismul momentului și convins că are un rol important de jucat de-aci-nainte, un rol de inspirat, de apostol și de mîntuitor, urlă :

— Nu-ți fie teamă, domnule Hamilton ! Poliția veghează. Știu cine ți-a furat colierul și-l voi aresta !

Noul polițist împușcă un balaur de sticlă ceva mai mic și cei doi agenți, puși la dispoziția sa, veniră lîngă el să-i execute ordinele.

Adresîndu-se lui Tom Sincler și trecînd peste orice considerații de ordin sentimental, David Pickleston proclamă :

— Rama-Vișna-Vișna-Muti, ești arestat !

— Ai înnebunit ? protestă inspectorul.

— Te-am văzut cînd ai șterpelit colierul din buzunarul domnului Hamilton ! Ești un individ pri-mejdios societății ! Legați-l de mine !

Cei doi subalterni ai lui David Pickleston puseră mîna pe Tom Sincler și-i legară brațul drept de brațul stîng al lui Bordeaux 333.

Doctorul în estetică de la Boston era uluit.

N-avea putere să protesteze, într-atîta îl surprinsese această neașteptată ieșire a fostului pick-pocket.

El se gîdea :

„Ticălosul mi-a jucat festa ! S-a prefăcut stîlp al societății, își blestema părinții și cînd colo, era înțeleș cu ei să-mi dea lovitura pe negîndite !“

Dar, în același timp, Tom Sincler, care era un om drept și judeca lucrurile din toate punctele de vedere, ca orice filozof, își mai zise :

„Dar dacă bietul David, arestîndu-mă, n-a făcut decît un gest sublim ?

Acest om, fanatic ca orice convertit, m-a văzut furînd colierul de perle al lui Hamilton. Virtutea lui impetuoasă, ca orice lucru nou, l-a revoltat.

Iluminat, David a pus să mă aresteze. Hotărît lucru, gestul e sublim !

S-ar putea, în același timp, ca el să nu știe cine sînt. Mă crede un complice al lui Pickleston, deghizat în astrolog. Dacă mă ține arestat, se-neurcă lucrurile și ne scapă tîlharii. E mai bine să-i atrag atenția asupra identității mele.“

— N-am furat nici un colier ! Căutați-mă ! se apără el, înainte de-a fi spus lui David că e Tom Sincler însuși.

Ida Hamilton, care primise mărgăritarele din mîinile detectivului, interveni, căutînd să-l scape :

— Dar, domnilor, acel colier...

— Destul ! îi reteză Tom Sincler vorba. El voia să ducă experiența pînă la capăt, să fie complet edificat asupra noului său colaborator, Bordeaux 333. Nu te-a întrebât nimeni, Ida Hamilton ! Știm toți că acel colier era al dumatăle. Tot ce vrei să spui, e inutil !... completă inspectorul imperativ.

Ida Hamilton bănuie că e vreo sforărie nouă de-a lui Sincler și nu mai insistă.

— Domnilor agenți, aș dori să vorbesc ceva în particular lui Bordeaux 333 ! zise arestatul.

— *Après vous*, Tom Sincler ! îl parodie, rînjind cu satisfacție, Adonis, fericit să țină el brațul drept al inspectorului legat de-al său, cum îl ținuse celălalt, mai adineauri. Te ascult. Dar, mai întîi, pot să-ți ofer o citronadă ? îl întrebă el ironic.

Tom îl anunță cu discreție.

— Ascultă, David Pickleston, știi că nu sînt fahchirul. Eu sînt Tom Sincler.

— Poți să fii și prefectul Parisului, te arestez !

— Bine, omule, abia te făcui și mi te urci în cap ?

— Metempsihoza, șefule ! Justiția înainte de toate !

— Pîn-acum, numai justiția practică, ticălosule ?

— Mi s-a luat vâlul de pe ochi ! Arestez ! Arestez ! Arestez ! *Après vous, mon cher !*

Tîrînd pe Tom Sincler pe estradă, David începu să dea ordine cu frenezie :

— Și acum, puneți mîna pe Li-Fung și Wing-Taï Pu !... Aduceți-i aici, morți sau vii !...

Tonul autoritar al lui David Pickleston impunea tuturor, electrizase sala.

Ca-n orice moment important de la coliturile istorice, un șef se născuse în acel moment. Acumulînd năzuințele generale, șeful trebuie să aibă promptitudinea deciziei, curajul realizărilor. Masele îl vor urma orbește, surprinse la început, apoi entuziasmate, apoi disciplinate... Tradiția n-are nevoie de secole ca să se impună. David Pickleston era dictator.

În vreme ce patru agenți se duceau spre Li-Fung și Wing-Taï-Pu, fiul lor, dîndu-și seama că e stăpînul situației, își permise luxul unor comentarii :

— Ce ziceți de asta, doamnelor și domnilor ? Un inspector de poliție care fură coliere de perle ?

— Sînt arestat pe nedrept, protestă Tom Sincler. N-am nici un colier la mine ! Căutați-mă !

— Cînd ai șterpelit perlele, domnul meu, erai îmbrăcat în marinar, ca și victima dumitale, urlă Bordeaux 333.

— Așa e ! interveni Bobby Hamilton. M-a și anunțat că-mi va da o lovitură. Mi-a spus : „Dumitale o să-ți pară rău, domnule Hamilton, nu mie !“ Frumos ți-ai terminat cariera de polițist, Tom Sincler !... conchise vestitul miliardar.

— Nu face nimic. Un detectiv moare, se naște altul !... proclamă Bordeaux 333 cu emfază.

Dar Tom Sincler nu se dădu bătut :

— Doamnelor, domnilor, domnișoarelor, muzicanților, fahirilor, polițiștilor, chelnerilor, mateloților și voi, picilor-roșii, strigă el, ca-n vechile tragedii, adresându-se privitorilor, implorându-le atenția și înțelegerea. Vă fac judecătorii mei. Am găsit și-am înapoiat domnului Hamilton un colier în valoare de un milion. Dreptul meu era de 200.000 franci. Cît credeți că mi-a oferit regele vacsului drept recompensă ? O sută de franci !

— Rușine !... proclamă corul polițiștilor, muzicanților, dansatorilor, pieilor-roșii etc.

— Ai avut dreptate, Bordeaux 333, când ai spus că societatea nu-și răsplătește apărătorii ! zise vechiul polițist.

— Să lăsăm teoriile ! strigă Hamilton. Unde e colierul meu ?

— Colierul nu-i al dumitale, tună Tom Sincler. Colierul aparține doamnei Ida Hamilton, în posesia căreia se află în momentul de față !

Ida Hamilton găsi că e momentul să intervină. Ceca ce făcu cu mult brio :

— Da ! Da ! Colierul e la mine ! strigă dînsa, repezindu-se pe estradă și arătînd mulțimii, cu un gest teatral, faimoasele perle.

— Bravo !... se strigă cu deplină satisfacție.

Ida Hamilton crezu că e nevoie să mulțumească lui Tom Sincler, în fața tuturor, ca să-l reabiliteze pe deplin.

— Îți mulțumesc de o mie de ori, Tom Sincler !

În aplauzele generale, Tom șopti lui David :

— Și-acum, măgarule, dă-mi drumul ! Arestează pe mă-ta și pe tat-tu, dacă vrei, nu pe mine !

— O voi face și pe aceasta, dacă e nevoie ! afirmă David, pe care divinitatea continua să-l cutreiere.

BEȚIA TRIUMFULUI

După ce felicită pe Tom Sincler că a ieșit cu față curată din ispită, David Pickleston binevoi să-l libereze. Ei își strînseră mîinile cu efuziune.

— Arestează-l pe Li-Fung și pe Wing-Taï-Pu ! îi șopti Tom, care nu vroia să-și calce cuvîntul dat prefectului Parisului că nu se va atinge de cei doi onorabili chinezi.

— Li-Fung și Wing-Taï-Pu ! strigă Bordeaux 333 celor doi patroni, pe care patru polițiști îi aduseseră în fața estradei. Sînteți acuzați de traficuri nepermise : stupefiante, joc de cărți, crime și lupanar clandestin. Ați comis numeroase spargerii și omoruri în America, ați făcut diverse asasinat și la Paris. În numele legii, vă arestez !

— N-ai să faci una ca asta, David Pickleston. Ești fiul nostru ! zise Wing-Taï-Pu.

— Puțin îmi pasă, madam ! replică David.

— Madam e mă-ta ! Madam sînt eu ! Eu, mama ta ! interveni Li-Fung cu brațele întinse.

— Treaba dumitale ! Te arestez și pe dumneata !... O arestez și pe doamna ! zise el, arătînd pe Susur-de-Izvor.

— Doamna e bărbat ! mai zise Li-Fung. E tatăl tău !

— Treaba lui ! îl arestez...

— David, fiul meu, nu vrei să recunoști pe tatăl tău ? îl imploră, cu lacrimi în voce, Harry Pickleston.

— Îl recunosc, dar în fața legii eu n-am tată, n-am mamă.

— David, copilul nostru, insistă Malvina Calmanovici, zisă Li-Fung. Pentru tine am adunat toate averile astea !

— Banii crimei ! Nu-mi trebuie !... Eu apăr societatea. Arestez ! Arestez ! Arestez !... Ce stai, domnule ? interpelă el pe unul din cei patru agenți, care ședeau nemișcați.

— Să mă ierțați, domnule subinspector, dar nu vă pot executa ordinele.

— De ce ?

— Am impresia că sînteți într-un moment de nebunie detectivă. La începutul carierei, fiecare domn polițist e apucat de această nobilă furie și arestează în dreapta și-n stînga !

— Bravo, domnule agent ! exclamă Wing-Taï-Pu, care începuse să prindă curaj.

— N-am vorbit cu dumneata ! îi replică agentul cu dispreț.

David căzu din nori.

— Debutanții nu văd decît hoți și asasini pretutindeni, continuă să-l lămurească bravul agent. Ei își arestează frații, surorile, părinții, chiar superiori, cum ați făcut dumneavoastră cu domnul inspector Tom Sincler.

— Ia auzi, domnule ! făcu Bordeaux 333, lăsîndu-și brațele să cadă, într-un gest de dezolată revenire la realitate.

Și ce fel de boală e asta ?

— Revelația mistică ! îl informă subalternul său, cu veche experiență. Vi s-a luat un vîl de pe ochi, și atunci nu vedeți decît asasini și traficanți peste tot...

— Bravo, domnule agent, chiar așa e ! interveni Susur-de-Izvor.

— Nu v-am cerut părerea, doamnă ! i-o tăie poli-cemenul.

— În cazul acesta, exclamă David, tata și mama sînt nevinovați ! Veniți în brațele mele, scumpii mei părinți.

Li-Fung și Wing-Taï-Pu se repezică să-și îmbră-țișeze odrasla, dar agentul li se puse-n drum :

— Pardon ! Pardon ! Să vedem, mai întîi, ce zice domnul inspector Tom Sincier.

— Arestați-i, arestați-i !... ordonă detectivul ame-rican, răsufînd ușurat.

Faptul că Harry Pickleston și Malvina Calmano- vici, cumplitii bandiți americani, se demascaseră sin- guri, îi luase o piatră de pe inimă. Prefectul poliției pariziene nu-l va mai acuza de prea mult zel și se va convinge el însuși că venerabilii patroni ai „Ta- vernei chineze“ nu erau atît de utili societății cum îi socotea eminentul șef.

Năucit de atîtea întîmplări, Bobby Hamilton se în- treba :

„Ce caut eu în toată dandana asta ? În loc să dorm și să mă scol la ora 7, cu creierul limpede, îmi pierd noaptea printre asasini, ba mi-am pierdut ne- vasta plus o jumătate din avere“.

Într-adevăr, marele industriaș nu făcea bine în- tîrziind atîta, căci a doua zi, la ora opt dimineața, urma, să fie arbitru într-o foarte importantă ches- tiune financiară. Avea nevoie de toată luciditatea spiritului.

Trebuia să primească în biroul său pe regele chi- briturilor și pe regele scobitorilor, divizați pe ches- ti de incompetență.

Regele chibriturilor, care își triplase averea gra- ție concursului regelui scobitorilor, refuza cu poli-

teță, dar cu hotărîre, să servească, la rîndul său, pe colegul său regal. Interesul trecea înaintea grațitudinii.

— Adu-ți aminte, îi spusese regele scobitorilor, că eu am inventat și te-am sfătuit să popularizezi superstiția că nu trebuie să aprindă trei inși țigara de la același chibrit, fiindcă al treilea moare. Recunoști cîte miliarde și miliarde de chibrituri s-au cheltuit în plus din pricina acestei legende inventate de mine ?

— Recunosc !

— Ei bine, îți cer și eu un serviciu. Un serviciu care nu numai că nu te va costa nimic, dar te va scuti pe dumneata de imense cheltuieli... Industria mea amenință să dea faliment. Din pricina crizei, toată lumea, de la o vreme, folosește rămășițele de chibrituri și nu mai cumpără scobitori. Îți propun să nu mai faci chibriturile din lemn, ci dintr-o pastă de hîrtie, rigidă și arzătoare pe care lumea n-ar mai putea-o întrebuița ca să-și întepe gingiile.

— Regret, dar nu te pot servi. Eu am păduri imense, am contracte cu furnizorii de lemn pe mai mulți ani și nu pot...

— Iau asupra mea toate contractele, îți cumpăr toate pădurile și-n schimb îți furnizez, gratuit, cartonul necesar chibriturilor.

— Regret, dar mi-e imposibil. Tot ce pot să fac este să-ți cumpăr toate acțiunile și toate fabricile de scobitori.

— Adică să mă desființezi ! Să fii nu numai regele care ești, dar și al scobitorilor !... E un lucru pe care nu-l pot primi, cu riscul de-a vedea întregul glob scobindu-se în dinți cu brichete și lămpi de buzunar, nu numai cu chibrituri !

Boby Hamilton trebuia să hotărască dacă un rege poate fi desființat pentru motivul că altul este, la un moment dat, mai puternic; dacă e în interesul castei ca familiile domnitoare din finanțe și industrie să apuce drumul celorlalte capete încoronate; sau dacă, rămânând în specialitatea lui, fiecare să întărească domnia celui alt.

Regele cremelor de ghetă medita la acestea toate, în vreme ce Tom Sincler, dezlănțuit, ducea întreaga societate a tavernei din surpriză în surpriză.

Cei doi agenți, deghizați în Li-Fung și Wing-Taï-Pu, se reîntorceau acum însoțiți de Lai-Wo.

— Ați făcut percheziție peste tot? întrebă Tom.

— Da, domnule inspector! Toate ușile au fost descuiate!

— Adu cheile! porunci șeful.

— Cheile noastre! Șapte cîrțițe și-un pițigoi! Trei gîndaci și-o libelulă!... exclamau, în același timp, Li-Fung și Wing-Taï-Pu, închipuindu-și că dacă vorbesc în stilul imperiului ceresc, lumea va continua să-i considere chinezi.

Văzînd altă pereche Li-Fung și Wing-Taï-Pu, după ce învierea din morți a lui Tom Sincler și faptul că erau arestați de propriul lor copil îi dusesese pe pragul nebuniei, soții Pickleston își recăpătară sîngele rece. Dintr-o uimire în alta, dintr-o reacție într-alta, ei reveneau la normal și așteptau replica lui Tom Sincler, fără convingerea că le va servi ceva inedit.

— Șapte pupeze și-un cocostîrc! zise acesta, mai teribil ca oricînd. Bandiților! Tom Sincler e detectiv de douăzeci de ani! Am cunoscut eu alți tîlhari mai tari ca voi și le-am venit de hac! Ați vrut să mă suprimați, hai? Nu v-ajungeau celelalte crime!?

Comprimat atita vreme, inspectorul de poliție, care de felul său era un om sincer, impetuos, își dădu drumul epic, fericit să-și poată destinde nervii, fericit că poate jubila, în sfârșit.

Subalternii săi, răspîndiți în tot imobilul, își luau în primire fiecare departamentul indicat după un plan strategic chibzuit dinainte.

Conducînd o echipă de patru sau cinci agenți fiecare, ei cotrobăiau prin casă. Comisarul cu creierul diamantat se repezise la apartamentul stupefiantelor. Cel cu teoria că e mai bine să fii diplomat albanez decît ministru al Franței, specialist în tripouri clandestine, invadase sala jocului de cărți. Doamna polițistă, care semăna cu o actriță de la Comedia Franceză, era atrasă spre alcovurile Venerei... Alți inspectori urcau în apartamentele superioare, unde locuiau complici de-ai soților Pickleston. Urmașul lui Ludovic al XIV — Marcheli — percheziționa locuința patronilor, în vreme ce Lai-Wo arăta celor doi detectivi deghizați în Li-Fung și Wing-Taï-Pu tainele subteranelor.

Aceștia din urmă făcură descoperiri senzaționale.

— Cîte cadavre ați găsit în catacombe ?

— Șapte, domnule inspector : cinci bărbați și două femei ! răspunse fostul nabab persan, actualmente Wing-Taï-Pu.

— Să se aducă aici ! ordonă Tom Sincler în fiorul de groază al celor din tavernă.

Eminentul polițist nu putea scăpa nici el de nebunia detectivă... O beție care te entuziasmează, un avînt eroic, o impetuozitate de șef de orchestră pe care nici finalul simfoniei nu-l potolește.

Abia acum înțelegea Tom Sincler clanul de adineauri al lui David Pickleston. Profitînd de obser-

vațiile înțelepte ale vechiului agent, Tom căuta să-și stăpânească beția triumfului, măcar în aparență.

Dar sufletul său era avid să vadă comori peste cadavre, să acumuleze întreaga pradă în ochii tuturor, ca să se bucure colectiv de marea lui victorie.

Altă echipă de agenți intră :

— Cîte persoane ați găsit în salonul cu stupefiance ?

— Patrusprezece, domnule inspector. Unsprezece femei și trei bărbați !

— Să se aducă aici !

Agenții o luară înapoi, pe scări, în fugă...

Toată casa era o goană, o întrecere. S-auzeau uși trîntite, porunci scurte, zgomot de pași...

Tom Sincler dădu ordin jazzului să cînte, căci fără muzică, acest final de tragi-comedie n-ar fi avut nici un haz.

Javanezii orchestranți, pătrunși de importanța momentului, puseră mîna pe instrumente și începură să cînte cu patos, adînc pătrunși de misiunea lor, convinși că iau parte activă la acea dinamică operă de epurațiune socială.

CAPITOLUL XLVI

FELURITE EXPOZIȚII

Alți polițiști pătrunseră prin ușa de lîngă orchestră.

— Cîte femei ați găsit în etajul cu păpuși ?

— Douăzeci și una, domnule inspector și toate erau femei !

— Să se aducă aici ! ordonă Tom Sincler.

În mijlocul acelei activități diabolice, detectivul nu uita că este doctor în filozofie și estetică la Boston. El remarcă progresiunea numărului celor arestați, 7, 14, 21...

Fatidica cifră 7 se regăsea în fiecare din aceste numere, în descompunerea lor egală.

Cînd i se anunța că jucătorii de cărți erau în număr de 28, Tom Sincler se gîndi că această obsesie a lui 7 urmărește pe Harry Pickleston ca și alternarea de verde și roșu, din preocupările sale decorative.

— Cu ajutorul cifrei 7 voi descoperi misterul celor patru înecați în Sena ! se gîndi Tom, în vreme ce porunceca :

— Să se scoată mustățile lui Li-Fung și sîinii lui Wing-Taï-Pu !...

Cei patru agenți detașați cu supravegherea perechii Pickleston executară ordinul.

— Iată mustățile lui Li-Fung, domnule inspector.

Cît despre sîinii lui Wing-Taï-Pu, nu-i putem scoate, deoarece sînt naturali !

— Un fenomen științific extraordinar ! exclamă Tom Sincler. Va trebui discutat la Academia de Anatomie Comparată din Boston !

Într-adevăr, deși bărbat, Harry Pickleston avea pieptul foarte dezvoltat, probabil, din pricina exercițiilor pe care le făcuse în tinerețe ca acrobat. Această abundență a sîinilor îi sugerase fără îndoială ideea de a se deghiza în femeie.

Cum rămîne însă cu afirmația unei dansatoare, care constatase că Wing-Taï-Pu are sîinii de cauciuc ?

Tom Sincler își puse-n gînd să elucideze într-o zi și această chestiune, deși nu avea cîine știe ce importanță.

Poate c-ar fi fost mai bine să nu insiste ; cultul amănuntului duce, în cele mai multe cazuri, la neant.

— Domnule inspector, am adus comorile ! anunță actualul Wing-Taï-Pu.

Într-adevăr, Laï-Wo, trei servitori chinezi și patru agenți intrară, purtînd lăzi și lădițe, scoase din bolta practică sub canal.

Toate luminile tavernei fură aprinse. Orchestranții încetară să mai cînte. Artiști și polițiști se apropiau de cufărașele miraculoase, pe care soții Picklestone le deschideau unul cîte unul.

Pe căptușeala de catifea albă sau roșie a acestor cutii cu aspect insignifiant, străluceau cu mii de focuri bijuterii neprețuite... Roșul rubinelor, verdele smaradelor și curcubeul diamantelor luminau ca într-o poveste a Șeherezadei...

Privitorii nu voiau să-și creadă ochilor... Niciodată nu văzuseră atîtea bogății acumulate.

Inele, cercei, broșe, diademe, pandantive, coliere de perle și de briliante, lanțuri de platină, ceasornice bătute-n pietre scumpe, cruci cu ametiste uriașe vînturau degetele lui Tom Sincler.

Regele vacului era uluit.

— Aici sînt sute de milioane de dolari... Sînt miliarde, doamnelor și domnilor ! exclamă el. Douăzeci la sută, bune parale, Tom Sincler ! adăugă el, atîngînd umărul detectivului cu familiaritate.

Dar acesta se scutură și puse pe Bobby Hamilton la locul său.

— Nu cumva o să-mi dea tot o sută de franci, lustragiu de clasa a patra ? !

David Picklestone se apropie și el cu jînd.

— Ai dat lovitura, șefule !

— Nu te pling nici pe tine ! rîse Tom Sincler.

— Alah e bun, Alah e drept, Alah e mare ! psalmodie Adonis.

Soții Pickleston dădeau explicații asupra bijuteriilor, în vreme ce un comisar redacta procesul-verbal despre conținutul și originea fiecărei casete.

— Aici sînt bijuteriile doamnei Rockefeller. Astea sînt ale familiei Wanderbildt. Astea sînt ale doamnei Ford. Dincoace ale doamnei Astor. Aici sînt bijuteriile familiei Carnegie. Aici sînt ale regelui piperului...

— Se confiscă ! Se confiscă !... Se confiscă !... urlă Tom.

— Domnule inspector, interveni un agent, am adus persoanele cocainomane !...

— Să între !

Sprijinite de polițiști, patrusprezece umbre intrară, patrusprezece epave omenеști, cu ochi de somnambuli și cu surîsuri idioate, încremenite la colțul buzelor palide.

— Ec-ați aflat numele și adresa ?

— Da, domnule inspector !

— Cine sînt ?

— Doamna e o mătușă a domnului Rockefeller... Domnul e un cumnat al domnului Wanderbildt. Domnișoara e nepoata doamnei Astor... Aici sînt doi membri ai familiei Carnegie. Doamna e o mătușă a domnului Ford...

— Să trecem ! Să trecem ! întrerupse Tom numărătoarea. Să-i urce-n automobile și să-i ducă la hotel.

— Un moment ! interveni văduva Preston. Aș putea să țin un mic discurs acestor persoane ? în-trebă dînsa.

— De ce, stimată doamnă ?

— Ca să le arăt disprețul meu în față ! Eu, văduva gloriosului savant Preston...

— Rivalul lui Edison ! exclamă cocainomanii într-un glas și cu un suris îngereș.

(Ceea ce înseamnă că o reclamă bine întreținută nu-și ratează efectul nici chiar asupra unor fapte stupefiate.)

— Mersi ! aprobă doamna Preston cu asprime. Vreau să dau o lecție de morală acestor descreierați, acestor descreierate ! Vreau să le vorbesc de sacrificiile soțului meu, de eforturile noastre comune, de suferințele mele pe altarul științei.... Pe cînd noi inventăm lucruri folositoare omenirii, această societate putredă fuma opiu și lua cocaină !

— Lasă, mămicule, interveni Cellino. Mi se pare că și cocaina tot tata a inventat-o !

— Allen Preston, fiul meu, respectă memoria tatălui tău, Fenimore Preston ! protestă văduva patetic.

— Rivalul lui Edison ! mai ziseră morfinomanii, cu același suris angelic, cu aceleași priviri mate.

Ei nu înțelegeau nimic din tot ce se întimplă, dar aprobau și zîbeau cu nevinovăție.

— Domnule inspector, interveni alt agent, am adus păpușile !

— Să le vedem !

Bijuteriile din o mie și una de nopți își pierdură din magie la perspectiva apariției celor douăzeci și una de vinovate.

Faptul că femeile surprinse în alcovurile desfrîului nu erau profesioniste, ci dame din lumea cea mai bună, excita curiozitatea întregii adunări.

Încadrate de forțele polițienești, Magdalenele intrară în cabaret, neștiind ce se întâmplă. Lumina violentă a sutelor de lampioane le împiedica să vadă unde se aflau.

După câteva secunde, își dădură seama că erau victimele unei razii polițienești. Cele mai multe își lăsară privirile-n pământ. Altele își ascundeau fața în palme, altele își acopereau ochii cu brațul, altele, dimpotrivă, se uitau sfidătoare.

Câteva purtau încă măștile...

Nici una nu era complet îmbrăcată. În grabă, își trecuseră mantalele peste cămașă. Altele erau acoperite de șaluri. Cele mai multe nu-și trăsese nici ciorapii.

La glezna fină a uneia, strălucea o brățară cu briliante. Femei blonde, brune, roșcate, cu mâini subțiri și profiluri aristocratice își descopereau umerii, vrînd să-și acopere genunchii sau își dezveliau pulpele, vrînd să-și ascundă fața în gulerul mantoului.

Erau printre ele și adolescente... Erau și venerabile matroane, cu păr oxigenat și panglici roze, în formă de fluturași, pe umeri...

— Ați identificat doamnele ? întrebă inspectorul.

— Da. Domnișoara e o nepoată a domnului Rockefeller... doamna e bunica domnului Wanderblidt, doamna este o fină a domnului Astor... Domnișoara e o cumnată a domnului Ford...

— Să trecem ! Să trecem ! întrerupse inspectorul. Să le-mbrăcați în costum de pension și să le duceți la liga de temperanță !... ordonă el, în vreme ce Magdalenele ieșeau una câte una.

Un moment ! zise Miss Dorothy, oprind ieșirea. N-am putea să spunem și noi câteva cuvinte acestor oncrabile păpuși ?

— De ce, păpușo ? întrebă Tom Sincler.

— Aș vrea să le spun că noi sărim și țopăim toată noaptea pentru șaptezeci de franci, iar dumnealor fac sindrofie deasupra noastră cu perdelele lăsate !

— Așa e ! Bravo ! aplaudară celelalte dansatoare, iar toboșarul javanez lovi în pielea tobei cu satisfacție.

Încurajată, Miss Dorothy își continuă tirada. Momentul era foarte bine ales ca să-și valorifice onestitatea față de viitorul ei soț, Boby Hamilton...

— Se folosesc de numele nostru, niște biete dansatoare, de cabaretul nostru, iar în lume se uită de sus la noi, parc-am fi noi cele stricate, nu dumnealor, miliardarele !

— Bravo, Dorothy, bravo ! strigă Daisy. Iar Gaby propuse :

— Hai să le luăm de păr !

Cele trei dansatoare își ochiseră câte o pradă și se pregăteau să se repeadă. Dar, între ele și femeile vinovate, se interpuse Adelaida Protopopovna Baltazarovici.

Frumoasa cîntăreață avea, din frageda copilărie, o vie compasiune pentru femeile acestea nefericite, victime ale societății.

Îmbibată de lecturile umanitariste Adelaida Protopopovna Baltazarovici găsi momentul să apere femeile pierdute, deși nu era cazul.

— Opriți-vă, n-aveți dreptate, scumpelor ! zise dînsa, înflăcărată, cu brațele ridicate. Dacă aceste nenorocite se adună noaptea în localuri de pierzare, își înecă cine știe ce amărăciune ! Cine știe ce decepții, ce suferințe ascunse, ce nevoie de ideal le-a aruncat în brațele păcatului !

— Ia slăbește-mă, madam ! ...o înfruntă Miss Dorothy. Domnule inspector, lasă-ne să ne răfuim puțin cu aristocratele !

În vreme ce nobilele persoane de la etaj se uitau cu superioritate la cele trei dansatoare, găsindu-le lipsite de distincție, Tom Sincler, cu un gest părintesc, împiedică asaltul.

— Nu se poate, vrăbiuțelor ! Poliția trebuie să protejeze nu numai pe cei nevinovați, dar și pe cei răătăciți ! Noapte bună, frumoasele mele doamne, se adresa el celor douăzeci și una de preotese ale amorului mascat și le întoarse spatele.

Un agent venea tocmai din fundul fundurilor, căci mirosea a mucegai și respira rece.

— Domnule inspector, cadavrele stau la dispoziția dumneavoastră !

— Le-ați identificat ?

— Nu, fiindcă au nasurile mîncate și buzunarele întoarse.

— Bun ! zise Tom Sincler. Aruncînd o privire circulară, el întrebă : Nu intenționează nimeni să polemizeze cu răposatii ?

Nimeni nu răspundea.

— Bun. Atunci, la morgă cu ei !

Polițistul-necrofor ieși.

— David Pickleston, zise șeful punînd mîna pe umărul subalternului său. Ești un băiat de treabă ! Mi-ai fost de mare folos în arestarea propriilor tăi

părinți. Meritul ți-e cu atât mai mare. Iată cheile acestei case. Ești unicul moștenitor. Tot ce există aici, dacă nu va fi reclamat de alții și confiscat, îți aparține. Dacă nu devii proprietarul acestui local, îți voi da partea ce ți se cuvine din aceste fabuloase giuvaeruri... Ești un om bogat !

— Domnule inspector, visul meu este să rămân agent de siguranță !

— Nu, David Pickleston. Te sfătuiesc să părăsești poliția... Ce lovitură extraordinară poți să mai dai, după ce-ai arestat un inspector, pe tatăl și pe mama ta ?

— Șefule, ai perfectă dreptate !

— Rămii proprietarul acestui simpatic cabaret, pe care îl voi numi „La kimonoul înstelat“.

Toată lumea aplaudă propunerea.

— Eu am să viu să dansez aci de două ori pe săptămână și nu-ți cer nici o leafă, scumpul meu Adonis ! îi propuse Cellino.

— Allen... fiul meu... te rog ! interveni văduva Preston ofensată.

— Ce vrei să fac, mamă, gindește-te și dumneata ! Să prind rădăcini la călcie ? Fachir, nu. Dansator, nu. Cărți de joc, nu. Vrei să înnebunesc ? Sînt om pierdut ! Sînt miliardar ! Ajutor !

— Ajutor ! strigă și David Pickleston, care-și vedea încheiată viața aventuroasă. M-am făcut om cinstit ! Miliardar ! Ajutor !

Strigătul deveni contagios, căci însuși Tom Sincler începu să se vaiete :

— Ajutor ! Doamnelor și domnilor, în urma loviturii pe care am dat-o-n noaptea asta, nu mai am nevoie să muncesc. Am ajuns miliardar ! Ajutor !

Miss Dorothy se ridică pe estradă, cu Bobby Hamilton de braț.

— Domnule inspector, dă-mi voie să-ți prezint pe viitorul meu soț, Bobby Hamilton.

Luat și el de curent, regele vacului începu să strige :

— Mă-nsoar a doua oară ! Ajutor !

Cu brațul petrecut pe după mijlocul Soniei, Tom Sincler strigă și el :

— Doamnelor și domnilor, vă anunț căsătoria mea cu excelenta mea colaboratoare, Adelaida Protopopovna Baltazarovici !

În vreme ce toată lumea bătea din palme, iar jazul javanez izbucnea în imnuri de veselie, Wing-Taï-Pu se adresă lui Li-Fung :

— Noi nu strigăm „ajutor“ ?

— E inutil, răspunse Malvina Calmanovici. Dacă m-ascultai pe mine, fugeam mai devreme prin coridorul b și acum eram departe.

— Tu crezi că blestematul de Tom Sincler n-a pus pe nimeni să ne pîndească și acolo ?...

— Ai dreptate. Trebuia să se sfîrșească așa !...

Soții Pickleston nu se mai gîndeau nici măcar să evadeze. De ce ? Ca s-o ia de la capăt ? Erau prea bătrîni...

În tavernă, se lăsase o mare depresiune.

Chiar învingătorii din această luptă încercau tristețea care încununa orice final.

Erau bogați, de acum... Nu mai aveau nici o grijă, e drept, dar nici un ideal. Ce or să mai facă de mîine încolo ?

Deja, spleenul de-a fi bogat îi copleșise.

Și-n vreme ce-n cabaretul chinez se lăsa melancolia, afară, ploaia încetă brusc.

Cerul se limpezi foarte repede. Văzduhul proaspăt mirosea a apă de izvor și stele mari, bine spălate și lustruite, se aninau de imensul kimonou albastru.

<i>Capitolul I</i> Jim Parker, astrolog și fahir . . .	5
<i>Capitolul II</i> Tom Sincler detectiv . . .	12
<i>Capitolul III</i> Adelaida Protopopovna Baltazaro- vici . . .	18
<i>Capitolul IV</i> O voce pe fir . . .	20
<i>Capitolul V</i> Bobby Hamilton, regele vacsului .	25
<i>Capitolul VI</i> Între demnitate și o jumătate de milion . . .	30
<i>Capitolul VII</i> Ce căuta acolo Tom Sincler .	36
<i>Capitolul VIII</i> Benvenuto Forster, alt detectiv .	40
<i>Capitolul IX</i> Gentilomii completează . . .	46
<i>Capitolul X</i> Capcana . . .	50
<i>Capitolul XI</i> Femeile sînt mai șirete ! . . .	56
<i>Capitolul XII</i> Intermezzo . . .	61
<i>Capitolul XIII</i> Sufletele călătorește . . .	69
<i>Capitolul XIV</i> Se strică vremea... . . .	74
<i>Capitolul XV</i> Taverna chineză . . .	78
<i>Capitolul XVI</i> O limonadă suspectă . . .	81
<i>Capitolul XVII</i> În legătură cu providența .	85
<i>Capitolul XVIII</i> Unde vedem pe Cellino . .	92
<i>Capitolul XIX</i> Sus mîinile ! . . .	94
<i>Capitolul XX</i> Ca floarea piersicului... . .	98
<i>Capitolul XXI</i> Colierul regăsit . . .	102
<i>Capitolul XXII</i> O mică socoteală . . .	106
<i>Capitolul XXIII</i> De la sublim la ridicol . .	110
<i>Capitolul XXIV</i> Roșu și verde . . .	117

Capitolul XXV Amintiri...	123
Capitolul XXVI În salonul cu lampioane	130
Capitolul XXVII Aforisme	135
Capitolul XXVIII Povestea „Myosotis”-ului	140
Capitolul XXIX Al treilea kimonou instelat	151
Capitolul XXX Trei marinari	157
Capitolul XXXI Unde reapare Tom Sincler	164
Capitolul XXXII Pe spate...	167
Capitolul XXXIII Ida Fredson	171
Capitolul XXXIV Regăsirile	180
Capitolul XXXV Cine e Jim Parker?	183
Capitolul XXXVI Pe cine arestăm?	188
Capitolul XXXVII Cellino plătește	193
Capitolul XXXVIII Templul luxurii	200
Capitolul XXXIX Reîntoarcerea fiului pierdut	209
Capitolul XL Tributul lacrimilor	217
Capitolul XLI Explicații sentimentale	221
Capitolul XLII Bobby intervine	225
Capitolul XLIII Epitalamul	228
Capitolul XLIV Lai-Wo trădează	233
Capitolul XLV Beția triumfului	239
Capitolul XLVI Felurile expoziții	245
Capitolul XLVII Tristețe de miliardar	251

Redactor : EUGENIA TUDOR
Tehnoredactor : IONEL GHEORGHIU

Apărut 1970. Format 700×1000/32. Coli ed. 11,03.
Coli tipar 8. A. nr. 15 285/1970. C.Z. pentru bi-
bliotecile mari și mici 33—330

Tiparul executat sub comanda nr. 774
la Combinatul Poligrafic „Casa Scîn-
teli”, Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

Editura Eminescu

Pentru a descoperi un domeniu al manifestării și munci cu condeiul în care Victor Eftimiș nu fi marcat prezenta sa, ar trebui întreprinse foarte minuțioase munci de explorare. Ar fi necesară o nouă catalogare a genurilor, speciilor și subspeciilor, a tuturor activităților literare, mai mult sau mai puțin precizate și adăugarea unor definiții și categorii noi, pînă astăzi necunoscute; numai astfel, poate, s-ar ivi un registru sau măcar o rubrică din care numele său să fie absent. Realitatea este că în istoria literaturii noastre nu putem afla un al doilea caz, un al doilea scriitor, capabil să abordeze toate genurile — cu speciile și subspeciile — toate domeniile și activitățile literare, și care să le fi abordat, nu cu titlul unei experiențe fugare, ci al unei practici îndelungate și cu rezultatul unei producții abundente.

ZAHARIA STANCU

Cuvîntare omagială — Gazeta literară nr. 8, 1964

